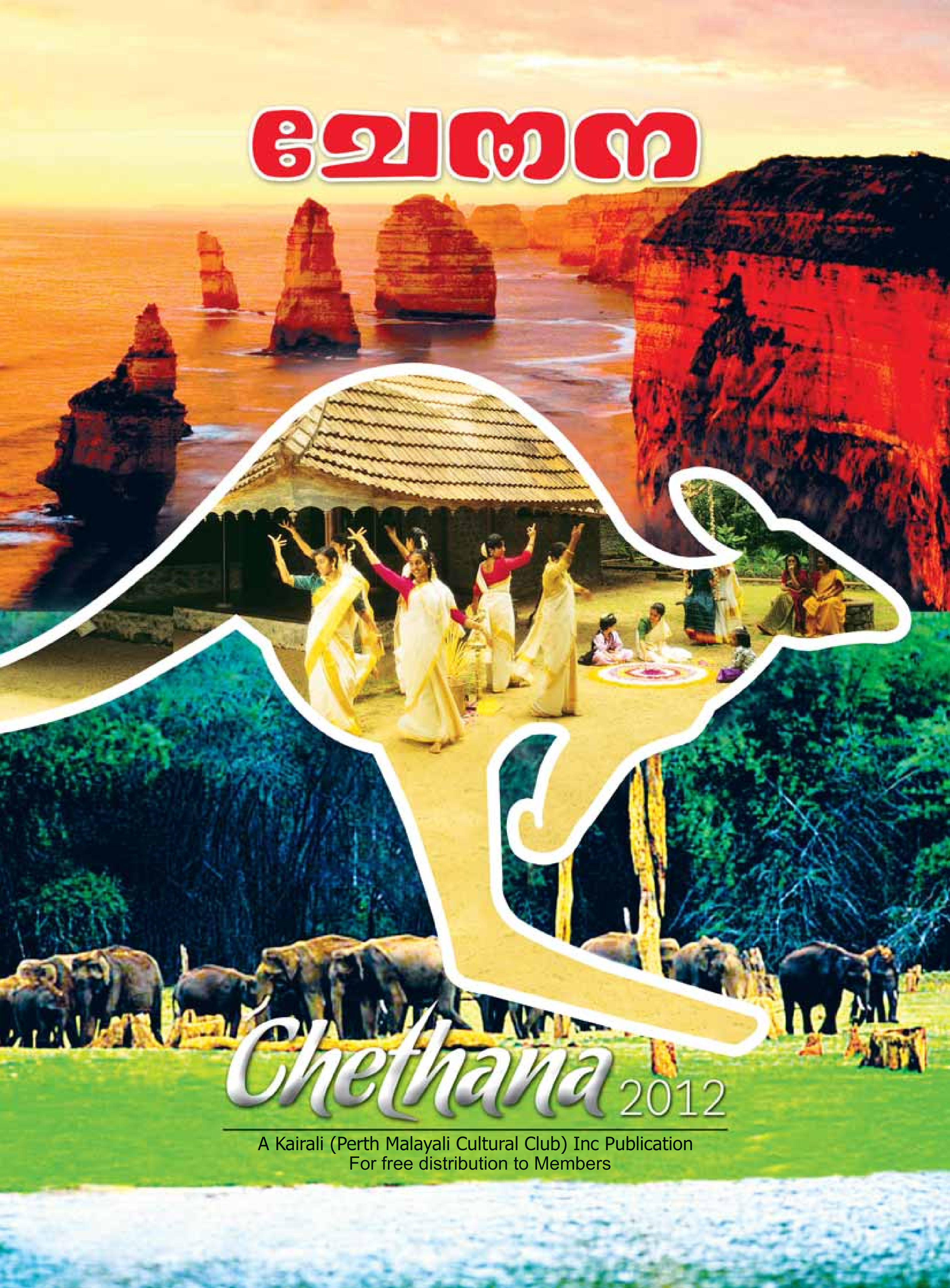

ചേതന

Chethana 2012

A Kairali (Perth Malayali Cultural Club) Inc Publication
For free distribution to Members

AICA

AICA Education

Australian Institute of Career Advancement

Our Programs -

- **Private Tuitions 1-12**
  (Maths, Science, English, IELTS)
- **SAP Training**
  (FICO, HCM - Retail, BI)
- **Admissions**
  (University & Nursing)

Australian Tutoring Association 2011000880

SAP

Call : 08 9455 1194

Email : info@aicaeducation.com   Website: www.aicaeducation.com

AICA Engineering

EC:10130

An Innovative Approach to Your Engineering Needs

Electrical Service

- Residential
- Commercial
- Industrial

Solar Panels

- Installation
- Maintenance

LED Lights

Design Services

3D & 2D Designs
3D Visualisation

Now in INDIA
www.aicaengineering.net

Email : info@aicaengineering.com   Website: www.aicaengineering.com

Suite 11, Level 1, Market City Commercial Center, 280 Bannister Rd. Canning Vale WA 6155
Phone : 08 9455 1194 | 08 9256 3182 || Fax: 08 9256 1194
www.aicagroup.net || info@aicagroup.net

neca MEMBER
national electrical and communications association

Clean Energy Council

contents

From The Editors Desk — Sidharth — 04

അദ്ധ്യക്ഷ സന്ദേശം — നാരായണൻ മംഗലത്ത് — 06

Celan's Sister — K. Satchidanandan — 07

മാലാഖമാരേ മറയല്ലേ...! — അഷ്ടമൂർത്തി — 08

2G Spectrum — C.S. Jacob — 11

അന്നം — ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാട് — 14

പ്രൊഫ. സിദ്ദിഖുമായി ഒരു അഭിമുഖം — 15

മഴയുടെ കൂട്ടുകാരൻ — ധന്യ ജയകൃഷ്ണൻ — 19

കൊലവെറിയും മദ്യവും — എം. സരള മധുസൂദനൻ — 22

സ്ത്രീ എന്ന ഉപയോഗവസ്തു — സിസിലിയാമ്മ പെരുമ്പനാനി — 24

Devadasi (Servant of God) — Sindhu Nair — 26

India All Time Test XI — Arjun Raja — 27

Reviving The Senses A Book Review — Ampat Varghese — 29

കല്ലിൽ തീർത്ത പ്രണയം — വിജു ഡേവിസ് — 31

In The Land of Maharajas — Ramesh Gopinath — 35

റേയ്ച്ചൽ — രൂപേഷ് നായർ — 41

Save Water — Uma Menon — 44

Tellicherry - A Fact File — Baburaj Manat — 45

ഒരു പകൽ സ്വപ്നം — സച്ചിദാനന്ദൻ — 47

നൊസ്റ്റാൾജിയ — പത്മാവതി ഇസ്ഹാക്ക് — 49

Our Trip to Bangkok — K.P. Karunakaran — 57

Blooming Buds

The Mountain — Akash Jayaram — 59

Oceans 50* — Varad — 59

Titanic - What Really Happend — Navaneed Nanda — 60

The Boy Who Jumped Over The Stick — Krishna Suresh — 62

The Girl — Arshaq Siraz — 62

A Day In the life of a paediatrician — Ankith Nair — 63

Cyber Bullying — Prajna Menon — 64

The Alien Encounter — Nived Nanda — 65

I am War — Rahul Ratheesh — 65

India's Worst Air Crash — Harsh Nair — 66

Talking to the Moon — Vaishnavi Sidharth — 67

A Digital Painting — Hridya Sachidanandan — 68

An Acrylic Painting — Rishabh Nair — 68

The little lost joey — Devanarayanan Venugopal — 69

RECIPES

Tangy lemon squares — Vaidehi Sidharth — 69

Andhra Egg Plant Chutney — Sunitha Jayaram — 70

Arikadukka — Baburaj Manat — 70

Cover Page Designed by Aravind & Arun

From the Editor's Desk...

Publishing in today's complicated world would be a difficult sea to navigate, without independent and good review sources to guide readers worldwide. Hence, today, there exists various independent companies, who review and opine professionally on articles and books from budding and established writers, which, in turn, helps publishers to bring (or not to bring) titles to national & international markets. Kairali's proud flagmark product "Chethana" sidesteps this long wounded process for it's contributors. We, at Chethana, welcome and encourage our members to write on any varied topic of their choice, with an independent section dedicated to our member children. The Chethana team have consciously tried to encompass as broad a range of topics as possible over the last few years. Apart from articles from our local talent pool, we have been fortuitous to have been able to publish articles from such luminaries as Shri Shashi Tharoor, Shri Balachandran Chullikaad, Sri Satchidandan (to name a few, that is) in the past editions.

Over the years, a dedicated group has sat in as the editorial team and has worked hard behind the scenes, to bring out a coffee table standard magazine. Personal time, which is of prime essence and at a premium here in Perth (and elsewhere too) is the principal chattel that is sacrificed here, and for that alone we have to thank them immensely. Having served in the editorial board for the last 5 years, this time around, it's been an honour to sit in as the Editor, and the credit for this year's edition goes entirely to Sachi, Nitin, Deepa & Geetha.

Continuous improvement is about now and about the future. Quality is non static, a moving target. Hence we do need your opinions and constructive criticisms, to go forward next year, and years to come.

Whilst on the subject of media & print - in this transformational age, for better or for worse, we essentially do find ourselves in a paradox more often than not. Today one does find oneself in the midst of a media crisis, where more and more people are purportedly reading the newspapers and magazines digitally. The audience hence is global, for the best and worst of publications. The paradox lies in the actual numbers available. As per figures from Riess (2011-12), worldwide printed newspapers reports a circulation of 519 million reaching an estimated 2.3 billion people everyday, which as per estimation, is about 20% more than the Internet reach !. Having said that, the terms of trade are indeed shifting remorselessly in favour of the web, tablets and the newer digital interactive platforms. My point being - when the next generation takes over Kairali (which could be sooner than we old timers think) us ending up with an Android or iPad version of Chethana 2020 cannot be ruled out totally. "A round man cannot be expected to fit in a square hole right away. He must be given the time to modify his shape" – Mr Mark Twain's famously quoted 120 odd years back, This could perhaps be just what saves us from the transition today!

Kerala is the predominant subject around which we try and revolve Chethana on. Pretty understandable since our roots are essentially there. The state of Kerala has a lot of good in it for us to imbibe in and to be proud of, no doubt. There is a lot out there too unfortunately which isn't good either. A case in point being - us being the largest literate state in India (by far). We also lead, by far, in per capita consumption of liquor. Statistics indicate a rapid increase in consumption over the past few years. This alarming trend clearly indicates that teenagers are taking to the indulgence of the killing spirits, sadly. Unlike earlier (read "my") generation where one indulged on occasions and in hiding, these

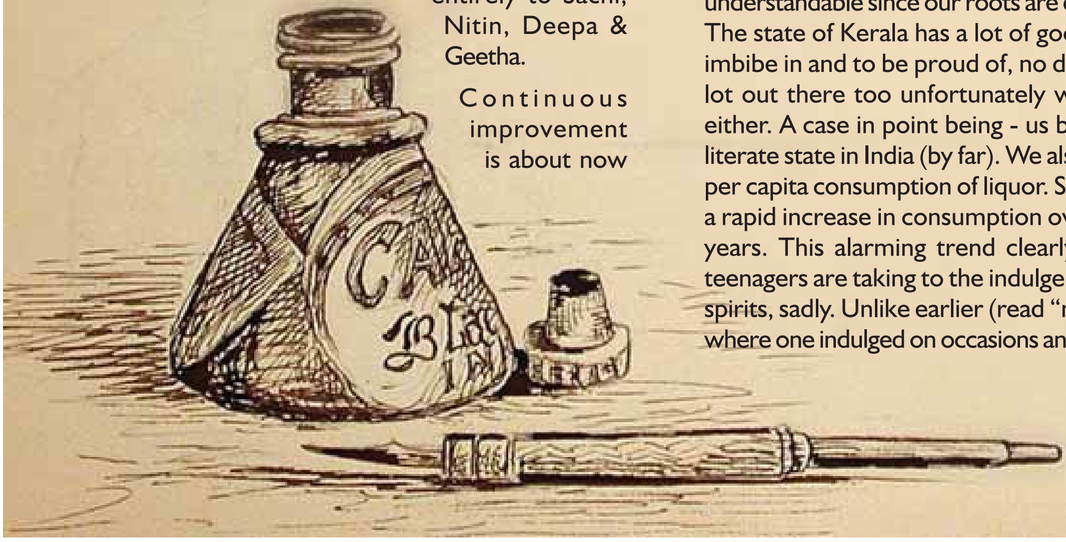

days it's done often enough, brazenly, and with no covertness, apparently. Infact it's said to be done with a lot of smugness, which is both appalling and saddening. This and lots of other maladies need to be arrested, and arrested sooner than later. Inadvertently, most amongst us walk around with the premonition that the world owes you a living. We need to remind ourselves that the world owes us nothing. It was here first, right !

Social workers & politicians with the right aptitude, attitude, clout and energy, to swim against the tide - the kind that's needed to make the turn around, is to be found far and few. That's a no brainer given the current quagmire we live in. What we have, instead, are Political leaders whose vision never extends beyond the next election. In the system as it exists today - it is they who possess the wherewithal to implement what it takes. Sadly, majority of them spend all of their time in office doing nothing beneficial for the land or for the people that vote them to power. Proof of this matter lies in us being inundated with news paper headlines and TV news of corruption, bribery, and scandals day after day. Not a single child has been reported dead of malnutrition in Greece, so far. A minor erosion in their living standards leads to a major hue & cry, echoed throughout the world. In the ensuing mêlée we see India gifting $ 10 billion (Rs 56,000 crore) to Greece to help solve its domestic problems which it neither created nor had any part to play in its creation ! 50 times the population of Greece live below poverty line in India. This same Government bleats "no money" without batting an eyelid when Kerala legitimately pleads for a drought relief grant of Rs 2,000 crore ! This and further proof of the maladies as they exist in today's world is thrown at us from all directions whether we like it or not.

Getting back to a Mark Twain quote again "Go to Heaven for the climate & Hell for the company" which points to the fact that politicians have been up to no good, as early as the 19th century, (if that's any consolation)

"Nature is an infinite sphere of which the centre is everywhere and the circumference nowhere. (Blaise Pascal, 15th century scientist & mathematician) One could perhaps relate this quote Vis a Vis our prescence here in Perth, and our thoughts up there in Kerala, essentially. We are indeed blessed to have the best of both worlds, so to say. We celebrate Onam and X'mas and Eid here with much pomp and fervour like we would or used to back home. Institutions like Kairali provides us with an avenue for us to get together harmoniously, provides a platform to nurture and showcase the various young (and not so young) talents amongst us, whilst at the same time providing an excellent social platform. Kairali encompasses people from the North of Kerala all the way to the South of Kerala, the Far East, the Middle East etc. A different mix with different accents, etc, grouping together, celebrating our diversity and uniting under a common umbrella. Therein lies the foundation of our happiness here and our continuity. Knowingly and unknowingly we have all contributed en masse towards building a home away from home. One such pioneer, a major contributor to our cause, no doubt – one who is no longer amongst us, sadly, would hopefully be watching us from up there, with a pleasant smile, every time we group together at Rostrata and every time an new issue of Chethana gets released !

With warm thanks to all Kairali patrons

Sidharth
Editor, Chethana 2012

Chethana Committee 2011-12

അദ്ധ്യക്ഷ സന്ദേശം

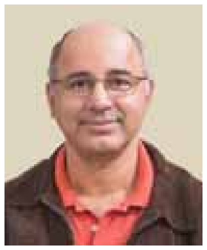

ജന്മ നാടായ കേരളത്തിൽ നിന്നും വളരെ ദൂരം വന്നു പാർക്കുന്ന നമ്മൾ മലയാളികൾക്ക് നമ്മുടെ കലയും സംസ്കാരവും നിലനിർത്തുക, അവയെ അടുത്ത തലമുറയ്ക്ക് പകർന്നു കൊടുക്കുക, മലയാളികൾക്ക് തമ്മിൽ കാണാനും ഇടപഴകാനും ഒരു വേദിയൊരുക്കുക എന്നീ സദുദ്ദേശങ്ങളായിരുന്നു 1995-ൽ കൈരളിയുടെ രൂപീകരണത്തിനു പ്രചോദനങ്ങളായിരുന്നത്. ആദ്യ കാലത്തു നേരിടേണ്ടി വന്ന പ്രതിസന്ധികൾ തന്റെ നന്മയിലും വളർച്ചയിലും തല്പരരായവരുടെ പ്രോത്സാഹനം കൊണ്ട് കൈരളി തരണം ചെയ്തു. പെർത്തിലെ പല വേദികളിലും ഭാരതീയവും അന്തർദേശീയവുമായ കലാരൂപങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ച് സഹൃദയരായ പ്രേക്ഷകരുടെ അഭിനന്ദനങ്ങൾ ഏറ്റുവാങ്ങി.

കൈരളിയുടെ ആരംഭകാലത്തെ സംഘാടകരിൽ നിന്നു അതിനെ നല്ല നിലയിൽ നയിക്കേണ്ടുന്ന ചുമതല പെർത്തിലെ നവാഗതരായ യുവതലമുറക്ക് കൈമാറേണ്ടുന്ന സമയം സമാഗതമായിരിക്കുന്നു. കൈരളിയിലെ അംഗത്വം ആസ്വദിക്കുന്നതിനോടൊപ്പം തന്നെ അതിന്റെ ഭരണത്തിലും പങ്കെടുക്കാൻ അവർ തയ്യാറായി വരുന്നുണ്ടെന്ന വസ്തുത സന്തോഷപ്രദമാണ്. അതിനു പ്രത്യക്ഷോദാഹരണമാണ് തുടക്കത്തിലില്ലാതിരുന്ന ആകാരഭംഗിയോടെ പുറത്തിറങ്ങുന്ന അടുത്ത കാലത്തെ 'ചേതന'കൾ.

കൈരളിക്കും നിങ്ങൾക്കേവർക്കും എല്ലാ നന്മയും നേരുന്നു.

സംഗച്ഛദ്ധ്വം സംവദദ്ധ്വം
സംവോ മനാംസി ജാനതാം
(നമുക്കൊരുമിച്ചു മുന്നോട്ടു നീങ്ങാം,
ഒന്നിച്ചു ചേർന്നു ചിന്തിക്കാം, ഒന്നിച്ചറിവാർജ്ജിക്കാം)

-നാരായണൻ മംഗലത്ത് -

Kairali Committee 2011-12

Standing (L - R) : Murali Mohan, Rajesh, Venugopal, Nirmala Mangalath, Sangeetha
Sitting (L - R) : Sachidanandan (Secretary), Lekha Siraz (Vice President), Narayanan Mangalath (President), Mohan Sathyanath (Treasurer)

CELAN'S SISTER

(For Friederike Mayrocker)

■ K. Satchidanandan

A Note from the Poet: I have not been writing poems in English after my student days. The only exception was when I was deeply touched by a request from Dennis, a French orphan to compose a poem for him - after my readings in five cities in France with my French translator- and I composed a dream-poem that was set to music and sung for him (and others) during anniversary of the orphanage. But this June (2012) I was an invitee to the Rotterdam International Poetry Festival and was requested by the organizers to respond to the poetry of the famous Austrian poet, Friederike Mayrocker in a session dedicated to her. Instead of writing a paper on her, I felt , when I read her highly experimental and innovative poetry, like writing a poem for /on her. Mayrocker's poetry seemed to me to be close in its verbal strategies to the German poet Paul Celan's poetry- Celan's parents were killed in the concentration camps and he himself later committed suicide, I admire his work and have translated some of his difficult poems into Malayalam-and hence the title of the poem, 'Celan's Sister'. Strangely I found myself writing the poem in English, with many references to works of artists, architects , thinkers and poets who bear comparison with her in the way she composes her collage-like poetry, and here it is for whatever it is worth. I don't feel bound to explain the references in this age of the world-wide-web.

A rag-picker in India I was born
and I go, I go where the rags lead me
I pick rags across earth and heaven
I drink the black milk of daybreak
before I begin , with rags, torn texts,
to conjure up my fragile house,
its walls all holes for the wind and the rain
to come, sleep and dream with me.

I build, I build like Cheval, I build like Gaudi,
I build a collage like Kurt Schwitters
each rag a stone, a word, a petrified tear.
I avoid grammar like cement and steel
I make a bell that rings Bataille, Bataille
to break the spell I cast on my reader.
My unfinished house hosts Beckett and Holderlin.
Barthes and Breton share what I cook
in my kitchen made of epiphanies.

Language raves in capitals in my world
as I speak to the dead under a gingko tree
I speak like a raven in distress
I speak like a finch in heady joy,
I sigh like a garden, I sob like a cloud,
I move with shadows in Dante's hell
I beat my German into Goya shapes.

I write on the tattered moon
hieroglyphs of honey and thunderbolt,
write raspberry notes on a vanishing sun.
They sew me up, but I break my seams,
I am the unbridled rose born out of blood,
I have a bow in my throat I play at night,
I sit like a baby on the river's liquid knee,
I rise like smoke from Hiroshima
I..@

മാലാഖമാരേ, മറയല്ലേ...!

■ അഷ്ടമൂർത്തി

നേത്രാവതി എക്സ്പ്രസ്സ് പൻവേൽ സ്റ്റേഷന്റെ ഏഴാം നമ്പർ പ്ലാറ്റ് ഫോമിൽ വന്നു നിൽക്കുമ്പോൾ കയറാൻ അധികം പേരൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. തിങ്കളാഴ്ചയായതുകൊണ്ട് ബോംബെയിൽ നിന്ന് നാട്ടിലേയക്കു തിരിയ്ക്കുന്നവർ സ്വതവേ കുറവായിരിക്കും. വണ്ടിയിലെ പല ബെർത്തുകളും ഒഴിഞ്ഞു കിടക്കുകയായിരുന്നു.

എന്റെ ക്യൂബിക്ക്ളിൽ രണ്ടു പേരെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എനിയ്ക്കെതിരെയിരിയ്ക്കുന്ന പെൺകുട്ടി ഭക്ഷണം കഴിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. വണ്ടി പൻവേൽ വിട്ടതോടെ ഞങ്ങൾ പരിചയപ്പെട്ടു. തലശ്ശേരിക്കാരി ബെസ്സി, ബ്രീച്ച് കാൻഡി ആശുപത്രിയിലാണ് ജോലി.

ഒരു വർഷത്തിനുശേഷം നാട്ടിലേക്കു പോവുകയാണ് ബെസ്സി. ഇരുപതു ദിവസത്തെ ലീവുണ്ട്. കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ പതിവുള്ള യാത്ര. ഇത്തവണ വിശേഷമായി പറയാൻ ഒരു വിവാഹാലോചനയുണ്ട്. ബാങ്കുദ്യോഗസ്ഥനാണ്. നാട്ടിലായിരുന്നു, ഇപ്പോൾ ജലസ്ഡറിലാണ്. വിവാഹത്തേപ്പറ്റി പക്ഷേ ഒന്നും ഉറപ്പിയ്ക്കാറായിട്ടില്ല. കാണാൻ പോവുന്നതല്ലേയുള്ളു. ശരിയാവുകയാണെങ്കിൽ തിരിച്ചുവന്ന് ജോലി രാജിവെയ്ക്കും.

ജലസ്ഡറിലും ആശുപത്രികൾ ഉണ്ടാവുമല്ലോ എന്നു ഞാൻ സംശയിച്ചപ്പോൾ ബെസ്സി ചിരിച്ചു. ഒരു കാരണവശാലും താൻ ഇനി നേഴ്സ് ആയി തുടരാൻ ഉദ്ദേശിയ്ക്കുന്നില്ല. ഈ ജോലി മടുത്തു. ഇപ്പോൾ പ്രൈവറ്റായി എം.ബി.എയ്ക്കു പഠിക്കുന്നുണ്ട്.

വല്ല്യമ്മച്ചി കിടപ്പായപ്പോൾ ബെസ്സിയായിരുന്നു നോക്കാൻ., ഒമ്പതിൽ പഠിയ്ക്കുമ്പോഴത്തെ കഥയാണ്. ശുശ്രൂഷയിലുള്ള മിടുക്ക് കണ്ട് മോൾ വലുതാവുമ്പോൾ നേഴ്സ് ആയിക്കോട്ടെ എന്ന് പലരും ആശീർവദിച്ചു. അതാണ് തലയ്ക്കു പിടിച്ചത്. ആതുരസേവനത്തോളം മഹത്തായി ഒന്നുമില്ല എന്ന് ധരിച്ചു, വെള്ളയുടുപ്പിട്ട് ആശുപത്രിയിൽ പാറി നടക്കുന്നത് സ്വപ്നം കാണാൻ തുടങ്ങി. പ്ലസ് ടു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സംശയിച്ചില്ല. ബാംഗളൂരിൽ ബി.എസ്.സി. നഴ്സിങ്ങിനു ചേർന്നു. നല്ല പോലെ പഠിച്ചു; ജയിച്ചു. ദില്ലിയിലായിരുന്നു ആദ്യം ജോലി കിട്ടിയത്. ചെറിയ ഒരാശുപത്രിയിൽ. ബ്രീച്ച് കാൻഡി ആശുപത്രിയിൽ ജോലി കിട്ടിയപ്പോൾ വലിയതെന്തോ നേടിയെന്ന് ആഹ്ലാദിച്ചു. പക്ഷെ നഴ്സിംഗ് അത്ര ദിവ്യമായ ജോലിയൊന്നുമല്ലെന്ന് തോന്നിത്തുടങ്ങിയതും ഇവിടെ വന്നതിനുശേഷമാണ്. ഓരോ മുറിയും പഞ്ചനക്ഷത്ര ഹോട്ടലുകളിലെ സ്യൂട്ട് പോലെയാണ്. സിനിമാതാരങ്ങളോ വാണിജ്യ പ്രമുഖരോ അതുമല്ലെങ്കിൽ വലിയ പണച്ചാക്കുകളോ ആണ് ബ്രീച്ച് കാൻഡിയിൽ ചികിത്സയ്ക്കു വരിക. അതുകൊണ്ടു തന്നെ വളരെ ശ്രദ്ധിക്കണം, അവരെ പരിചരിയ്ക്കാൻ. തൊട്ടടുത്തിരിയ്ക്കുന്ന ഗ്ലാസ്സിൽ നിന്ന് വെള്ളമെടുത്തു കൊടുക്കാൻ പോലും അവർ ഞങ്ങളെ വിളിച്ചു വരുത്തും. നിസ്സാര കാര്യങ്ങൾക്കും ഒച്ചവെയ്ക്കും. സൂപ്രണ്ടിനോട് പരാതിപ്പെടും. പ്രത്യേകിച്ചും അപ്രശസ്തരായ പണക്കാർ. സിനിമാതാരങ്ങൾ പോലും ഇത്ര പ്രശ്നമുണ്ടാക്കാറില്ല (അമീർഖാനും സജ്ജയ് ദത്തുമൊക്കെ പാവങ്ങളാണ് എന്ന് ബെസ്സി പറയുന്നു. അതേ സമയം ചില നടികളെപ്പറ്റി ബെസ്സിയ്ക്ക് അത്ര നല്ല അഭിപ്രായമല്ല).

ഈ ജോലിയിൽ ഇത്ര വേഗം മടുപ്പു വരാനുള്ള കാരണമെന്താണ്? അതും ബ്രീച്ച് കാൻഡി പോലെയുള്ള ഒരു പ്രശസ്ത സ്ഥാപനത്തിൽ ജോലിയെടുക്കുന്നവൾക്ക്? മറ്റു പല ആശുപത്രികളും നോക്കുമ്പോൾ ബ്രീച്ച് കാൻഡിയിലെ ശമ്പളം ഭേദമാണ്. ബെസ്സിയ്ക്ക് പതിനയ്യായിരം കിട്ടുന്നുണ്ട്. അച്ഛനമ്മമാർക്കും തനിയ്ക്കും തികച്ചും സൗജന്യമായ ചികിത്സ. കാന്റീനിൽ വിഭവസമൃദ്ധമായ ഭക്ഷണം. അതാണെങ്കിൽ

തികച്ചും സൗജന്യവും. രാത്രി ജോലിയാണെങ്കിൽ പലവ്യഞ്ജനങ്ങളും കാപ്പിപ്പൊടിയും പാലും പഞ്ചസാരയും തരും. അത്യാവശ്യം എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കിക്കഴിക്കാനുള്ള സൗകര്യവുമുണ്ട്.

പക്ഷേ അതുകൊണ്ടൊന്നും കാര്യമില്ല. പന്ത്രണ്ടു മണിക്കൂറാണ് ജോലി. അതിനിടയിൽ ശ്വാസം വിടാൻ പോലും നേരമുണ്ടാവില്ല. എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും കൈപ്പിഴ പറ്റാം. ഏതു നിമിഷവും പിരിച്ചുവിടപ്പെടാം. നേഴ്സുമാരുടെ ജോലി അടിമപ്പണി പോലെയാണ്. ആശുപത്രിക്കാർ ഒറിജിനൽ സർട്ടിഫിക്കറ്റുകളെല്ലാം വാങ്ങിവെക്കും. രണ്ടുകൊല്ലത്തേയ്ക്കു ബോണ്ടുണ്ട്. അതിനുള്ളിൽ തിരിച്ചു കിട്ടണമെങ്കിൽ പതിനായിരം ഉറുപ്പിക കെട്ടിവെയ്ക്കണം. (ബെസ്സിയുടെ സർട്ടിഫിക്കറ്റ് രണ്ടു മാസം മുമ്പ് തിരിച്ചുകിട്ടിയതേയുള്ളൂ.) ഏഷ്യൻ ഹാർട്ട് ഹോസ്പിറ്റലിൽ ഇത് അമ്പതിനായിരം ഉറുപ്പികയാണ്.

അവിടത്തെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഇതിലും കഷ്ടമാണ്. നഴ്സുമാർ വിവാഹിതരാവാൻ പാടില്ല. അഥവാ വിവാഹിതരായാൽ തന്നെ ഗർഭിണിയാവാൻ പാടില്ല. കണ്ണിൽ ചോരയില്ലാത്ത മാനേജ്മെന്റാണ്. എന്തിനും ഏതിനും കുറ്റം. ആ ഹോസ്പിറ്റലിലെ ബീനാ ബേബി എന്ന മലയാളിപ്പെൺകുട്ടിയുടെ ആത്മഹത്യയാണ് ബോംബെയിലെ നഴ്സുമാരുടെ ഇടയിൽ ഇത്രയും കാലം പുകഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന അസംതൃപ്തി ആളിക്കത്താൻ ഇടയാക്കിയത്.

ബീനാ ബേബിയുടെ മരണത്തിനു ശേഷം അവിടെയുണ്ടായ സമരത്തേത്തുടർന്ന് മലയാളികളായ നാൽപതോളം നേഴ്സുമാർ ജോലി വിട്ടു. അവർക്ക് ആശുപത്രിക്കാർ എക്സപീരിയൻസ് സർട്ടിഫിക്കറ്റ് കൊടുത്തില്ല. സെക്യൂരിറ്റിയായി പിടിച്ചുവെച്ച സർട്ടിഫിക്കറ്റുകൾ തിരിച്ചു കിട്ടാൻ പോലും സമരം ചെയ്യേണ്ടി വന്നു. പ്രതികാരത്തിന് കച്ചകെട്ടി ഇറങ്ങിയതുപോലെയായിരുന്നു ഏഷ്യൻ ഹാർട്ട് ഹോസ്പിറ്റൽ മാനേജ്മെന്റ്. രാജിവെച്ചവർക്ക് മറ്റുള്ള ആശുപത്രികളിൽ ജോലി കിട്ടാതിരിയ്ക്കാനും അവർ കിണഞ്ഞു ശ്രമിച്ചു.

ബീനാ ബേബി ഒറ്റപ്പെട്ട സംഭവമായിരുന്നില്ല. ദില്ലിയിലെ രാം മനോഹർ ലോഹ്യാ ആശുപത്രിയിലെ ഒരു മലയാളി നേഴ്സിന്റെ യൂണിഫോം സൂപ്രണ്ട് കീറിപ്പറിച്ചു. കൽക്കത്തയിലെ എ.എം.ആർ.ഐ. ആശുപത്രിയിൽ രണ്ടു മലയാളി നേഴ്സുമാർ തീയിൽപ്പെട്ടു മരിച്ചു. ഒന്നിനു പിന്നാലെ മറ്റൊന്നായി അശുഭവാർത്തകൾ. ചോദിയ്ക്കാനും പറയാനും ആരുമില്ലാത്തതുപോലെ. പപ്പയ്ക്കും മമ്മയ്ക്കും പേടിയായിത്തുടങ്ങി. ജോലി വിട്ടു പോരാൻ അവർ നിർബന്ധിച്ചു തുടങ്ങി. വിവാഹം ശരിയായില്ലെങ്കിലും ബോംബെയിൽ തിരിച്ചു ചെന്നാൽ ഉടനെ ജോലി രാജി വെയ്ക്കാൻ പപ്പ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

അവൾ കുറച്ചു നേരം പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കി നിശബ്ദമായി ഇരുന്നു. എനിക്ക് ഇരുപത്തിയേഴു വയസ്സായി, ബെസ്സി പറഞ്ഞു.. പപ്പയ്ക്കും മമ്മിയ്ക്കും തിടുക്കമായിരിക്കുന്നു.

നാലു മക്കളിൽ മൂത്തവളാണു ബെസ്സി. അനിയൻ ജോഫി ബാംഗളൂരിൽ ബി.എസ്.സി. നേഴ്സിങ്ങിനു പഠിക്കുന്നു. അനിയത്തി സോഫി ബോംബെയിൽത്തന്നെയുണ്ട്. അവളാണു ബുദ്ധിമതി. അയാട്ട പാസ്സായി അന്ധേരിയിൽ ഒരു ട്രാവൽ ഏജൻസിയിൽ ജോലിയെടുക്കുന്നു. പാർട്ടൈമായി എം.ബി.എ.യ്ക്കു പഠിക്കുന്നുണ്ട്. ഏറ്റവും ഇളയവൾ ഗ്രേസി പത്താം ക്ലാസിലാണ്.

ഗ്രേസി ഈ പ്രായത്തിൽ പണ്ടത്തെ എന്നെപ്പോലെയാണ്. അവൾക്ക് നേഴ്സിംഗ് വളരെ ഇഷ്ടമാണ്. പ്ലസ്ടു കഴിഞ്ഞാൽ നഴ്സിങ്ങിനു പോവണമെന്നാണ് അവളുടെ ആഗ്രഹം. ആതുര ശുശ്രൂഷയാണത്രേ ജീവിത ലക്ഷ്യം. എനിയ്ക്കാ വാക്കു കേൾക്കുന്നതേ ഇഷ്ടമല്ല, ഞാൻ അവളെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയാണ്.

ബെസ്സിയുടെ മുഖത്തെ മടുപ്പ് എനിയ്ക്കിപ്പോൾ വളരെ വ്യക്തമായി വായിച്ചെടുക്കാനാവുന്നുണ്ട്. ഈ ചെറിയ കാലയളവിനിടയ്ക്ക് ഈ ജോലിയോടു മടുപ്പു തോന്നണമെങ്കിൽ അവളെത്രമാത്രം അനുഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവണം. ആശിച്ചു തെരഞ്ഞെടുത്ത ജോലിയിൽ സംതൃപ്തി തോന്നാതാവുമ്പോൾ ഉണ്ടാവുന്ന നിരാശ ആർക്കും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. പോരാത്തതിന് ഇത് ഒരു ബെസ്സിയുടെ മാത്രം കഥയല്ല. ആശുപത്രികളായ ആശുപത്രികളിലൊക്കെ നഴ്സുമാർ സമരത്തിലാണല്ലോ.

ജോഫിയ്ക്ക് ജോലി കിട്ടാനൊന്നും ഇനി അത്ര എളുപ്പമല്ല. ബെസ്സി പറഞ്ഞു. പല ആശുപത്രികളും ഇപ്പോൾ മെയിൽ നഴ്സുമാരെ എടുക്കേണ്ട എന്നു വെച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരാണത്രെ സമരങ്ങൾക്ക് മുൻകൈ എടുക്കുന്നത്. പഠിപ്പു തീരുന്നതിനു മുമ്പേ തന്നെ അവൻ ചിന്താക്കുഴപ്പത്തിലായിട്ടുണ്ട്.

ആദ്യകാലത്തൊന്നും നഴ്സിങ്ങ് ഒരു പാഠ്യവിഷയമായിരുന്നില്ല. ആശുപത്രികൾ കാശുവാരിക്കമ്പനികളാവുന്നതിനു മുമ്പ് ചെറിയ ചെറിയ ആതുരാലയങ്ങളിൽ ഡോക്ടർമാർക്ക് ഒരു കൈ സഹായം പോലെയാണ് നഴ്സുമാരുടെ വരവ്. അവർ ഡോക്ടർമാരുടെ കണ്ണിൽ ഒരു പരിചാരികയ്ക്കപ്പുറമൊന്നുമായിരുന്നില്ല. സന്തോഷത്തിന് എന്തെങ്കിലും കൊടുക്കുക എന്നതിനപ്പുറം ന്യായമായ ശമ്പളമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ക്രിസ്തീയ സഭകൾ പരത്തിവിട്ട ആതുരസേവനം എന്ന ആശയം അവരെ മയക്കികിടത്തുകയും ചെയ്തു. എന്തെങ്കിലും ഒരു ജോലി എന്ന ആകർഷണത്തിൽ കേരളത്തിലെ പെൺകുട്ടികളാണ് ഏറെയും ഈ രംഗത്തേക്ക് ആകർഷിക്കപ്പെട്ടതും. ആശുപത്രികൾ ആകാശചുംബികളായതിനുശേഷവും അധികൃതരുടെ ഈ പരിചാരികാസമീപനത്തിൽ മാറ്റമൊന്നും വരാത്തതാണ് ഇന്നത്തെ ഈ അസ്വാസ്ഥ്യതയ്ക്കുള്ള പ്രധാനകാരണം.

അതേസമയം നേഴ്സിങ്ങിന് പുതിയ മാനങ്ങൾ കൈവന്നു. ആയുർദൈർഘ്യം കൂടിയതുകൊണ്ട് വൃദ്ധജനങ്ങൾ പെരുകി. അണുകുടുംബത്തിലേക്കു ചുരുങ്ങിയ നമുക്കാവട്ടെ അവരെ പരിചരിയ്ക്കുവാൻ സമയവും സൗകര്യവുമില്ലാതെയായി. ഹോം നേഴ്സ് എന്ന പുതിയ ഒരു വിഭാഗം ഉണ്ടായി. എണ്ണമറ്റ വൃദ്ധസദനങ്ങൾ ഉയർന്നു വന്നു. ആശുപത്രികൾക്കു പുറമേ വീടുകളിലും വൃദ്ധസദനങ്ങളിലുമായി ലക്ഷക്കണക്കിനു വെള്ളയുടുപ്പുകാരെയാണ് ഇന്ന് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നത്. അപ്പോഴാണ് നഴ്സുമാർ തങ്ങളുടെ വിലയറിയാൻ തുടങ്ങിയതെന്നും തോന്നുന്നു. ഇത്രയും കാലം തങ്ങൾ വഞ്ചിക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു എന്ന തിരിച്ചറിവ് അവരെ സമരത്തിന്റെ പാതയിലേക്ക്

തള്ളിവിട്ടു. ഇനി അത് സമരത്തിനപ്പുറത്തേയ്ക്കുള്ള വഴിയിലേക്ക് നീങ്ങിയാലും അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. അത്രയ്ക്ക് ഇച്ഛാഭംഗമാണ് ഇപ്പോൾ അവർക്കിടയിൽ പടർന്നുപിടിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്.

ഞങ്ങളുടെ ആശുപത്രിയിലെ ഭൂരിഭാഗം നേഴ്സുമാരും ഈ ജോലി മതിയാക്കാനുള്ള ഉദ്ദേശത്തിലാണ്. ബെസ്സി പറഞ്ഞു. നേഴ്സ്-രോഗി അനുപാതം വളരെ കുറവാണ്. എനിയ്ക്ക് ഒരേ സമയം പതിന്നാലു രോഗികളെ നോക്കണം. രാവിലെ എട്ടു മണിയ്ക്ക് കയറിയാൽ രാത്രി എട്ടു വരെ പരക്കംപാച്ചിൽ തന്നെ. അതിനിടയ്ക്ക് എന്തെങ്കിലും കൈയ്യബദ്ധം പറ്റിയാൽ കഴിഞ്ഞു. എപ്പോഴും ടെൻഷനാണ്. ഞാനിങ്ങനെ മെലിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു തന്നെ അതുകൊണ്ടാണ്.

വർത്തമാനത്തിനിടയ്ക്ക് വണ്ടി സിഗ്നൽ കിട്ടാതെ പെരുവഴിയിൽ നിരങ്ങി നിന്നു. ആലോചനയിൽ മുഴുകി ബെസ്സി വീണ്ടും പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കിയിരിപ്പായി. വേനലിൽ വരണ്ട ഭൂമി.

വണ്ടിയിലും ആരും ഒന്നും മിണ്ടിയിരുന്നില്ല. എല്ലാരും ഉച്ചമയക്കത്തിലാണെന്നു തോന്നുന്നു. നിശബ്ദതയെ മുറിച്ചുകൊണ്ട് ബെസ്സിയുടെ മൊബൈൽ ഒന്നു കരഞ്ഞു. പപ്പാ എന്നു വിളിച്ച് ബെസ്സി സംസാരിച്ചു തുടങ്ങി.

പപ്പയും മമ്മയും ബെസ്സിയുടെ വരവു കാത്ത് ത്രില്ലടിച്ചിരിയ്ക്കുകയാവും അല്ലേ ഫോൺ സംഭാഷണം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

നാളെ കണ്ണൂർ ജില്ലയിൽ പ്രൈവറ്റ് ബസ്സ് പണിമുടക്കാണത്രേ. ബെസ്സി പറഞ്ഞു. അതു പറയാനാണ് പപ്പ വിളിച്ചത്. എന്റെ വീട് പേരാവൂരാണ്. ഓട്ടോറിക്ഷയും കൊണ്ട് പപ്പ സ്റ്റേഷനിൽ വരാമെന്നു പറഞ്ഞു.

വണ്ടി രത്നഗിരിയിലെത്തി. ഞങ്ങളുടെ ക്യൂബിക്ക്ളിലേക്ക് രണ്ട് യാത്രക്കാർ കൂടി വന്നു. ബെസ്സി തന്റെ ഐപാഡെടുത്ത് ഇയർഫോൺ ചെവിയിൽ തിരുകി ഒരറ്റത്തേയ്ക്കു ഒതുങ്ങിയിരുന്നു. ചുവന്ന ടീഷർട്ടണിഞ്ഞ ഒരു കൂട്ടം ചെറുപ്പക്കാർ ഏതോ ബോഗിയിൽ നിന്ന് തിക്കിത്തിരക്കി വന്ന് ഇരിപ്പിടങ്ങൾ കയ്യേറി പാട്ടുകൾ പാടാൻ തുടങ്ങി. കൊച്ചിയിലെ ഏതോ ഗാനമേള ട്രൂപ്പാണ്. ബോംബെയിലെ പരിപാടികൾ കഴിഞ്ഞുള്ള മടക്കം.

രാത്രിയായി. അത്താഴം കഴിച്ച് കിടക്കുമ്പോൾ വണ്ടി ഒരു മണിക്കൂറോളം വൈകിയാണ് ഓടുന്നതെന്ന് ഞങ്ങൾ കണ്ടെത്തി. ഒരു പക്ഷേ രാത്രിയോട്ടത്തിൽ സമയതാമസം പരിഹരിയ്ക്കാനും വഴിയുണ്ട്.

അതു ശരിയായി, രാവിലെയായപ്പോഴെയ്ക്കും വണ്ടി കൃത്യസമയത്തായിരുന്നു. തലശ്ശേരിയിലെത്തിയതും സമയത്തിനു തന്നെയായിരുന്നു. പ്ലാറ്റ്ഫോമിൽ ബെസ്സിയുടെ പപ്പ കാത്തുനിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മെലിഞ്ഞു കുറുകിയ ആ മനുഷ്യൻ മകളെ കണ്ടപ്പോൾ സന്തോഷത്തോടെ കെട്ടിപ്പുണർന്ന് മൂർദ്ധാവിൽ ഉമ്മ വെച്ചു. ബെസ്സി എന്നെ പപ്പയ്ക്കു പരിചയപ്പെടുത്തി.

ഇവൾ വല്ലാതെ ബോറടിപ്പിച്ചുവോ ? ബെസ്സിയുടെ പപ്പ, എന്നോടു ചോദിച്ചു. ആരെയെങ്കിലും കയ്യിൽ കിട്ടിയാൽ പണ്ടേ ഇവൾ അങ്ങനെയാണ്.

ഞാൻ വെറുതെ ചിരിച്ചു. പപ്പാ, ഞാൻ നിശബ്ദം പറഞ്ഞു. ബെസ്സി നമ്മുടെ മാലാഖമാരിൽ ഒരാളാണ്. അനേകമനേകം ആതുരർക്ക് അഭയം കൊടുക്കേണ്ടവൾ. അവരുടെ വേദന ഒപ്പിയെടുക്കേണ്ടവൾ. അവർക്ക് കൈത്താങ്ങായിത്തീരേണ്ടവൾ. ഇവൾ പറയുന്നു ഈ ജോലി ഇവൾക്കു മടുത്തുവെന്ന്. ഇവൾ മാത്രമല്ല, ഇവളെപ്പോലെ കുറേയേറെപ്പേരും അതു തന്നെ പറയുന്നു. നോക്കൂ, ഈ മാലാഖമാർ എല്ലാവരും സ്വന്തം ജോലി ഉപേക്ഷിച്ചു പോയാൽ പിന്നെ നമുക്ക് ആരാണഭയം ?

ഉത്തരമില്ല എന്നെനിയ്ക്കറിയാം. പക്ഷേ ഒന്നു നമ്മൾ അറിഞ്ഞേ തീരൂ. ആതുരസേവനം വെറും സേവനം മാത്രമല്ല. ദുരിതം പേറുന്ന ഈ ജീവിതയാത്രയിൽ നമ്മൾക്കൊപ്പം അവരും വേണം. ബെസ്സിയെപ്പോലുള്ളവരെ വേദനിപ്പിക്കാതിരിയ്ക്കേണ്ടത് നമ്മളാണ്. ഭൂമിയ്ക്ക് ഈ മാലാഖമാരുടെ കണ്ണീർ താങ്ങാനാവില്ല.

വണ്ടി പുറപ്പെടാനായി ചൂളം വിളിച്ചു. പപ്പ എന്റെ കൈ പിടിച്ചു. ഇനിയും ഇതുപോലെ വണ്ടിയിലൊക്കെ വെച്ചു കാണാം. ബെസ്സി പറഞ്ഞു. വണ്ടിയിൽ വെച്ചു കണ്ടുമുട്ടുന്നവർ മണിക്കൂറുകൾക്കുള്ളിൽ പിരിയുമ്പോൾ പലരും പറയാറുള്ള സ്ഥിരം വാക്കുകൾ.

ബെസ്സീ, നിനക്കു നല്ലതു വരട്ടെ! വണ്ടിയിൽ തിരിച്ചു കയറുമ്പോൾ ഞാൻ നിശ്ശബ്ദമായി പറഞ്ഞു. കുറച്ചു സ്വാർത്ഥതയോടെയാണെങ്കിലും ആശംസിയ്ക്കുന്നു. നിനക്കും നിന്റെ അനുജനും ഈ ജോലിയിൽത്തന്നെ സന്തോഷത്തോടെ തുടരാനുള്ള ചുറ്റുപാടുകൾ ഉരുത്തിരിയട്ടെ.

നേത്രാവതി എക്രസ്പ്രസ്സ് നീങ്ങിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ●

Most people believe that Death Valley, California, U.S.A. is the hottest place on Earth. Well, occasionally it is, but the hottest recorded temperature was from Azizia in Libya recording a temperature of 136 degrees Fahrenheit (57.8 Celsius) on Sept. 13, 1922. In Death Valley, it got up to 134 Fahrenheit on July 10, 1913

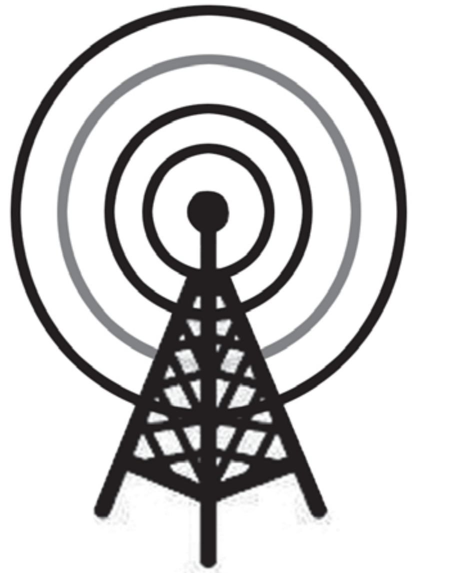

2G SPECTRUM

Killing the goose that lays the golden eggs!

■ C.S. Jacob

The irregularities in the issue of 122 telecom licences in Jan 2008, popularly known as the 2G scam, during the tenure of the then telecom minister Mr A Raja, were brought to light by the Comptroller and Auditor General of India (CAG) in his report of Nov 2010. The CAG had detailed as to how the process was manipulated, in order to allow some applicants to jump the queue and get away with licences which they were not otherwise entitled to. The CAG had also alleged that the licences were given at throw away prices as a result of which the exchequer had suffered a 'presumptive loss' of Rs 1766 billion (US$ 35 bn). This was considered to be the biggest of all scams in the independent India. This has put the government in a poor light and still worse, placed India as one of the most corrupt nations in world, without justification though. In the absence of an effective rebuttal from the government the public were led to believe that the exchequer truly suffered a loss of that magnitude with corresponding gains to some unscrupulous operators. The money trail that surfaced, relatively small though, during the investigation by the Central Bureau of Investigation (CBI) appeared to give credence to this perception.

The allotment of licences was subsequently challenged at the Supreme Court of India by some citizens, which led to cancellation of all 122 licences in Feb 2012. The court while doing so, also directed the government to auction the spectrum which is of limited availability, as well as other resources which are scarce, with a view to bring in transparency as well as to maximise the revenue to the exchequer.

As a consequence of the directions by the Supreme Court, the cabinet has recently decided to fix the floor price for 2G spectrum at Rs 140 bn, which in effect, works out to ten times the price paid by the existing operators earlier, for a like quantum of spectrum. It would therefore appear that the latest decision of the government confirms the CAG's criticism that by issuing 122 licences in Jan 2008 at the entry fee of Rs 16.59 bn that prevailed in 2001, the exchequer truly suffered a loss of Rs 1766 bn! Be that as it may, an attempt is made in this article to examine:

a) Whether Mr Raja, the then telecom minister, was justified in not revising the entry fee for the licences issued in Jan 2008.

b) Whether the CAG was right in saying that the licences were given at throw away prices as well as in arriving at the presumptive loss at Rs 1766 bn and

c) How the cabinet's decision to fix the floor price tenfold would impact upon the subscribers' interest.

While one holds no brief for the minister for the irregularities committed in the issue of licences, as far as the pricing was concerned Mr Raja had followed the well intentioned advice of Telephone Regulatory Authority of India (TRAI), as his predecessors had done, to keep the entry fee at the 2001-level. This also was in conformity with the stated objectives of the New Telecom Policy-1999 viz, affordability, growth, competition and equal opportunity and level playing field to all operators. NTP-1999 was a timely correction to the NTP-1994, made by the NDA regime when Mr Vajpayee was the prime minister. Under the earlier policy when the licences were auctioned in a transparent manner the operators had committed a high upfront fee, as much as Rs 500000 p. a, for every 100 subscribers, regardless of revenue earned. Consequently, the tariff had to be fixed high at Rs 16 per minute which few could afford and as a result the expected growth failed to take place. The NTP-1999 therefore moved away from a high upfront fee to that of revenue sharing, towards the licence fee and spectrum charges. This was accepted by all operators and thereafter the tariff registered a steep fall from around Rs 16 to Rs 1.0 per minute and the subscriber base shot up from 0.8 m in 1998 to 165 m in March 2007 by the time Mr Raja took charge. (See graph)

In Aug 2007 when the new licences were to be issued, the TRAI had once again reiterated its earlier advice to keep the entry fee unchanged as otherwise there would be no level playing field to the new operators. When there was a strong inverse correlation between tariff and growth already established, as seen from the graph, how could one have expected the minister to reverse the TRAI's recommendations and agreed for auctioning the 2G spectrum? It goes to the credit of Mr Raja that he had respected TRAI's recommendations in Toto. Thus, while keeping the 2G entry fee unchanged, at the same time he agreed to auction the 3G spectrum, on the ground that the latter was meant for value added services and the discerning costumers could afford to pay more. Since all operators were new the need for providing a level playing field did not arise in case of 3G.

By Dec 2007, just before the issue of new licences, the subscriber base had further increased to 234 m and since the

issue of 122 licences (Six new operators per circle) it has reached 934 m by June 2012. The tariff registered a further fall to around 50 paise per minute, arguably the lowest in the world. If the erosion in the value of rupee was considered, today's tariff would be only a third of that prevailed at the time of issuing the new licences in Jan 2008. The fall in tariff and growth in the subscriber base has vindicated Mr Raja's action of keeping the spectrum price low, as otherwise the tariff would have gone up with the price of spectrum and put a stop to the telecom revolution mid-way.

On the second question, the CAG had rightly pointed out the irregularities in the issue of licences, the manner in which the First Come First Served (FCFS) policy was manipulated, in order to benefit some applicants who were not otherwise eligible to. However, the CAG's finding that the licences were given at a throwaway price, at the entry fee prevailed in 2001 and consequently the exchequer suffered a loss of Rs 1766 bn lacks objectivity and not supported by facts.

The pricing spectrum/licence was in accordance to the policy decided by the government in 1999 with a view to ensure affordability, growth, competition, level playing field etc. It was clearly stated in the 10th plan document that ***"revenue generation should not be a major determinant of the macro policy governing the [telecom] sector…… spectrum policy needs to be promotional in nature; revenue considerations playing a secondary role"*** When the government has deliberately adopted a pricing policy towards achieving a social objective how could the CAG point a finger at the minister who implemented the policy? There are several items issued at highly subsidised rates, in pursuance of policies intended to benefit the people. PDS rice, fertiliser, LPG, kerosene, power, tenements for the poor and so on. How could anyone say that these were given at throw away prices and compute the presumptive loss at an assumed market value for those items?

Further, in making this this allegation, the CAG has ignored the revenue streams to the exchequer from the licence fee and spectrum charges levied as a percentage of adjusted gross revenue of each operator. As stated above, prior to 1999 the licence fee was charged upfront, regardless of revenue. As that failed to ensure affordability and growth, the government changed it to revenue sharing which was found to be more equitable. It was a pricing strategy addopted, like giving an asset on lease/royalty, based on earnings, instead of being sold for a onetime upfront payment. The government of the day for making this change was severely criticised by all, including by the then CAG. Some even accused it for gifting away Rs 430 bn, by way of remission of upfront fee that the operators themselves had committed to pay. But it goes to the vision of the then prime minister Mr Vajpayee, for not changing the policy despite the criticism from all quarters. Ultimately by continuing with his policy, the government not only achieved the objectives set viz, affordability and growth, but also realised huge revenue to the exchequer, which the CAG has chosen to ignore. For, by way of revenue sharing, the exchequer has already collected Rs 1030 bn as licence fee and spectrum charges (currently at 13.5 per cent of the revenue) during the ten year period 2002-2012 and still collecting at the rate of Rs. 140 bn p. a. The CAG was well aware of this income as the report itself gave details of the revenue up to Dec 2009. Therefore the comment that the licences were given at throw away prices was nothing but an infraction of truth.

Apart from ignoring the income from the revenue sharing, the CAG has quantified the so-called presumptive loss, by applying the price realised for 3G at an auction held two years hence in 2010 during Mr Raja's tenure. Two questions: How could anyone relate the value of 2G to a benchmark that was not available at the time of taking the decision on

Fall in tariff vs Growth in Subscriber base (Source COAI)

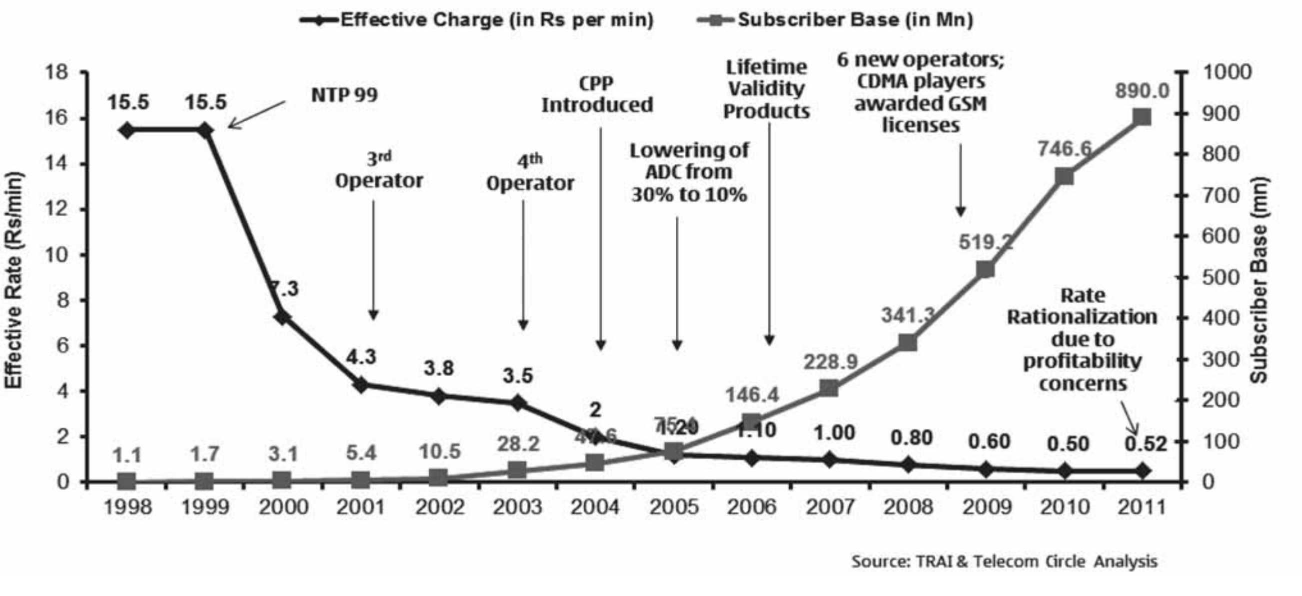

pricing, in late 2007? Second, how could one compare 2G with 3G, which is far superior a product, because of which only the operators paid Rs 167.5 bn for a pan-India licence as against Rs 16.59 bn for 2G? If 2G had the same capability as that of 3G, the operators could have as well rolled out the value added services on 2G licences that they already possessed. One cannot help but agreeing with the view expressed by some that it was like valuing a rural road with a national highway or PDS rice with basmati!

If a benefit of the order of Rs 1766 bn had been bestowed to the operators by way of under-pricing of the spectrum, one would have expected them to be making increasingly higher profits in the subsequent years. But on the contrary, what one has seen is the losses of new and some of the old operators increasing since then and the profit of some well-performing players eroding! It is on record that for the tenth successive quarters the profit of the industry leader Airtel has declined. This is corroborated by the fall in the average revenue per unit (ARPU) from about Rs 250 per month in Q E March 2008 to less than Rs 100 in QE 2012. So who are the beneficiaries of the loss of Rs 1766 bn said to have been suffered by the exchequer? They are none other than the 934 m subscribers who get mobile service at the world's lowest tariff! Is the CAG questioning the policy objective of making available telephone on demand to all at affordable price?

Lastly, let us examine the decision of the cabinet to put up the floor price of spectrum tenfold. As the operators would increase the tariff in order to absorb the additional cost of servicing, it goes counter to the policy objectives of NTP 1999 of making telephones affordable to all and consequently impact upon growth. The strong inverse correlation between tariff and growth as depicted in the graph given above would support this inference. Further, if the new licencees were to pay ten times the entry fee the existing six players paid, how would they be able to compete in the market place? Even after getting licences at the 2001 entry fee of Rs 16.59 bn, the new operators were able to get a market share of 8 per cent, in spite of the phenomenal increase in the subscriber base from 234 m in Dec 2007 to 934 m in June 2012. So one could imagine their plight if the price of spectrum were to be increased tenfold as decided by the cabinet. If the government is not willing to give a level playing field to the new operators then why issue more licences? There would be adequate spectrum for all and auction could be restricted to allocating it over and above the present entitlement of 6.2 MHz.

The TRAI has apparently justified the increase from Rs 16.59 bn to Rs 181 bn, it originally had recommended for a pan-India licence covering all 22 circles, saying that its overall impact would be just 4 paise per minute. If that be the case one may ask why not increase the tariff by that much, in addition to the present average levy of 13.5 per cent on the revenue, towards licence fee and spectrum charges, instead of increasing the upfront fee of spectrum? That would have been equitable to all players-the new, old, big and small. Also there would be certainty on the quantum of increase in tariff.

However, TRAI's above working was flawed. First in the table attached to its final recommendations dated 23-4-2012, it has assumed the average minutes of usage (MOU) per subscriber per month at 340. This, in fact, happens to be the sum total of incoming calls as well as outgoing calls. As the incoming calls are free, the impact of cost increase should have been worked out on the MOU taking the outgoing calls only, which would be 165 minutes p. m. If this correction was made the average increase per minute of usage (outgoing) would amount to 9 paise as against 4 paise claimed by TRAI. The question is whether the government wants to burden the subscribers by that much in order to get higher revenue?

Secondly the working of TRAI is global; the actual impact would depend upon the subscriber base of each operator, which widely varies from 3 m for one of the new operators to 183 m for the industry leader. So the tenfold increase in the spectrum will adversely affect the small operators. Any increase in tariff, based on their costs would bring in huge gains to the big operators. Having increased the licence fee tenfold the government would be unable to prevent the operators from putting up the tariff. This, in turn would impact upon the growth. The worst affected would be the lesser developed states where the teledensity is low when compared to the national average of 78.

Thus, contrary to the public perception, the spectrum/licence in the past was not given at throw away prices. It was a strategy adopted towards ensuring affordability and growth, to levy the fee as a percentage of revenue instead of a one-time high upfront charge. One may call it a 'Vajpayee magic formula' that has provided at the same time, significant revenue streams as well! The licence fee/ spectrum charge for the past ten years based on revenue sharing was Rs 1030 bn; in addition to that Rs 124 bn was received as one time entry fee in Jan 2008 when Mr Raja issued the licences. So also the service tax collected during the past 10 years would be of the order of Rs 750 bn. The benefits arising from the huge growth in the sale of mobile phones and taxes thereon were extra. Mobile phone has been a great leveller too, as its use has immensely benefitted the lower strata of the society who could not have afforded a high tariff. Truly, the mobile telephony has been a goose that lays the golden eggs. The plan now seems to be to kill it in order to get all the gold as upfront fee, no matter what happens to the tariff and growth!

The author is a Cost Accountant by profession and a former Director of Finance in a Pulic Sector company in India. ●

അന്നം

■ ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാട്

തൃശ്ശിവപേരൂർ പൂരപ്പറമ്പു കടന്നു ഞാൻ
ഒട്ടിയ വയറുമായുച്ചയ്ക്കു കേറിച്ചെന്നു
''ഇത്രമാത്രമേ ബാക്കി''യെന്നോതി വൈലോപ്പിള്ളി
ഇത്തിരി ചോറും മോരുമുപ്പിലിട്ടതു തന്നു.

ഞാനുണ്ണുന്നതും നോക്കി നിൽക്കുമ്പോൾ മഹാകവി
താനറിയാതെ കുറച്ചുറക്കെപറഞ്ഞുപോയ്;
''ആരു പെറ്റതാണാവോ പാവമിച്ചെറുക്കനെ.
ആരാകിലെന്ത് ? അപ്പെണ്ണിൻ ജാതകം മഹാകഷ്ടം''.

എനിക്കു ചിരിവന്നു; ബാഹുകദിനമുന്തി-
ക്കഴിക്കുമവിടുത്തെജ്ജാതകം ബഹുകേമം!
''കൂടൽമാണിക്യത്തിലെസ്സദ്യ നീയുണ്ടിട്ടുണ്ടോ ?
പാടി ഞാൻ പുകഴ്ത്താം, കെങ്കേമമപ്പുളുങ്കറി''
അപ്പൊഴെൻ മുന്നിൽ നിന്നു മാഞ്ഞുപോയ് വൈലോപ്പിള്ളി-
മറ്റൊരു രംഗം കണ്ണിൽത്തെളിഞ്ഞു; പറഞ്ഞു ഞാൻ:
''വംഗസാഗരത്തിന്റെ കരയിൽ ശ്മശാനത്തിൽ
അന്തിതൻ ചുടല വെന്തടങ്ങും നേരത്തിങ്കൽ
ബന്ധുക്കൾ മരിച്ചവർക്കന്തിമാന്നമായ് വെച്ച
മൺകലത്തിലെച്ചോറു തിന്നതു ഞാനോർക്കുന്നു''.

മിണ്ടിയില്ലൊന്നും ചെന്നു തൻ ചാരുകസാലയിൽ-
ചിന്തപൂണ്ടവിടുന്നു കിടന്നു കുറച്ചിട.

ഇന്നെനിക്കറിയാം; അക്കിടപ്പിലുണർന്നില്ലേ
അങ്ങതന്നുള്ളിൽജ്ജഗദ്ഭക്ഷകനാകും കാലം !

പ്രൊഫസർ സിദ്ദിഖുമായി ഒരു അഭിമുഖം

കാലാവസ്ഥാ മാറ്റത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങളുടെ പേരിലാണ് താങ്കളെ അറിയാനിടയായിട്ടുള്ളത്. ഏതൊക്കെ കാർഷിക പഠനമേഖലകളിലാണ് അങ്ങ് പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളത്. ?

ക്രോപ്ഫിസിയോളജി, ജനറ്റിക്സ്, അഗ്രോണമി എന്നിവയൊക്കെ ഞാൻ പ്രവർത്തിച്ച മേഖലകൾ തന്നെ. പക്ഷേ ഇപ്പോൾ ഞാൻ കൂടുതൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് കാലാവസ്ഥ മാറ്റത്തെ അതിജീവിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഗവേഷണ രംഗത്താണ്. രണ്ടു തരത്തിലാണ് കാലാവസ്ഥാ മാറ്റം സംബന്ധിച്ച പഠനങ്ങൾ നടന്നുവരുന്നത്. വിവിധ മോഡലുകൾ സൃഷ്ടിച്ചുള്ള കാലാവസ്ഥാ പ്രവചവനമാണ് ഇതിലൊന്ന്. എന്നാൽ എന്റെ പ്രവർത്തനം എങ്ങനെ ഇത്തരം മാറ്റങ്ങളെ അതിജീവിക്കാം അഥവാ അവയോട് പൊരുത്തപ്പെടാം എന്നതാണ്. നമ്മടെ കൃഷിസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ വരേണ്ട മാറ്റം, വിളകളുടെ ക്രമീകരണം എന്നിങ്ങനെ ഓരോ കാര്യത്തിലും മാറുന്ന കാലാവസ്ഥക്കനുസൃതമായി വരുത്തേണ്ട മാറ്റങ്ങളാണ് ഞങ്ങളന്വേഷിക്കുന്നത്. കൂടാതെ പുതിയ തരം വിത്തുകൾ -കാലാവസ്ഥാ മാറ്റത്തെ അതിജീവിക്കാൻ കരുത്തുള്ളവ-കണ്ടെത്താനും ഞങ്ങൾ ശ്രമിക്കുന്നു. ഉഷ്ണത്തെ പ്രതിരോധിക്കുന്ന ഗോതമ്പ് ഇനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചാണ് ഞാൻ ഇപ്പോൾ പഠിക്കുന്നത്.

കാലാവസ്ഥാ മാറ്റമെന്നാൽ അന്തരീക്ഷ താപനിലയിലെ വർധനമാത്രമാണോ ?

അല്ല. പൊതുവേ പറയുമ്പോൾ താപനില ഉയരുന്നതും മഴയുടെ വിതരണത്തിലും ഇടവേളയിലും വരുന്ന മാറ്റമൊക്കെ കാലാവസ്ഥാമാറ്റത്തിലുൾപ്പെടുത്താം. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ മഴ കുറയുന്നു; മറ്റു ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ കൂടുന്നുണ്ട്; വളരെ കുറച്ചു സ്ഥലങ്ങളിൽ മാത്രമാണത്, മഴ പെയ്യുന്ന കാലത്തിനും ദൈർഘ്യത്തിനുമൊക്കെ മാറ്റമുണ്ടാവുന്നത്. മനുഷ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾ മൂലം അന്തരീക്ഷത്തിലെ കാർബൺഡയോക്സൈഡ് കൂടുകയാണ്.

കാർബൺ ഡയോക്സൈഡ് വിളകളുടെ ഉത്പാദനക്ഷമത വർധിപ്പിക്കുമെന്നും പറയാറുണ്ടല്ലോ ?

കാർബൺ ഡയോക്സൈഡ് കൂടിയാൽ പ്രകാശ സംശ്ലേഷണത്തിന്റെ തോതു കൂടുമെന്നും അതുവഴി ഉത്പാദനം വർദ്ധിക്കുമെന്നും പലരും ചൂണ്ടിക്കാട്ടാറുണ്ട്. പക്ഷേ, അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ മറ്റു ചില ഘടകങ്ങൾ കൂടി പരിഗണിക്കണം. വെള്ളത്തിന്റെ ലഭ്യത കുറയുകയും താപനില വർധിക്കുകയുമാണ്. ഇതു സംബന്ധിച്ച ചില പഠനങ്ങൾ ഞങ്ങൾ ഓസ്ട്രേലിയയിൽ നടത്തി വരുകയാണ്. പ്രത്യേക അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിച്ച് അവിടെ കാർബൺ ഡയോക്സൈഡിന്റെ അളവും താപനിലയും വർധിപ്പിച്ചും ജലലഭ്യത കുറച്ചും ഇവ തമ്മിലുള്ള പ്രതിപ്രവർത്തനം പഠനവിധേയമാക്കുകയാണ് ഞങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത്. പുതിയ വിത്തിനങ്ങളിലൂടെ കാർബൺ ഡയോക്സൈഡിന്റെ അധിക ലഭ്യതയെ പ്രയോജനപ്പെടുത്താമെന്നാണ് ഇതുവരെയുള്ള പഠനങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായിട്ടുള്ളത്.

കാലാവസ്ഥാ മാറ്റത്തോടു പൊരുത്തപ്പെടാനുള്ള ഗവേഷണം ഇങ്ങനെ മുന്നേറുന്നത് കാലാവസ്ഥാ മാറ്റത്തെ ചെറുക്കാനുള്ള പ്രവർത്തങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം കുറക്കില്ലേ ?

ഇല്ല. പ്രതിരോധ പ്രവർത്തനങ്ങളും നടക്കണം. അതിനുവേണ്ട നയമാറ്റങ്ങൾ സർക്കാർ തലത്തിലാണുണ്ടാവേണ്ടത്.-ഇലക്ട്രിക് കാറുകൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക മീഥേൻ വിസർജ്ജനം കുറയ്ക്കുക എന്നിങ്ങനെ.

മീഥേനാണോ കാർബൺ ഡയോക്സൈഡാണോ കൂടുതൽ പ്രശ്നമുണ്ടാക്കുന്നത് ?

മീഥേൻ അപകടകാരിയാണ്. പക്ഷേ മുഖ്യപ്രതി കാർബൺഡയോക്സൈഡ് തന്നെ. മൃഗങ്ങളാണ് പ്രധാനമായും മീഥൈന്റെ ഉറവിടമാകുന്നത്.

ഇതുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയാവണം കാലാവസ്ഥാ മാറ്റത്തിനുള്ള പ്രാധാന കാരണക്കാർ കൃഷിയും കൃഷിക്കാരുമാണെന്ന രീതിയിലുള്ള ആരോപണങ്ങൾ ചിലർ ഉന്നയിക്കുന്നത്.

അങ്ങനെയല്ല. കൃഷി ഗ്രീൻഹൗസ് വാതകങ്ങളുടെ 30 ശതമാനത്തോളം ഉത്പാദനത്തിനിടയാക്കുന്നു എന്നേയുള്ളൂ. നെൽകൃഷിയിൽ നിന്നാണ് വലിയ തോതിൽ മീഥൈൻ ഉത്പാദനമുണ്ടാവുന്നത്. വിതയ്ക്കാനായി ഉഴുതിട്ട പാടത്തു നിന്ന് വലിയ തോതിൽ മീഥൈൻ പുറത്തു വരും. മറ്റൊന്ന് മൃഗങ്ങളുടെ ശ്വസനത്തിലൂടെയും ദഹനപ്രക്രിയയിലൂടെയും വിസർജ്ജിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. ഇതിനെതിരേ ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ പലതരം തീറ്റപ്പുല്ലുകളും മറ്റും പരീക്ഷിക്കുകയാണ്. ചിലയിനം തീറ്റപ്പുല്ലുകൾ സ്വതേ കൂടുതൽ മീഥൈൻ ഉത്പാദനത്തിനിടയാക്കുന്നവയാണ്, നമ്മൾക്കു തന്നെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചാൽ കൂടുതൽ ഗ്യാസിന്റെ ഉപദ്രവം ഉണ്ടാകാറുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെയാണിത്. മറ്റൊരു നീക്കം മൃഗങ്ങളുടെ ആമാശയത്തിലെ സൂക്ഷ്മ ജീവികളിൽ വ്യതിയാനം വരുത്തി മീഥൈൽ ഉത്പാദനം കുറവുള്ള ഇനങ്ങളെ കണ്ടെത്തി വളർത്തുകയെന്നതും മറ്റൊരു തന്ത്രമാണ്. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ ജനിതകമാറ്റവും ഈ ആവശ്യത്തിനായി ഞങ്ങൾ പരിഗണിക്കുന്നുണ്ട്. ഇത്തരം നീക്കങ്ങളിലൂടെ ഒരു പരിധിവരെ കൃഷിയിൽ നിന്നുള്ള ഗ്രീൻ ഹൗസ് വാതകങ്ങളുടെ ഉത്പാദനം കുറയ്ക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ.

കാലാവസ്ഥാ മാറ്റത്തെ നേരിടാനുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയുടെ അവസ്ഥ എങ്ങനെയാണ് താങ്കൾ വിലയിരുത്തുന്നത്. ?

ഇന്ത്യയിൽ കാര്യമായിട്ടുള്ളത് പ്രവചനങ്ങളും പൂനയിൽ ഇന്ത്യൻ കാലാവസ്ഥാ ഗവേഷണസംഘടനയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുമാണ്. അവർ വളരെ നല്ല മുന്നേറ്റം ഈ രംഗത്ത് നടത്തുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഉയർന്ന തലത്തിൽ നടക്കുന്ന ഈ ഗവേഷണങ്ങൾ ലഘുവാക്കി താഴെത്തട്ടിലെത്തിക്കുന്നതിൽ ഇന്ത്യ ഇപ്പോഴും വളരെ പിറകിലാണ്. കാലാവസ്ഥാ മാറ്റത്തോടു പൊരുത്തപ്പെടാനും അതിനെ അതിജീവിക്കാനുമുള്ള തന്ത്രങ്ങൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിലും ഇന്ത്യ കാര്യമായി മുന്നേറിയിട്ടില്ല. ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ കൂടി പരിഗണിച്ചാണ് ഞാനും ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന കേരള കാർഷിക സർവ്വകലാശാലയിൽ കാലാവസ്ഥാ മാറ്റത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു കോഴ്സ് ആരംഭിക്കാൻ ഞങ്ങൾ മുൻകൈ എടുത്തത്. സാധാരണ കോഴ്സുകളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്ഥമായി ഒരു സംയോജന സമീപനമാണ് ഈ കോഴ്സിൽ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. പൊതുവേയുള്ള അഗ്രികൾച്ചർ-വെറ്റിനറി കോഴ്സുകളിൽ ഈ സമീപനമുണ്ടാവാറില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ ഇതൊരു മൾട്ടി ഡിസിപ്ലിനറി ഏരിയയാണ്.

ഒരു കാർഷിക ഗവേഷകനെന്ന നിലയിൽ കേരളത്തിലെ കൃഷിയെ എങ്ങനെയാണ് മാറിനിന്നു നോക്കികാണുന്നത്. ?

സംസ്ഥാനത്തിന്റെ മൊത്തവരുമാനത്തിൽ കൃഷിയുടെ ഓഹരി 10-12 ശതമാനം മാത്രമായിക്കഴിഞ്ഞു. അത് ഓരോ ദിവസവും കുറഞ്ഞുവരികയാണ്. മറ്റൊരു വലിയ പ്രതിസന്ധി കൃഷിഭൂമി വീണ്ടും വീണ്ടും മുറിഞ്ഞു ചെറുതായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നതാണ്. സാമ്പത്തിക സുസ്ഥിരതയോ സ്വാശ്രയമോ നേടത്തക്കവിധത്തിൽ കൃഷി നടത്താൻ ഇവിടെ സാധ്യമല്ലെന്നായിരിക്കുന്നു. മാറുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ ഇവിടുത്തെ കൃഷിയിടങ്ങൾ സംരക്ഷിച്ച് ഏകീകരിക്കേണ്ടിരിയിക്കുന്നു. ചില മേഖലകളിൽ കൃഷിയുടെ സാധ്യത ഇപ്പോഴും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. അത്തരം സ്ഥലങ്ങൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് അവിടെ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കണം. ഉദാ: പാലക്കാട്, കുട്ടനാട്. ജി.ഐ.എസ്. പോലുള്ള സാങ്കേതിക വിദ്യകളുടെ സഹായത്തോടെ ഭൂവിനിയോഗസാധ്യതാ പഠനം നടത്തി ഇത്തരം കാർഷിക മേഖലകളെ കണ്ടെത്തി സംരക്ഷിക്കണം. ഇവിടങ്ങൾക്കായി പ്രത്യേക നയം നടപ്പാക്കുകയുംഅനുയോജ്യരായ ആളുകളെ ഒരുമിപ്പിച്ച് കൂട്ടായ യത്നം നടത്തുകയും വേണം. ഇപ്പോഴിതാ കൃഷിക്കുള്ള വിഹിതം 40 ശതമാനം വർദ്ധിപ്പിച്ചതായി കേൾക്കുന്നു. അതിങ്ങനെ പലയിടത്തായി വിതറി തീർക്കാതെ, വ്യക്തമായ ലക്ഷ്യങ്ങളും ടാർജറ്റും നൽകി പ്രത്യേക കാർഷിക മേഖലകളിൽ കൂടുതൽ ചെലവാക്കുക.

ആഗോള കുടിയേറ്റത്തിന്റെ കാലമാണല്ലോ ഇത്. പ്രത്യേകിച്ച് ഓസ്ട്രേലിയയിലേക്ക് നമ്മുടെ കേരളത്തിൽ നിന്നും വളരെയാളുകൾ വരുന്നുണ്ട്. ഇവിടുത്തെ കൃഷിക്കാർക്ക് അവിടുത്തെ കൃഷിയിൽ മുതൽമുടക്കാൻ സാധ്യതകളുണ്ടോ?

ഇല്ല. കാരണം അവിടുത്തെ കൃഷിയിടങ്ങൾ അത്രയേറെ വലുതാണ്. പടിഞ്ഞാറെ ഓസ്ട്രേലിയയിലെ കൃഷിയിടങ്ങളുടെ വിസ്തൃതി 3000-4000 ഹെക്ടറാണ്. എനിക്കറിയാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ കൃഷിക്കാരന് 100000 ഹെക്ടർ സ്ഥലമുണ്ട്. സാധാരണ ഒരു കർഷകകുടുംബത്തിനു 10000-12000 ഹെക്ടർ കൃഷിയിടമുണ്ടാവും. പക്ഷേ അതുമുഴുവൻ നമ്മുടെ കേരളത്തിലേതു പോലെ ഫലഭൂയിഷ്ടമാവണമെന്നില്ല. കുറച്ചു ഭാഗം ഫലഭൂയിഷ്ടമെങ്കിൽ വലിയൊരു ഭാഗം വരണ്ട തരിശുനിലമായിരിക്കും. അപ്പോൾ ഒരു കുടുംബത്തിനു മതിയായ നിലവാരത്തിൽ ജീവിക്കാനാവശ്യമായ വരുമാനം നേടുന്നതിനു ഇത്രയേറെ സ്ഥലം വേണ്ടി വരും.

ഇത്രയേറെ സ്ഥലത്ത് എങ്ങനെയാണ് അവർ കൃഷി സാധ്യമാക്കുക. ?

അതിനു യന്ത്രസഹായമുണ്ടല്ലോ. അവിടെ ഒരു ട്രാക്ടറിനു പത്തുലക്ഷം ഡോളറൊക്കെയാണ് വില. ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ ഒരു വർഷത്തെ വളം ബില്ലു തന്നെ മറ്റൊരു പത്തുലക്ഷം ഡോളർ കാണും. കർഷകത്തൊഴിലാളികളൊന്നുമുണ്ടാവില്ല. എയർകണ്ടിഷൻഡ് ട്രാക്ടറുകളിലിരുന്ന് കൃഷിക്കാരൻ സ്വയം ജോലികൾ ചെയ്യണം. ജി.പി.എസ്. സാങ്കേതിക വിദ്യയുപയോഗിച്ച് ഉപഗ്രഹ നിയന്ത്രിതമായ ട്രാക്റുകളാണിവിടുള്ളത്. കൃഷിക്കാരൻ അതിൽ കയറിയിരുന്നു. പ്രവർത്തിപ്പിച്ചാൽ മാത്രം മതി. ട്രാക്ടർ കൃത്യമായി കൃഷിയിടത്തിന്റെ അതിരുവരെ ഉഴുത് തിരികെ പുറകോട്ടു വരും. ഉപഗ്രഹ സഹായത്താലാണ് ഇതൊക്കെ സാധ്യമാക്കുന്നത്. പ്രിസിഷൻ കൃഷിയുടെ മറ്റ് സാധ്യതകളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. വളമിടുമ്പോൾ മണ്ണിന്റെ ശേഷിയനുസരിച്ച് മാത്രം വളം വിതറുന്ന ട്രാക്ടറുകളാണ് ഇവിടുള്ളത്. മണ്ണിളക്കാത്ത സീറോ ടില്ലേജ് ടെക്നോളജി ഓസ്ട്രേലിയയിൽ വലിയ തോതിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. വളരെയേറെ ഇന്ധനവും സമയവും ലാഭിക്കാനും മണ്ണൊലിപ്പു തടയാനും ഇതു സഹാ

യിക്കുന്നു. കാലാവസ്ഥാ മാറ്റത്തിനെതിരായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സീറോ ടില്ലേജ് വളരെയേറെ പ്രയോജനപ്രദമാണ്.

ജൈവകൃഷി കേരളത്തിലെ കൃഷിക്കാർക്ക് നിരാശയാണ് സമ്മാനിച്ചത്. പ്രത്യേകിച്ച് സാമ്പത്തിക മെച്ചമുണ്ടാകാത്തതുമൂലം പലരും ഈ ശൈലി ഉപേക്ഷിക്കുകയാണ്. ഇതിനൊരു പരിഹാരമുണ്ടോ ?

ഉത്പാദകരായ കൃഷിക്കാരും സൂപ്പർമാർക്കറ്റും തമ്മിൽ നേരിട്ടു ബന്ധമുണ്ടാകുന്ന സംവിധാനവും വരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സൂപ്പർ മാർക്കറ്റ് വിപ്ലവം ലോകമെമ്പാടും നടക്കുന്ന വലിയൊരു മാറ്റം തന്നെയാണ്.

സൂപ്പർ മാർക്കറ്റുകൾ വൻകിട കൃഷിക്കാർക്കല്ലേ പ്രയോജനപ്പെടു. ചെറുകിട കൃഷിക്കാർക്ക് ഈ വിപ്ലവത്തിന്റെ പ്രയോജനമുണ്ടാകുമോ?

അല്ലല്ല. അത്തരക്കാർക്ക് ചെറുകിട സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകളെ ആശ്രയിക്കാമല്ലോ. നിങ്ങളുടെ പ്രദേശത്ത് ഒരു ചെറിയ സൂപ്പർ മാർക്കറ്റുണ്ടാവും. അവിടെയുള്ള ചെറുകിട കൃഷിക്കാരുമായി ഇത്തരം സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകൾക്ക് കച്ചവടമാകാം.

പ്രിസിഷൻ കൃഷി പോലുള്ള ഉന്നത സാങ്കേതിക വിദ്യകൾ നടപ്പാക്കാനാവശ്യമായ സാങ്കേതിക പിന്തുണ നൽകാൻ ഇവിടുത്തെ കാർഷിക ഗവേഷണം വേണ്ടത്ര പര്യാപ്തമാണോ, നമ്മുടെ കാർഷിക ഗവേഷണത്തിന്റെ നിലവാരം കൂട്ടേണ്ടതില്ലേ ?

ഗവേഷണം മാത്രമല്ല, ഗവേഷകരും കൃഷിക്കാരുമായുള്ള ബന്ധവും ഇവിടെ തീരെ ശുഷ്കമാണ്, ആവശ്യാധിഷ്ഠിതമായ ഗവേഷണം തീരെ നടക്കുന്നില്ല. കൃഷിക്കാരുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയാവണം കാർഷിക ഗവേഷണം. ഓസ്ട്രേലിയയിലൊക്കെ കാർഷിക ഗവേഷണം പ്രസക്തമായി വിഷയത്തെക്കുറിച്ചല്ലെങ്കിൽ ഖജനാവിൽ നിന്നു പണം അനുവദിക്കാറില്ല. കാർഷിക മേഖലകളിൽ നയംമാറ്റമുണ്ടാകുമ്പോൾ അതെക്കുറിച്ച് പഠിക്കാനും കൃഷിക്കാരുമായി ചർച്ച നടത്താനുമൊക്കെ അവിടുത്തെ കാർഷിക സർവ്വകലാശാല മുൻകൈയെടുക്കുന്നു. നിർഭാഗ്യവശാൽ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ഗവേഷണം വളരെയേറെ ബ്യൂറോക്രാറ്റിക് ആണെന്നു തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. പല കാര്യങ്ങളും കടലാസിൽ മാത്രമേ കാണാനുള്ളൂ.

അടുത്ത കാലത്ത് കേരളത്തിലെ കാർഷിക ഗവേഷണത്തിലുണ്ടായ മാറ്റം കാർഷിക സർവ്വകലാശാലയുടെ വിഭജനമാണ്. അന്താരാഷ്ട്ര പരിചയമുള്ള ഒരു കാർഷിക ഗവേഷകൻ എന്ന നിലയിൽ താങ്കൾ ഇതിനെ എങ്ങനെ കാണുന്നു. ?

ഇവിടുത്തെ കൃഷിക്കാരനു ഒരു സംയോജിത സമീപനമാണ് ആവശ്യം. പല വിളകളും വളർത്തുമൃഗങ്ങളുമുള്ള അവർക്ക് വേർതിരിഞ്ഞുള്ള ഗവേഷണം ഗുണം ചെയ്യില്ല. രണ്ടാമതൊരു കാരണം കൂടി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം. ഈ സർവ്വകലാശാലകളിലെ മൊത്തം വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണം അയ്യായിരത്തിൽ താഴെയാണെന്നു കാണാം. ഒരു സർവ്വകലാശാലയെന്ന നിലയിൽ നിലനിൽക്കാൻ ഈ എണ്ണം പര്യാപ്തമല്ല. ഓസ്ട്രേലിയയിലെ എന്റെ സർവ്വകലാശാല അത്ര വലുതൊന്നുമല്ല. അവിടെ പോലും 24000 വിദ്യാർത്ഥികളാണുള്ളത്.

ഈ വിഷയം സംസാരിച്ച ചില വിദഗ്ധർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയത് സ്പെഷലൈസേഷനാണ് സർവ്വകലാശാല വിദ്യാഭ്യാത്തിലെ ആധുനിക പ്രവണതയെന്നാണ്. ഇതു ശരിയാണോ?

അബദ്ധമാണ് ആ പറഞ്ഞത്. ഞാൻ ഒരുദാഹരണം മാത്രം പറയാം. ഞാൻ അഞ്ചു ചൈനീസ് സർവകലാശാലകളിൽ വിസിറ്റിംങ്ങ് പ്രൊഫസറാണ്. ചൈനീസ് പ്രസിഡന്റ് അവരുടെ കലാശാലകളെ ആഗോള നിലവാരത്തിലെത്തിക്കാൻ പദ്ധതി തയ്യാറാക്കി. അദ്ദേഹം അവയ്ക്ക് വൻതുക നൽകി ഏകോപിപ്പിക്കുയാണ് ചെയ്തത്. ഇനി ഓസ്ട്രേലിയയിലേക്കു നോക്കൂ. കൃഷിയിൽ ഏറ്റവും മുൻനിരിയിലുള്ള രാജ്യമാണ് ഓസ്ട്രേലിയ. അവിടെ ഒരു കാർഷിക സർവകലാശാലേയില്ല. സാധാരണ സർവകലാശാലയുടെ ഭാഗമായിരുന്നു തന്നെ എനിക്ക് മെഡിക്കൽ, എഞ്ചിനിയറിംഗ്, സൈക്കോളജി, ബിസിനസ്സ് ഫാക്കൽറ്റികളുമായി സഹകരിച്ചു ഗവേഷണം നടത്താൻ അവിടെ സാധിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടാണതെന്നു ചിന്തിക്കണം. നിലവാരം താഴ്ന്നുകൊണ്ടിരിക്കയാണിവിടെ. പലയിടത്തും അധ്യാപനം മാത്രമേയുള്ളൂ. ദീർഘകാലകാഴ്ചപ്പാടുകൾ എങ്ങുമില്ല. നാം തട്ടിച്ചുനോക്കേണ്ടത് ആഗോള നിലവാരവുമായാണ്. ഞങ്ങൾ മികച്ചതാണെന്നു സ്വയം പറഞ്ഞിരുന്നാൽ പുറം ലോകം അംഗീകരിക്കില്ല.

നമ്മുടെ കാർഷിക ഗവേഷണത്തിൽ വരേണ്ട മറ്റു ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ കൂടി ചൂണ്ടിക്കാട്ടാമോ ?

ഒരു കാര്യം കൂടി പറയാതെ വയ്യ. ദശകങ്ങൾക്കു മുമ്പ് കാർഷിക സർവ്വകലാശാല ആരംഭിച്ച ഒട്ടേറെ ഗവേഷണ കേന്ദ്രങ്ങളുണ്ട്. ഇവയിൽ പലതിലും കാര്യമായ പ്രവർത്തനങ്ങളൊന്നും നടക്കുന്നില്ലന്നതാണ് വാസ്തവം. സമൂഹത്തിനു ബാധ്യതയായ വെള്ളാനയായി മാറുകയാണവ. ഈ ഗവേഷണ കേന്ദ്രങ്ങളിലെ പുല്ലുവെട്ടലിനും മറ്റുമായി പണം ചെലവാക്കപ്പെട്ടു തീരുകയാണ്. ഇത്തരം കാര്യങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പിലും ഒരു പുനരാലോചന ആവശ്യമാണ്. അവയെ കളയണമെന്നല്ല ഞാൻ പറഞ്ഞു വരുന്നത്. എന്തുകൊണ്ട് ഇത്തരം സ്ഥാപനങ്ങളെ സ്വകാര്യ പങ്കാളിത്തത്തോടെ (പിപിപി) പുനഃസംഘടിപ്പിച്ചുകൂടാ. ചെറിയ മേഖലയിൽ ഗവേഷണം കേന്ദ്രീകരിച്ച് ആദായകരമായ രീതിയിൽ ഇവ നടത്താനാണ് ശ്രമമുണ്ടാവേണ്ടത്. ഇവിടുത്തെ കാർഷിക സർവ്വകലാശാലക്കും ഗവേഷകർക്കും പരമാവധി പിന്തുണ നൽകാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്. നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥികൾ സമർത്ഥരാണ്. പക്ഷേ കൃഷിയെ അതിന്റെ സംയോജിത സ്വഭാവത്തിൽ, സമഗ്രതയോടെ, വിശാലമായ ക്യാൻവാസിൽ കാണാൻ അവർ പരിശീലിപ്പിക്കപ്പെടുന്നില്ല. തിയറിക്കപ്പുറം കൃഷിയുടെ യഥാർത്ഥ സാഹചര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ അവർക്ക് അവസരം കുറവാണിവിടെ.

കാലാവസ്ഥാ മാറ്റം പോലെ മറ്റേതൊക്കെ മേഖലകളിലാണ് കേരളത്തിൽ പുതിയ കാർഷിക കോഴ്സുകൾക്ക് സാധ്യതയും പ്രസക്തിയുമുള്ളത് ?

പരിസ്ഥിതി സംബന്ധമായ കോഴ്സുകൾക്ക് ഏറെ പ്രസക്തിയുണ്ട്. കേരളത്തിൽ പരിസ്ഥിതി പ്രശ്നങ്ങൾ, മലിനീകരണം, മാലിന്യ നിർമ്മാർജ്ജനം, ജലമലിനീകരണം, അടിസ്ഥാന സൗകര്യ വികസനം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളിൽ വ്യാപകമായ ഗവേഷണവും ബോധവത്ക്കരണവും ആവശ്യമാണ്. വിളകളുടെ പുതിയ ഇനങ്ങൾ ഉരുത്തിരിയുന്നതോടൊപ്പം നിലവിലുള്ള ഇനങ്ങളുടെ ജനി

തക ശേഷി പരമാവധി വസൂലാക്കാനും ശ്രമമുണ്ടാകണം. ജനിതകശേഷി കൂടിയ പുതിയ ഇനങ്ങൾ കാലാവസ്ഥാ മാറ്റത്തെ അതിജീവിക്കുന്നവയും (Climate ready) ആയിരിക്കണം.

ജി.എം. സാധ്യതകളെ താങ്കൾ എങ്ങനെയാണ് കാണുന്നത്. ഇതേക്കുറിച്ച് ഒട്ടേറെ ആശങ്കകളും ഉയരുന്നുണ്ടല്ലോ ?

ജനിതകമാറ്റം ഒരു ടൂൾ ആയിട്ടാണ് നം കാണേണ്ടത്. ലോകമെമ്പാടും ഇതിനകം 1450 ലക്ഷം ഹെക്ടറിൽ ജി.എം. വിളകളുടെ കൃഷി, നടക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ ജി.എം. കോട്ടൺ മാത്രമല്ലേയുള്ളൂ. നേരത്തേ എട്ടുപ്രാവശ്യം കീടനാശിനി തളിച്ചിരുന്ന പരുത്തികൃഷിയിൽ ഇപ്പോൾ ഒരു തവണ തളിച്ചാൽ മതിയെന്നായിട്ടുണ്ട്. അതേപോലെ കശുമാവിൽ ഇത്തരമൊരു ജനിതകമാററം നടന്നിരുന്നെങ്കിൽ നമുക്കിവിടെ പണ്ടേതന്നെ എൻഡോസൾഫാൻ പൂർണ്ണമായി നിരോധിക്കാമായിരുന്നു. ജനിതകമാറ്റത്തെ പൂർണ്ണമായി വിലക്കുന്നതിനോട് എനിക്കു യോജിപ്പില്ല. പക്ഷേ ജി.എം. മാത്രമാണ് പരിഹാരമെന്നു കരുതുന്നതിനോടും എനിക്കു യോജിപ്പില്ല.

ജനിതക മാറ്റത്തിന് ചില അപകട സാധ്യതകളും ഉണ്ടെന്ന കാര്യം നിഷേധക്കാനാവില്ലല്ലോ ?

ആ സാധ്യത മറ്റു രീതികളിലുമുണ്ട്. രണ്ടിനങ്ങൾ തമ്മിൽ സങ്കരണം നടത്തിയാൽ ജീനുകൾ കൂടിക്കലരുകയാണ് ചെയ്യുക. ഇത് എല്ലായ്പ്പോഴും അഭികാമ്യമായ രീതിയിലാവണമെന്നില്ല. അത് പ്രകൃതിദത്തമായ സാഹചര്യത്തിലും സംഭവിക്കാം. ജീനുകളെ ജീനുകളാക്കി മാത്രം കാണുക. അത് മൃഗമന്നോ ബാക്ടീരിയയെന്നോ ചിന്തിക്കേണ്ടതില്ല. കേരളത്തിൽ ജനിതക മാറ്റം നടത്തിയ നെല്ലിനു സാധ്യതയുണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ കരുതുന്നത്. ബ്ലാസ്റ്റ് പോലുള്ള രോഗങ്ങൾക്കെതിരേയും കീടങ്ങൾക്കെതിരേയും പ്രതിരോധശേഷി നേടാൻ ഇതുവഴി സാധിക്കും. ഹാവായിയിലെ പപ്പായ കൃഷിയിൽ മുഴുവനായി ജനിതക മാറ്റം വരുത്തിയ ഇനങ്ങളാണുപയോഗിക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ അവർ പപ്പായക്കൃഷിയിൽ മുഴുവനായി ജനിതക മാറ്റം വരുത്തിയ ഇനങ്ങളാണുപയോഗിക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ അവർ പപ്പായ കയറ്റുമതി ചെയ്യുകയാണ്. ജി.എം. ആണെന്ന പേരിൽ ആരും അത് വാങ്ങാതിരിക്കുന്നില്ല. ഞാൻ ജി.എം. ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ കഴിച്ചിട്ടുണ്ട്. സോയാബീൻ, സോയാമിൽക് എന്നവയൊക്കെ. ഒന്നാലോചിച്ചു നോക്കൂ. കാറ്റുവീഴ്ചയുണ്ടാവാത്ത ഒരു ജി.എം. നാളികേരം ആരെങ്കിലും വികസിപ്പിച്ചാൽ താങ്കൾ നട്ടുവളർത്തില്ലേ, ഞാൻ നട്ടുവളർത്തില്ലേ, അതല്ലേ വേണ്ടതും. ഏതൊരു വികസനത്തിനും അല്പം ദോഷവും അപകട സാധ്യതയും ഉണ്ടാവുമല്ലോ. ●

ദീപികയുടെ കർഷകൻ പതിപ്പിന് വേണ്ടി എഡിറ്റർ
ഇൻചാർജ്ജ് ജയിംസ് ജേക്കബുമായി
നടത്തിയ അഭിമുഖത്തിന്റെ പുനഃപ്രസിദ്ധീകരണം

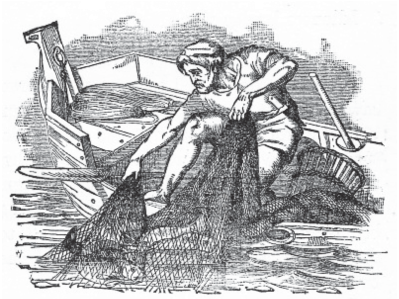

The tragedy of the commons is a situation in which multiple individuals, acting independently, deplete a shared resource, even when it is not in anyone's interest to do so. The best current example of this is fishermen. Nobody owns the earth's fish population, indeed, they are a shared resource. Fish are a good that people the world over consume, and as a result, there are multiple fisherman competing for these fish. Each fisherman will try to catch as many fish as possible in order to maximize his profits. However, it is also in the fishermen's best interest to sustain the fish population, i.e., leaving enough fish to repopulate, so that down the road, there are still fish to be caught. If each fisherman is concerned with sustainability, and they should be if they don't want to find new careers in the near future, they theoretically will work to preserve the fish population. Here is the problem: there is a lack of trust. A fisherman that acts responsibly and limits the amount he catches will be deceived if all the other fisherman do not. The other fisherman get more fish than he does, make more in profits, and will ultimately deplete the fish population anyway. So each fisherman, believing that the others will take more than their sustainable share, will catch as many fish as he can, and the world's fish supplies will deplete, even though no one wants them to.

മഴയുടെ കൂട്ടുകാരൻ

■ ധന്യ ജയകൃഷ്ണൻ

"ആരോ ആരോ ആരാരിരോ
ആരിരം രാരിരം രാരോ
പൊന്നും നൂലിൽ പൂമുത്തു പോലെ
പൊന്നുഷ താരക പോലെ
നീയെൻ സ്വപ്നതീരങ്ങളിൽ
ആയിരം പൂക്കണിയായി
ആരോ ആരോ ആരോമലേ
ആരുനീ പൂമകൾ പോലെ
ആരോ ആരോ നീയോമലെ
ആതിരാ പൂന്തിങ്കൾ പോലെ..."

കാറിന്റെ സ്റ്റീരിയോവിൽ നിന്നും ഒഴുകി വരുന്ന ഗാനത്തിനൊപ്പമായിരുന്നു അഭിരാമിയുടെ മനസ്സും. ഒരേപാട്ട് മാത്രം റെക്കോർഡ് ചെയ്ത സിഡി പയ്യന്നൂരിൽ നിന്നും കണ്ണൂരിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ തുടരെ പാടിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു.

"നല്ല മഴയാണല്ലോ, പറഞ്ഞ സമയത്ത് തന്നെ എത്താൻ കഴിയുമോ എന്തോ"

പ്രസാദേട്ടന്റെ ചോദ്യമാണ് പാട്ടിൽ നിന്നുണർത്തിയത്. ശരിയാണ്, ടൗൺ പോലും കടന്നിട്ടില്ല ഇനിയും. റോഡിൽ മുഴുവനും നിറഞ്ഞു കവിയുന്ന മഴവെള്ളം. ബൈക്കും റിക്ഷയും ബസും കാറും എല്ലാമെല്ലാം ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞു നീങ്ങുന്നു. കൂടെ വഴിയാത്രക്കാരായ ആളുകളും.

"സ്കൂളിലേക്കും കോളേജിലേക്കും ഓഫീസിലേക്കും സമയത്ത് ഏത്തേണ്ടവരുടെ ബുദ്ധിമുട്ട് മഴക്കാലത്ത് കുറച്ചു കൂടുതൽ തന്നെ".

ഇടതു വശത്തെ വിൻഡോ കുറച്ചൊന്നു താഴ്ത്തി അഭിരാമി. കറുപ്പിന്റെ ഏഴഴകിൽ തുളുമ്പി നിൽക്കുന്ന മാനം.. കാത്തു നിൽക്കുന്ന ആരെയോ നനക്കാനുള്ള കൊതിയിൽ മൊത്തം പെയ്തിറങ്ങുകയാണോ നീയെന്നു ഉറക്കെ ചോദിക്കാൻ തോന്നി. ഇത്തിരി തുറന്ന വിൻഡോയിൽ കൂടി തെറിച്ചു വീഴുന്ന മഴത്തുള്ളികൾ ഇടതു കൈത്തണ്ട നനച്ചിരിക്കുന്നു.... കൂടെ കുളിർ പകർന്നൊരു കാറ്റും. മഴയുടെ തഴുകലിൽ മെല്ലെമെല്ലെ അരിച്ചിറങ്ങുന്ന തണുപ്പ്.

"പ്രസാദേട്ടൻ ഒന്ന് നോക്കിക്കേ ആകാശേത്തേക്ക്... എന്തു ഭംഗിയാ അല്ലെ മഴ പെയ്യുമ്പോ ഇങ്ങനെ നോക്കിയിരിക്കാൻ"

"എടീ വട്ടെ ഡ്രൈവ് ചെയ്യുമ്പോ മാനോം നോക്കി ഓടിച്ചാലേ പിന്നെ സ്ഥിരായി കൂടാം ആകാശത്ത്. നീയാ വിൻഡോ അടച്ചേ.. വിരലൊക്കെ തണുത്തു സ്റ്റിയറിംഗ് പിടിക്കാൻ പറ്റുന്നില്ല. അപ്പോഴാ ഒരു മഴക്കാഴ്ച".

"പോണോ നമുക്ക് ഇന്ന് ? മാടായിക്കാവിൽ പോയാലോ... അവിടെ കാക്കപ്പൂ വിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന പാറകൾക്കിടയിൽ നിന്ന് നമുക്കീ മഴ കൊള്ളാം. ഇരുളും വരെയും സംസാരിച്ചിരിക്കാം. ഒരിക്കലും തീരാത്ത വിശേഷങ്ങൾ പറഞ്ഞും കേട്ടും ഇന്നത്തെ ദിവസം നമ്മുടേതാക്കാം".

"എന്താ അഭീ ഇങ്ങനൊക്കെ..? എത്ര കഷ്ടപ്പെട്ടാണ് ബിസി ഷെഡ്യൂളിൽ ഒരു മണിക്കൂർ നമുക്കായി മാറ്റിവെയ്ക്കാം എന്ന് ഡോ. ജമീല പറഞ്ഞത്. നീയെന്താ കൊച്ചു കുട്ടികളെപ്പോലെ? തിരിച്ചു വരുമ്പോ കൊണ്ടു പോകാം മാടായിക്കാവിലോ, പയ്യാമ്പലം ബീച്ചിലോ എവിടെ വേണേലും".

"അതല്ല.. അങ്ങനെ വേണ്ട.. എനിക്കീ മഴ നനയണം ഇപ്പോ പോണം".

"ഇല്ല അഭീ, മോഹന്റെ പരിചയത്തിൽ ആയതുകൊണ്ടാ ഇന്നീ അപ്പോയ്മെന്റ് കിട്ടിയത്. ഇല്ലെങ്കിൽ മാസങ്ങൾ വെയിറ്റിംഗ് ലിസ്റ്റിൽ ആയിരിക്കും, പറഞ്ഞില്ലേ പോകാം തിരിച്ചു വരുമ്പോൾ".

"ഉം" ഒരു മൂളലിൽ മറുപടി ഒതുക്കി വീണ്ടും പാട്ടിന്റെ വരികളിൽ മുഴുകുമ്പോൾ അവളോർക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു നവംബർ മാസ മഴയിൽ കുളിച്ചു ഹൃദയത്തിലേയ്ക്ക് നടന്നു വന്ന കൂട്ടുകാരനെ.

എഴുത്തുകളിൽ കൂടി മനസ്സു തട്ടി വിളിച്ച കൂട്ടിനെ.. അറിയാതെ അറിയാതെ സൗഹൃദത്തിന്റെ ഏതോ തുരുത്തിൽ വച്ച്, "എനിക്ക് തോന്നുന്നു നിനക്കെന്റെ ഭാര്യയാകാൻ കഴിയുമെന്ന്... ആകുന്നോ" ന്നു ചോദിച്ചു ജീവിതത്തിലേക്ക് കൂട്ടിയ കൂട്ടുകാരനെ... അഞ്ചു വർഷം ആകുന്നു ഈ മഴയുടെ കൂട്ടുകാരൻ തന്റേതു മാത്രമായി തീർന്നിട്ട്.

പിന്നീട് കടന്നു വന്ന ഓരോ മഴയും പ്രതീക്ഷയായിരുന്നു പ്രസാദേട്ടന്...

അടുത്ത മഴക്ക് തന്റെ കൈകളിലെ സുരക്ഷയിൽ കൂട്ടിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന കുഞ്ഞിളം കൈകളെ ഓരോ മഴയിലും സ്വപനം കണ്ടു. പക്ഷെ ഓരോ മഴയും ഒഴുകിയൊലിച്ചു പോയത് നനഞ്ഞൊട്ടിയ കണ്ണീരും നിശ്വാസങ്ങളുടെ വിയർപ്പു തുള്ളികളും കൊണ്ടായിരുന്നു. വർഷങ്ങൾ ഓരോന്ന് നീങ്ങവേ എപ്പോഴോ മനസ്സിൽ നിന്നും അകലാൻ തുടങ്ങി മഴയും... ഈ യാത്രയും തീരുന്നത് ഒരു ചുടു നിശ്വാസത്തിന്റെ പൊള്ളലിൽ ആയേക്കാം.

സ്വപനങ്ങൾ ഉറങ്ങുന്ന കണ്ണാണ് ഏട്ടന്. എന്തോ ഒരാകർഷണം. ഒരു നോട്ടം കൊണ്ടു തന്നിലേയ്ക്ക് വലിച്ചടുപ്പിക്കുന്ന മാന്ത്രികത ഉണ്ടായിരുന്നു. കാർമേഘങ്ങൾ മാനത്ത് ഉരുണ്ടു കൂടുമ്പോൾ ആ കണ്ണുകൾ വികസിയ്ക്കും. ഒരു മഴക്കാലമേഘം കാണാം മിഴികളിൽ. കളിയാക്കാറുണ്ട് താൻ, "മിഴികളിൽ മഴ പെയ്യിക്കുന്നവൻ എന്ന്" അപ്പോഴൊക്കെയും

"നിനക്കു മതിവരുവോളം പെയ്യാൻ അല്ലെടി ഞാനീ മേഘായ മേഘമൊക്കെ ഈ കണ്ണിൽ ഒളിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നെ"ന്നു പറയും.

"ജോലിക്ക് പോകുമ്പോൾ കണ്ണടച്ച് പോയാ മതി പ്രസാദേട്ടൻ. ഇല്ലേൽ വല്ലോരും വരും ട്ടോ ഈ കണ്ണ് കണ്ടിട്ട് "

"ഈ കണ്ണിലെ പെരുമഴക്കാലം നിനക്കു മാത്രേ കാണാൻ കഴിയൂ അഭീ.... കുശുമ്പ് കൂടി വരുന്നുണ്ട് പെണ്ണിന്.... മറ്റുള്ളോര് നോക്കുമ്പോ ദേ അവിടെ അഭിരാമി ഉണ്ടാകും." എന്നും പറഞ്ഞു എത്ര മഴ രാത്രികൾ പ്രണയത്തിന്റെ സാക്ഷികൾ ആയി...

പിന്നീടെപ്പോഴോ മിഴികളിലെ മഴക്കാലം അപ്രത്യക്ഷമായി. പകരം പെയ്യാതെ വിതുമ്പി നിൽക്കുന്ന മേഘങ്ങളുടെ വിങ്ങലുകൾ മാത്രമായി... ഓരോ നോട്ടവും തളർത്തിയത് തന്റെ ഹൃദയത്തെയായിരുന്നു. ഓരോ തവണയും തകർന്നടിയുന്ന പ്രതീക്ഷകൾക്ക് മേലെ വിധിയെന്ന രണ്ടക്ഷരം കൊണ്ടു ആശ്വാസം തീർക്കുമ്പോഴും മഴ അനുസ്യൂതം പൊഴിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

"ഇറങ്ങ് അഭീ, ഹോസ്പിറ്റൽ എത്തി". ഇത്ര പെട്ടന്നൊ... മുഴുമിക്കാത്ത ഓർമ്മകൾക്കിടയിൽ പിന്നിട്ട ദൂരം അറിഞ്ഞതേയില്ല.

"മഴ പോയല്ലോ ഒരു സൂചന പോലും തരാതെ... അല്ലെ"

"നീ ഒന്നിറങ്ങിയെ അഭീ ഈ നശിച്ച മഴ കാരണാ ഇത്രേം വൈകിയേ 9.00 am ആണ് അപ്പോയ്മെന്റ് ഇനി 10 മിനിറ്റെ ഉള്ളൂ,"

ആശുപത്രിയുടെ നീളൻ വരാന്തയിൽകൂടി നടക്കുമ്പോൾ അടിവയറ്റിൽ എവിടെയോ ഒരു തുടിപ്പ് തോന്നിയോ തനിയ്ക്ക്. നിറവയറുമായി ഡോക്ടറെ കാത്തിരിക്കുന്ന ഗർഭിണികൾ.... വയറിനു താഴെ കൈകൊണ്ടു താങ്ങിപ്പിടിച്ചു ചിലർ ഇരിക്കുകയും നടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.... മഴയെക്കാൾ ഭംഗിയാണോ ഓരോ ഗർഭിണിയുടെ മുഖത്തിനും എന്ന് തോന്നിപ്പോയി.

"മിസിസ് അഭിരാമി പ്രസാദ്.."

നേഴ്സ് വന്നു വിളിച്ചപ്പോൾ ഒരു നിമിഷം കൊണ്ട് ചിന്തകൾ പോലും ഇരുട്ടിനുള്ളിലായി... കൺസൽട്ടിംഗ് റൂമിലേക്ക് കൂടെ ചെന്നു. "വെൽകം പ്രസാദ് ആൻഡ് അഭിരാമി, പ്ലീസ് ടേക്ക് യുവർ സീറ്റ് ".

നീല റിബണിൽ കെട്ടി വച്ച തടിച്ചൊരു ഫയൽ.... അഞ്ചു വർഷത്തെ മെഡിക്കൽ റിപ്പോർട്ടു തുറന്നു വച്ചു ഡോക്ടർ...

"നിങ്ങളുടെ ഇതുവരെയുള്ള മെഡിക്കൽ റിപ്പോർട്ട് പരിശോധിയ്ക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ, പറയാൻ യാതൊരു കുഴപ്പവും കാണുന്നില്ല. ആറു മാസം മുന്നേയുള്ള ടെസ്റ്റിൽ കണ്ടത് ഇന്റർണൽ ഗ്രോത്ത് നടക്കുന്നില്ല, അതുനുള്ള മരുന്ന് ആണ് ഡോക്ടർ രഘു നിങ്ങൾക്ക് തന്നത്. ഇന്ന് ചെയ്യുന്ന സ്കാനിൽ അറിയാം ആ ടാബ്ലെറ്റ് എഫക്ട് ചെയ്തോ എന്ന് ".

ബെഡ്ഡിൽ കയറി കിടന്നതും മോണിറ്റർ നോക്കാതെ കണ്ണുകൾ മുറുകെ അടച്ചു. സ്കാനിംഗ് അടിവയറ്റിൽ വരയ്ക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളിൽ എവിടെയെങ്കിലും ഒരു

ജീവന്റെ കണിക ഉണ്ടാകുമോ ? അതോ ഇത്തവണയും കണ്ണീർ തുള്ളികൾ ഡോക്ടർ കാണാതിരിയ്ക്കാൻ പണിപ്പെട്ടു താൻ..

എഴുന്നേറ്റൊള്ളൂ അഭിരാമി..

സ്കാനിംഗ് റൂമിനു പുറത്തേയ്ക്കു നടന്ന ഡോക്ടർ ജമീലയ്ക്ക് പിറകെ താനും പോയി. അക്ഷമനായി നിൽക്കുകയായിരുന്നു പ്രസാദേട്ടൻ.

“ഒന്നു നിന്നതേയുള്ളൂ വീണ്ടും പെയ്യാൻ പോകുന്നു മഴ, കറന്റ് പോയാൽ ആകെ പ്രശ്നമാകും.” കൺസൽട്ടിംഗ് ടൈം നീണ്ടുപോകും ഇങ്ങനെയായാൽ. എന്താ ചെയ്യുക. കാലാവസ്ഥയൊക്കെ ഇപ്പൊ നേരം തെറ്റിയാ എത്തുന്നത്. ഡോക്ടറുടെ ആത്മഗതത്തിനു അതെ എന്നുത്തരം നൽകി.

“കൻഗ്രാട്സ് മിസ്റ്റർ പ്രസാദ് ആൻഡ് അഭിരാമി. നല്ല റിസൽട്ട് ആണ് പറയാൻ ഉള്ളത്, ഷി ഈസ് കാരിയിംഗ് ”.

പുറത്തേക്കുള്ള ജനാലയുടെ വാതിൽ ശക്തമായി വലിഞ്ഞടഞ്ഞു. കാറ്റിന്റെ കൈപിടിച്ച് കൂടെ വന്നു ശക്തമായ മഴയും.

വിരലുകളിൽ വിരല് കോർത്ത് ആശുപത്രിയുടെ പടിയിറങ്ങുമ്പോൾ അവൾ കണ്ടു മിഴികളിൽ ഒളിപ്പിച്ച വർഷമേഘങ്ങൾ പെയ്തൊഴിയുന്നത്. നനഞ്ഞൊട്ടിയ ദേഹവുമായി കാറിൽ കയറി ഇരുന്നപ്പോൾ വാക്കുകൾക്ക് തട തീർത്തുകൊണ്ട് ഒഴുകിയിറങ്ങിയ മിഴിനീർ കണങ്ങൾ നാലു കൈകളിൽ ഏറ്റുവാങ്ങിയപ്പോൾ പുറത്തു അവർക്കായി ഒരു ലോകം തീർക്കുകയായിരുന്നു മഴനീർത്തുള്ളികൾ.

“നമുക്ക് പോകണ്ടേ അഭീ മാടായിക്കാവിലെ പാറക്കൂട്ടങ്ങളിൽ പോയിരുന്നു ഈ മഴയിൽ അലിഞ്ഞു ചേരണ്ടേ... കൺമഷി കൂട്ടിയിട്ട കരിനീല കണ്ണുകളിൽ നിന്നും നമ്മുടെ മഴ പൊഴിയ്ക്കുന്ന ഈ തീർത്ഥം ആസ്വദിക്കേണ്ടേ നമുക്ക്..? ഈ മഴ തന്നെ നനയേണ്ടേ നമുക്ക് കാലത്തിന്റെ അങ്ങേയറ്റം വരെയും മഴനൂലുകളിൽ ഊഞ്ഞാലാടി സ്വപ്നങ്ങൾ കാണേണ്ടെ... നീയെനിക്ക് മടക്കി നൽകിയത് മഴയുടെ സൗന്ദര്യമാണ്. ഒരിക്കൽ മഴയ്ക്ക് നേരെ ഞാൻ വലിച്ചടച്ച വാതിലുകൾ തുറന്നിരിക്കുന്നു..”

തിമിർത്തു പെയ്യുന്ന മഴയിലൂടെ ഒരു ശലഭത്തെപ്പോലെ ആ കുഞ്ഞു വണ്ടി നീങ്ങുമ്പോൾ അവൾ കണ്ടു അവന്റെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നിരിക്കുന്നു... ഒരു ജന്മം മുഴുവനും പെയ്തുതോരാനുള്ള മഴമേഘങ്ങളെ ഒരുക്കു നിർത്തിയിരിക്കുന്നു മിഴികളിൽ...

നീണ്ടു വന്ന അവന്റെ കൈകൾ സ്റ്റീരിയോയിൽ തൊട്ടിരിക്കുന്നു. വീണ്ടും മഴനൂലുകളെ കോർത്തിണക്കി കൊണ്ട് പാട്ടിന്റെ വരികളിൽ

മുഴുകി...

“ആരോ ആരോ ആരാരിരോ
ആരിരം രാരിരം രാരോ
പൊന്നും നൂലിൽ പൂമുത്തു
പോലെ
പൊന്നുഷ താരക പോലെ
നീയെൻ സ്വപ്നതീരങ്ങളിൽ
ആയിരം പൂക്കണിയായി
ആരോ ആരോ ആരോമലേ
ആരുനീ പൂമകൾ പോലെ
ആരോ ആരോ നീയോമലെ
ആതിരാ പൂന്തിങ്കൾ പോലെ...”

●

The Cobra Effect : When the solution to a problem actually makes the problem worse. The term ‘Cobra effect’ comes from an anecdote from colonial India. The British government wanted to decrease the population of venomous cobra snakes, so they offered a reward for every dead snake. However, the Indians began to breed cobras for the income. When the government realized what was going on, the reward was canceled, and the breeders set the snakes free. The snakes consequently multiplied, and increased the cobra population. The term is now used to illustrate the origins of wrong stimulation in politics and economic policy. Unfortunately, some of the crises facing our world are the result of honest attempts to solve problems.

The Andes Mountain range in South America is 4,525 miles long and ranks, as the world’s longest. Second Longest: The Rockies; Third: Himalayas; Fourth: The Great Dividing Range in Australia; Fifth: Trans-Antarctic Mountains. For every 980 feet you climb up a mountain, the temperature drops 3-1/2 degrees.

കൊലവെറിയും മദ്യവും

■ എം. സരള മധുസൂദനൻ

കുറച്ചു നാളുകളായി നമ്മളിൽ പലരുടേയും മനസ്സിൽ നുരഞ്ഞു പൊങ്ങുന്ന ഒരു ചോദ്യമാണ് എന്തിനീ 'കൊലവെറി'? ആർക്കുവേണ്ടി ?

പുരാതനകാലം മുതലേ നമുക്കൊരു സംസ്കാരമുണ്ട്. കേരളം മാത്രമല്ല ലോകമാകമാനം അതിൽ നിന്ന് വ്യതിചലിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയാണ്. അല്ലെങ്കിൽ അവ നിലനിർത്താനുള്ള ശ്രമം അമ്പേ പരാജയപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയാണ്. അതാണ് അനുഭവങ്ങൾ, ഇന്നു നടക്കുന്ന-നടന്നുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ ഭാരതീയ സംസ്കാരം നാം അറിഞ്ഞോ അറിയാതേയോ കൈമോശം വന്നുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയാണ്. ഇതെങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നു?. നമ്മെ പരിതാപകരമായ ഒരുവസ്ഥയിലേയ്ക്ക് നയിക്കുന്ന ഞെട്ടിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾക്ക് ആരാണുത്തരവാദി ? ഒരളവുവരെ നാം തന്നെയെന്നാകും ഉത്തരം.

രാഷ്ട്രീയ കൊലപാതകങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ എത്രയെത്ര കൊലപാതകങ്ങളുടെ ഞെട്ടിക്കുന്ന വാർത്തയാണ് നാം കേൾക്കുന്നത്, പത്രങ്ങളിൽ വായിക്കുന്നത്. അസ്വസ്ഥതയോടെയുള്ള ഇവിടുത്തെ ജീവിതം ഓരോരുത്തരിലും ഭയം ജനിപ്പിയ്ക്കുന്നു, മടുപ്പുളവാക്കുന്നു എന്നു പലർക്കും തോന്നിത്തുടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്നു. പല പ്രശസ്ത വ്യക്തികളും അതു തുറന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യം പോലും ഹനിയ്ക്കപ്പെടുന്ന തരത്തിലാണ് കാര്യങ്ങൾ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നത്.

ഒരു നീർക്കുമിള പോലെയുള്ള മാനവജീവിതം അസ്വസ്ഥതകൾക്കടിമപ്പെട്ട് ജീവിച്ചു തീർക്കേണ്ട ഗതികേട് എങ്ങനെ സംഭവിയ്ക്കുന്നു.? അതിനുള്ള കാരണം എന്ത്? എന്താണീ ഭയത്തിനു കാരണം. 'കൊലവെറി' തന്നെയെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം. അത് വിവിധ തരത്തിലുള്ളതാണെന്നു മാത്രം. രാഷ്ട്രീയ കൊലപാതകങ്ങൾ ഒരു വശത്ത്, പ്രതികാര വാഞ്ചയോടെയുള്ള കൊലകൾ മറുവശത്ത്. ഇന്ന് നമ്മളിൽ നല്ലൊരു വിഭാഗം രാഷ്ട്രീയത്തിലും, ജാതിമത ചിന്തകളിലും വിശ്വാസമുള്ളവരാണ്. സമാധാനത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം തേടി അതു ലഭിയ്ക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷയോടെയാണ് നാം മുന്നോട്ട് നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നത്. പക്ഷെ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള സമാധാനമോ ശാന്തിയോ ലഭിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണ് പരമാർത്ഥം. ഇതിന് ചെയ്യേണ്ടതെന്താണ് ? ഈ കൊലവിളികൊണ്ട് ആരും ഒന്നും നേടാൻ പോകുന്നില്ല. ഭയാനകവും, ഭീകരവുമായ ഒരന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുമെന്നല്ലാതെ. ഇത് തിരിച്ചറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

എത്ര ദയനീയമാം വിധമുള്ള കഥകളാണ് നമ്മുടെ കുട്ടികളിലൂടെ നാം കേൾക്കുന്നത്. ഭാവി തലമുറയുടെ വാഗ്ദാനമായ കുട്ടികളുടെ കുരുന്നു മനസ്സിലും കൊലവെറിയുടെ വിഷവിത്ത് മുളച്ചു പൊന്തുന്നുവെന്നുള്ളത് എത്ര പരിതാപകരമായ അവസ്ഥയാണ്. നിസ്സാര കാര്യത്തിനുപോലും കുട്ടികൾ പ്രകോപിതരാവുന്ന അവസ്ഥയാണിന്നുള്ളത് അതാണ് നാം കേൾക്കുന്നതും കാണുന്നതും. പരീക്ഷ കാലത്ത് ടെലിവിഷൻ കാണുന്നത് വിലക്കിയതിന്റെ പേരിൽ എട്ടാം ക്ലാസുകാരന്റെ ആത്മഹത്യ നാം പത്രത്തിൽ വായിച്ചതാണല്ലോ ? ക്ലാസിൽ സംസാരിച്ചതിന് പേരെഴുതിക്കൊടുത്ത ക്ലാസ് ലീഡറെ കൊലപ്പെടുത്തിയ പത്താം ക്ലാസുകാരന്റെ വൈരാഗ്യം എത്രക്രൂരമാണ്. കുപ്പിച്ചില്ലുകൾ മുണ്ടിൽ ഒളിപ്പിച്ച് മാസങ്ങളോളം കാത്തിരുന്നിട്ടാണത്രെ കൃത്യം നിർവ്വഹിച്ചത്. ഇങ്ങനെ എത്രയെത്ര സംഭവങ്ങൾ നാം കേട്ടുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. മുതിർന്നവരെ ബഹുമാനിക്കുകയും, അനുസരിക്കുകയും, സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പാരമ്പര്യമാണ് നമുക്കുണ്ടായിരുന്നത്. ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു തന്നെ വേണം പറയാൻ. പുതിയ തലമുറ അതിൽ നിന്നും വ്യതിചലിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയാണ്. പാശ്ചാത്യരെ അനുകരിയ്ക്കാനുള്ള പ്രവണത കൂടിവരുന്നതുകൊണ്ടാ

ണിത്. പിതൃദിനം (Fathers Day), മാതൃദിനം (Mothers Day) തുടങ്ങിയ പാശ്ചാത്യദിനാചാരങ്ങൾ ഇപ്പോൾ നാമും പിന്തുടരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും വിദേശത്ത് താമസിക്കുന്നവർ. Hi Dad, Hi Mom എന്നിങ്ങനെയുള്ള സംബോധനകളിലും പരസ്പരമുള്ള ആശ്ലേഷിയ്ക്കലിലും ഒതുങ്ങുന്നു അവരുടെ സ്നേഹ പ്രകടനങ്ങൾ. ഇത്തരം ആത്മാർത്ഥതയില്ലാത്ത പാശ്ചാത്യരുടെ ആചാരങ്ങൾ നാം പിന്തുടരേണ്ടതുണ്ടോ ? ഞാനിവിടെ പറഞ്ഞു വരുന്നത് സ്നേഹബഹുമാനങ്ങളും അനുസരണ ശീലങ്ങളുമൊക്കെ കുട്ടികളുടെ മനസ്സിൽ വേരൂന്നാൻ നാം അവരെ പരിശീലിപ്പിയ്ക്കണം. അത് മാതാപിതാക്കൾക്കും അദ്ധ്യാപർക്കും മാത്രമേ സാധ്യമാകൂ എന്നറിയിക്കാൻ മാത്രമാണ്, അല്ലെങ്കിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് വീട്ടിലും സ്കൂളിലുമൊക്കെ കുട്ടികൾക്ക് ബോധവത്ക്കരണം നടത്തുന്നത് ഗുണം ചെയ്യും. തങ്ങളുടെ ആവശ്യം നിറവേറ്റിയില്ലെങ്കിലോ അല്ലെങ്കിൽ നിരസിച്ചാലോ അവർ മാതാപിതാക്കളോ, സഹോദരി സഹോദരന്മാരോ, ഗുരുനാഥന്മാരോ, അയൽപക്കക്കാരോ ആരോ ആകട്ടെ കയ്യിൽ കിട്ടിയ ആയുധം അവർക്കെതിരെ പ്രയോഗിക്കുക എന്നത് ഇന്ന് പതിവായിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ ചെറിയ കുട്ടികൾ ചെയ്യുന്ന ക്രൂരമായ പ്രവർത്തികളും നാം കണ്ടുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുയാണ്. ഇത്തരം പ്രവർത്തികളുടെ അനന്തര ഫലങ്ങൾ എന്തെന്ന് ചിന്തിക്കുവാനോ നാം തന്നെ നമ്മുടെ പതനത്തിന് ഹേതുവാകുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കാനോ ഉള്ള കഴിവ് കുട്ടികൾക്കില്ലല്ലോ. മുതിർന്നവർ നടത്തുന്ന രാഷ്ട്രീയ കൊലപാതകങ്ങളും, അല്ലാത്തവയും ഇതിൽ നിന്ന് ഒട്ടും വിഭിന്നമല്ല. നന്മ-തിന്മകൾ മനസ്സിലാക്കി സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കാതെ മറ്റുള്ളവരുടെ നന്മകൾ ലാക്കാക്കി നിസ്വാർത്ഥമായ സേവനം കാഴ്ചവെയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു പരിധിവരെ ഇതിനെയെല്ലാം അറുതി വരുത്താൻ സാധിച്ചേക്കും. ഇതിന് സർക്കാരിന്റെയും ജനങ്ങളുടെയും പിന്തുണ അത്യാവശ്യമാണ്.

'കൊലവെറി'യോട് ചേർത്ത് വെയ്ക്കാവുന്ന ഒരു ക്രൂരമുഖമാണ് മദ്യത്തിനുമുള്ളത്. ഇന്നു നാട്ടിൽ നടക്കുന്ന പല അക്രമങ്ങൾക്കും ഹേതു മദ്യപാനമാണെന്ന് നമുക്കെല്ലാവർക്കുമറിയാം. അതിന്റെ പരിധി വിട്ടുള്ള ഉപയോഗം മൂലമാണിത്. ഇന്ന് നിത്യേനയെന്നോണം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന വാഹന അപകടങ്ങൾ മദ്യം മൂലമാണെന്ന് അനുഭവങ്ങൾ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. ലോകാരോഗ്യ സംഘടന പറയുന്നത് മറ്റു രോഗങ്ങൾ ബാധിച്ച് മരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതലാളുകൾ മരിക്കുന്നത് മദ്യത്തിന്റെ ഉപയോഗം മൂലമാണെന്നാണ്. ആത്മഹത്യകൾ പെരുകുന്നതിന് പ്രധാനമായൊരു കാരണം മദ്യമാണെന്ന് കണക്കുകൾ തെളിയിക്കുന്നു.

അല്പം മദ്യപിയ്ക്കുകയെന്നത് ഒരു യോഗ്യതയായി കണക്കാക്കപ്പെട്ട കാലമുണ്ടായിരുന്നു. അതൊരു ശീലമാക്കിയവരും വല്ലപ്പോഴും കുടിയ്ക്കുന്നവരും കുടിയന്മാർ തന്നെ. എത്രയോ വർഷങ്ങൾ പിന്നിട്ടിട്ടും ഓർമ്മയിൽ ഒളിമങ്ങാതെ എന്നിൽ ജ്വലിച്ചു നിൽക്കുന്നൊരു സംഭവം: കുട്ടിയായിരിയ്ക്കുമ്പോൾ തന്നെ കുടിയ്ക്കുന്നവരെ എനിക്ക് ഭയമായിരുന്നു. അതിനു കാരണമുണ്ട്. ഷൊർണ്ണൂരിലെ സെന്റ് തേരേസ്യാസ് സ്കൂളിൽ പഠിയ്ക്കുന്ന കാലം. ഒരു ഗ്രാമപ്രദേശമായ ചുടുവാലത്തൂരിലെ വീട്ടിൽ നിന്നും സ്കൂളിലെത്താൻ ഇടുങ്ങിയ ഇടവഴികളിലൂടെ നടക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഒരു ദിവസം എന്റെ രണ്ടു കൂട്ടുകാരികളോടൊപ്പം സ്കൂളിൽ പോകുമ്പോൾ ഒരാൾ പിന്നാലെ വന്നു. കൂട്ടത്തിൽ സുന്ദരിയായ എന്റെ കൂട്ടുകാരിയുടെ മുഖത്തു നോക്കി അവളുടെ സൗന്ദര്യം വർണ്ണിക്കാനും ഏതു ക്ലാസിൽ പഠിക്കുന്നു, പേരെന്താണെന്നുമൊക്കെ കുശലം ചോദിക്കാനും തുടങ്ങി. ഞങ്ങൾ പേടിച്ച് ഒന്നും മിണ്ടാനാകാതെ നടത്തത്തിന്റെ വേഗത കൂട്ടി. എങ്ങിനെയൊക്കെയോ സ്കൂളിലെത്തിച്ചേർന്നു. പിറ്റേ ദിവസവും ഇതാവർത്തിച്ചു. അങ്ങനെ ഇതൊരു പതിവായപ്പോൾ പേടിച്ച് അച്ഛനോട് കാര്യം പറഞ്ഞു. പിറ്റേ ദിവസം അച്ഛൻ ഇടുങ്ങിയ വഴി കടത്തി വിടാൻ കൂടെ വന്നു. അന്ന് അയാളെ കണ്ടപ്പോൾ ഇയാളാണ് കൂടെ വന്ന് ശല്യം ചെയ്യുന്നതെന്നറിഞ്ഞ് അച്ഛൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞതോർക്കുന്നു. "ആളൊരു സാഹിത്യകാരനാണ്, ചെറുകഥയും മറ്റും എഴുതുന്ന ആൾ കുടി അയാളുടെ ഒരു ശീലമാണ്. അല്പം അകത്തു ചെന്നാൽ സാഹിത്യമാണ് പറയുന്നതൊക്കെ, ആരും പേടിക്കണ്ട എനിക്കു പരിചയമുള്ള ആളാണ്." അന്ന് ആ സാഹിത്യകാരനാണ് ഒരു കുടിയന്റെ രൂപം എന്റെ മനസ്സിൽ പതിപ്പിച്ചത്. പക്ഷെ ഞാൻ മുതിർന്ന് വലുതായപ്പോൾ പരിചയക്കാരും, ബന്ധുക്കളും മറ്റും കുടിയന്മാരായി എന്റെ ചുറ്റിലുമുണ്ടായി എന്നത് അത്ഭുതവും രസകരവുമായി തോന്നുന്നു.

മദ്യപാനികൾ മൂലം കൂടുതൽ ദുരിതമനുഭവിക്കുന്നത് സ്ത്രീകളും, പെൺകുട്ടികളുമാണ്. മർദ്ദനമേൽക്കുന്നതും, മാനഭംഗങ്ങൾക്കിരയാകുന്നതും സ്ത്രീകളാണ്. തീവണ്ടികളിലും ബസ്സിലുമൊക്കെ യാത്ര ചെയ്യുന്ന സ്ത്രീകൾ അപമാനിതരാകുന്നത് ഇപ്പോഴും സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. മദ്യം വിഷമാണ്, അത് കുടിയ്ക്കരുത്, മദ്യപിച്ച് വാഹനമോടിക്കുന്നത് കുറ്റകരമാണ് എന്നൊക്കെ എഴുതിവെച്ച ബോർഡുണ്ടായിട്ട് കാര്യമില്ലല്ലോ ? അത് പ്രായോഗികമാക്കാൻ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത് എന്നാണ് ആലോചിക്കേണ്ടത്. ദയനീയവും, ഭീകരവുമായ ചുറ്റുപാടിൽ നിന്ന് രക്ഷ നേടാൻ നാം നമ്മെത്തന്നെ പ്രാപ്തരാക്കേണ്ടിരിയിക്കുന്നു. പ്രതികരിയ്ക്കാനുള്ള ധൈര്യവും, തന്റേടവും, കാണിക്കാൻ നമുക്കു കഴിയണം. അക്രമങ്ങളെ നേരിടാനും, തടയാനും അതു കുറെയേറെ സഹായകമാകും. സാധാരണക്കാരുടെ പരാതി കേൾക്കാനിവിടെ ആരുമില്ലാത്ത ഒരവസ്ഥയാണ് ഇന്നുള്ളത്. അവരുടെ രോദനം വനരോദനമായിത്തന്നെ കലാശിക്കുന്നു. അക്രമങ്ങൾ അനുദിനം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന ഒരവസ്ഥയാണുള്ളത്. ഈ ദുഃസ്ഥിതി കണ്ട് സഹിയ്ക്കാനാവാതെയാണ് നമ്മുടെ ബഹുമാനപ്പെട്ട കവയത്രി ശ്രീമതി. സുഗതകുമാരി " ആരാണ് സഹായ ഹസ്തം നൽകുക ആരുടെ അടുത്തേയ്ക്കാണ് പോകേണ്ടത് " എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ട് ഹൃദയം പിളർക്കുമാറ് ഉച്ചത്തിൽ വിലപിച്ചത്. അവരുടെ കരളലിയിക്കുന്ന ഈ ചോദ്യം ദുഃഖത്തിന്റെ അലകൾ സൃഷ്ടിച്ച നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ നിന്നുതിർന്നു വീണ വാക്കുകൾ തന്നെയാണ്.

ഇവിടെ സ്വസ്ഥമായി ജീവിക്കാൻ, സമാധാനമായൊരന്തരീക്ഷം സംജാതമാകാൻ നീതിയും നിയമവും കർശനമായി നടപ്പാക്കുക മാത്രമാണ് ഏക പോംവഴി.

●

സ്ത്രീ എന്ന ഉപയോഗവസ്തു

■ സിസിലിയാമ്മ പെരുമ്പനാനി

ഞാൻ ഒരു സ്നേഹിതയോടു സംസാരിച്ചുകൊണ്ട് അവരുടെ വീട്ടുമുറ്റത്ത് നിൽക്കുകയായിരുന്നു. അവരുടെ തൊടിയിൽ ധാരാളം പച്ചപ്പുല്ല്, വളരെ ഉത്സാഹത്തിൽ അതു ചെത്തി എടുക്കുന്ന ഒരു മദ്ധ്യവയസ്ക. എന്റെ സുഹൃത്തിന്റെ അയൽക്കാരിയാണവർ. ഇവിടെ നിന്നാൽ അവരുടെ വീടു കാണാം. അവരുടെ ഭർത്താവ് തിണ്ണയിൽ തൂണു ചാരിയിരുന്നു പത്രം വായിക്കുന്നു.

മഴ പെയ്യുമോ, എന്തോ പശുവിനെ കൊണ്ടുവന്നു കെട്ടിയില്ല... കുറെ പച്ച വിറക് അടുക്കള മുറ്റത്ത് ഉണങ്ങാനിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ പലതും ആത്മഗതമെന്നോണം പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് പുല്ലു ചെത്തുന്നത്. ഇത്തിരി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അല്പമായി ചാറ്റൽ മഴ ആരംഭിച്ചു. അരിവാൾ നിലത്തിട്ട് അവർ ഓടിപ്പോയി. അതിരിൽ നിന്ന് ഷീജേ, ഷീജേ, ഷീജ മോളേ... എന്ന് ഉറക്കെ വിളിച്ചു. വീട്ടിൽ നിന്നും ഉത്തരമൊന്നും കേൾക്കാതായപ്പോൾ അവർ അതിർത്തി ഇറങ്ങിക്കയറി ഒറ്റ ശ്വാസത്തിൽ വിറകു മുഴുവൻ പെറുക്കി വരാന്തയിലേക്കെറിഞ്ഞു, എന്നിട്ടു മുകളിലെ പറമ്പിലേക്ക് ഒരോട്ടം. പശുവിനെ അഴിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാനുള്ള തത്രപ്പാടിലാണാ പാച്ചിൽ !

ഇതെല്ലാം നടക്കുമ്പോൾ തൂണു ചാരിയിരുന്നയാൾ ഒന്നും സംഭവിക്കാത്ത മട്ടിൽ പത്രത്തിന്റെ താളുകൾ മറിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മഴ ശക്തിപ്പെട്ടില്ല. ഭാഗ്യം അവർ തിരിച്ചെത്തി. പുല്ലു കെട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഞാൻ ചോദിച്ചു. അപ്പഴേ വീട്ടിൽ മറ്റാരുമില്ലേ? ഇതെല്ലാം ത്രേസ്യാമ്മ ഒറ്റയ്ക്ക് ?

ഇതെന്തൊരു ചോദ്യം എന്ന മട്ടിൽ എന്നെ ആ സ്ത്രീ ഒന്നു നോക്കി. എന്നിട്ടു പറഞ്ഞു. പിള്ളേരുടെ അച്ചായൻ പത്രം വായിക്കുവാ. എങ്ങനെയാ പറയുക ? പിന്നെ ഷീജയല്ലേ ? സീരിയലു തുടങ്ങിയാപ്പിന്നെ അവളെ ഒന്നിനും കാക്കേണ്ട.

അച്ചായന്റെ പത്രം വായന. ഇത്തിരി നേരത്തേക്കു മുടങ്ങിപ്പോയാൽ ലോകം കീഴ്മേൽ മറിയുമെന്നാണോ ഇവർ ധരിച്ചു വച്ചിരിക്കുന്നത്. ? സീരിയൽ മുടങ്ങിയാൽ മകൾക്ക് അസുഖം ബാധിക്കുമെന്നാണോ ?

"ഷാജുവോ, ത്രേസ്യാമ്മേ ?" എന്റെ സുഹൃത്ത് ചോദിച്ചു.

"അവൻ സ്കോളർഷിപ്പ് പരീക്ഷയ്ക്കു പഠിക്കുവാ. അവനെ ഒരു ജോലിക്കും വിളിക്കുകേല ഞങ്ങൾ".

അവർ പുല്ലുമായി തൊഴുത്തിൽ ചെന്നു കയറിയപ്പോൾ തിണ്ണയിൽ നിന്നു വിളിച്ചു പറയുന്നതു കേട്ടു "എടീ ത്രേസ്യാമ്മേ, ഒരു കട്ടനിങ്ങെടുത്തേ, നല്ല ചൂടോടെ".

കറന്റുപോയി, സീരിയലുകാരി മുമ്പിലെത്തിയിരുന്നു. അവളോട് കാപ്പിയുണ്ടാക്കാൻ പറയാൻ അപ്പന് തോന്നിയില്ല. അങ്ങനെയൊരു പതിവ് ഇവിടെ ഇല്ലെന്നു കരുതാം.

എനിക്കു ജിജ്ഞാസ തോന്നി. എന്റെ കൂട്ടുകാരിയോട് ഞാനാ കുടുംബത്തെപ്പറ്റി തിരക്കി. അവർക്ക് വമ്പിച്ച ഭൂസ്വത്തൊന്നുമില്ല. കുറെ റബ്ബറുണ്ട്. കാലത്തെ വക്കച്ചൻ അതു വെട്ടും. പാലെടുക്കാൻ ത്രേസ്യാമ്മ പോകും. മഴയുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ വെട്ടില്ല. പിന്നെ വക്കച്ചനെന്തു ചെയ്യാനാണ് ? പത്രം വായിച്ചും കുറേ നേരം ടി.വി. കണ്ടുമൊക്കെ സമയം കളയും. വൈകുന്നേരമായാൽ കുളിച്ചു കുട്ടപ്പനായി ടൗണിലേക്ക് ഒന്നിറങ്ങും. കൂട്ടുകാരെയൊക്കെ കണ്ട് രാഷ്ട്രീയം ചർച്ച ചെയ്തു തരപ്പെട്ടാൽ ഒരല്പം സേവിച്ച് തിരിച്ചു പോരും. ഇത്തിരി കുടിച്ചെന്നു വച്ച് അടിയോ പിടിയോ കെട്ടിയവളെ ചീത്തിവിളിക്കലോ ഒന്നുമില്ല. പഞ്ചപാവം, മര്യാദക്കാരൻ, നാട്ടുകാർക്കും പ്രിയങ്കരൻ.

ആദ്യം പരിചയപ്പെട്ടശേഷം ഞാൻ പല പ്പോഴും കണ്ടിട്ടുണ്ട് ആ സ്ത്രീയെ, സമാധാനമായി ഒരിടത്ത് ഇരുന്നോ നിന്നോ സംസാരിക്കാൻ അവർക്കു സമയം കിട്ടാറില്ല. തലമുടി വാരിക്കെട്ടി, വിയർത്ത മുഖത്തോടെ, ചാക്കു പോലെ അയഞ്ഞ കറപിടിച്ച ഒരു കുപ്പായത്തിനുള്ളിൽ എപ്പോൾ അടുത്തുവന്നാലും മുഷിഞ്ഞ ആവിമണം.

ഈ ത്രേസ്യാമ്മ എന്റെ കണ്ണു തുറപ്പിച്ചു. ഇവർ ഒരു ഒറ്റപ്പെട്ട വീട്ടമ്മയല്ല. ഒട്ടുമിക്ക വീടുകളിലും ഒരു തരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു തരത്തിൽ അമ്മയുടെ ചുമലിൽ കെട്ടിവച്ചിരിക്കുകയാണു വീട്ടുജോലിയുടെ മാറാപ്പ്.

അപൂർവ്വം ചിലയിടങ്ങളിലെങ്കിലും അടിയും ഇടിയും തെറിവിളിക്കലും കൂടി ചില ത്രേസ്യാമ്മമാർ ഏൽക്കേണ്ടിവരും. മൂന്നു നേരവും വെച്ചുവിളമ്പലും തുണിയലക്കലും കിടക്കവിരിക്കലും മുറ്റമടിക്കലും... എല്ലാം നടത്തുന്ന ഒരു ഭാര്യക്കുനേരെ കൈയോങ്ങാൻ ഒരു പുരുഷന് എങ്ങനെ ധൈര്യം വരുന്നു. ? അയാൾ എങ്ങനെ അതു ന്യായീകരിക്കുന്നു. ? അതിനുത്തരമുണ്ട്. പെണ്ണുങ്ങളുടെ നാവിൽ നിന്നു തന്നെ അതു കേൾക്കാം.

ആണുങ്ങളല്ലേ ! അങ്ങനെയൊക്കെ. കുടിപ്പുറത്തല്ലേ ? അതങ്ങേരുടെ കുറ്റമല്ല. ഇതൊക്കെ നമ്മളങ്ങു സഹിച്ചാപ്പോരെ, കുഴപ്പമില്ലല്ലോ,

ഇത്തരം കുടുംബാന്തരീക്ഷം ആരോഗ്യകരമല്ലെന്നുള്ളതു നിസ്തർക്കമാണ്. എങ്കിൽ അതു തിരുത്താനും നന്നാക്കാനും നമുക്കു ധാർമ്മികമായ കടമയുണ്ട്.

പെൺകുട്ടികളെയും ആൺകുട്ടികളെയും കുടുംബത്തിലെ ചുമതലകൾ അവധാനതയോടെ വഹിക്കുവാൻ ചെറുപ്പം മുതൽക്കേ മാതാപിതാക്കൾ പരിശീലിപ്പിക്കണം,

അമ്മയ്ക്കും, അച്ഛനും ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരുപോലെ പങ്കുണ്ട്. അവരാണല്ലോ മക്കൾക്ക് റോൾ മോഡൽ ആകേണ്ടവർ. ഭക്ഷണത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വന്നിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു വ്രതംപോലെ എന്തിനെങ്കിലും കുറ്റം പറഞ്ഞിട്ടുമാത്രം ആഹരിക്കുന്ന കുടുംബനാഥൻ അയാളുടെ മകനു മറക്കാത്ത മാതൃകയാണ്. അച്ചായനെ (മക്കളെയും) തൃപ്തിപ്പെടുത്തുക എന്നത് ഒരു തപശ്ചര്യയെന്നോണം നെഞ്ചിലേറ്റി സ്വയംബോധവും സ്വയം മതിപ്പും നഷ്ടപ്പെട്ട അമ്മമാർ പെൺകുട്ടികൾക്കു നൽകുന്നതും തെറ്റായ അനുകരണരൂപം തന്നെ. ഈ മക്കൾ ഭാവിയിൽ വിവാഹിതരാകുമ്പോൾ വക്കച്ചന്മാരും ത്രേസ്യാമ്മമാരും പുനഃസൃഷ്ടിക്കപ്പെടുമെന്നതിൽ സംശയം വേണ്ട.

വീട്ടിലെ ചുമതലകൾ പങ്കിട്ടെടുക്കാൻ മടിക്കുന്നവരെ സമ്പന്നരുടെയും അഭ്യസ്ഥവിദ്യരുടെയും ഇടയിൽപ്പോലും കാണാം. ഉദ്യോഗത്തിൽ നിന്നു പിൻവാങ്ങി സ്വസ്ഥ ജീവിതം നയിക്കുന്ന ദമ്പതികൾ സ്വസ്ഥത എന്തെന്നറിയാൻ വീട്ടമ്മയ്ക്ക് ഒരു അവസരം കൊടുക്കണമെന്ന് അപ്പോഴും ചിന്തിക്കാത്ത ഭവനാന്തരീക്ഷമാണ് കാണാറുള്ളത്. വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ചൈതന്യവും ഒരായുഷ്കാലം മുഴുവൻ കൊണ്ടുനടന്ന സ്വപ്നങ്ങളും എന്നന്നേക്കുമായി മറന്നു കളയുവാൻ കുടുംബിനിക്ക് ഇടയാകാത്തവിധത്തിൽ സംവിധാനമുണ്ടായാലേ സമീകൃതസംതൃപ്തി അവിടെയുണ്ടാകൂ.

കുടുംബത്തിൽ അടിസ്ഥാനതുല്യതയുടെ ബന്ധമാണുണ്ടാകേണ്ടത്. പെങ്ങന്മാരെ സഹായിക്കുന്ന ആങ്ങളമാരും ഭാര്യയുടെ ജോലി സസന്തോഷം പങ്കിടുന്ന ഭർത്താവും ഒരു സമ്പൂർണ്ണ കുടുംബത്തിന് അസ്തിത്വം നൽകുന്ന ശില്പികളാണ്. അധീശത്വബന്ധമല്ല, തുല്യരുടെ കൂട്ടായ്മയായിരിക്കും അവർ കെട്ടിപ്പെടുക്കുക.

സ്ത്രീയെ ഒരു ഉപയോഗ വസ്തുവായി കാണുകയും രോഗാവസ്ഥയിലും മരണക്കിടക്കയിലും മാത്രം അവർക്കു വിശ്രമം വിധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വെറും വ്യവസായ സ്ഥാപനമാകാതിരിക്കട്ടെ നമ്മുടെ ഭവനങ്ങൾ.

●

- The first Test match in cricket began on 15 March 1877 and had a timeless format with four balls per over. It ended on 19 March 1877 with Australia winning by 45 runs.
- The Test match between England and South Africa at Durban in 1939 was finally abandoned as a draw on the tenth day because England players had to catch their ship home.
- South Africans were the first to introduce TV run outs!
- Sachin Tendulkar was the first victim of the third umpire in a test match!
- Graham Yallop, in 1978 was the first man to wear a helmet!

Devadasi
("servant of god")

Sindhu Nair

From time immemorial dancing has been one of the most fascinating fine arts. It is, in fact a synthesis of several other fine arts such as music, poetry, drama, painting and sculpture, containing, as it does, in itself the distinctive features of these art's beauty, harmony, rhythm, melody and aesthetic expressions.

The devadasis were originally meant for performing various rituals in temples. The Devadasi system is very ancient and can be said to have started in 800 A.D. In fact it has been revealed that in the fifth and the sixth century B.C apart from the princess and the upper class society, there was a group of public women called courtesans or ganikas. These women lived their life on their profession but they were outside the common orbit of a family and were at that time definitely placed high socially by remaining distinct and unique from the common people.Dance and music were essential part of temple worship. Originally, in addition to this and taking care of the temple and performing rituals, these women learned and practiced Sadir (Bharatanatya), Odissi and other classical Indian artistic traditions and enjoyed a high social status.

According to an ancient book on Hinduism, we find that there were seven types of Devadasis.

1) Datta: who would dedicate herself to God.
2) Vikruta: who would sell herself for service in the temple.
3) Bhrutya: who became a Devadasis in order to support her family.
4) Bhakta: who came to the temple and became a devadasis because of her devotions.
5) Hrita: who was kidnapped and given to the temple.
6) Alankruta: one donated to the temple, decorated with jewelry.
7) Rudra ganika: one who is paid regular salary for dancing in the temple.

A photograph of two Devadasis taken in 1920s in Tamil Nadu,India

During British rule, kings who were the patrons of temples and temple arts became powerless. As a result, devadasis were left without their traditional means of support and patronage. During colonial times, reformists worked towards outlawing the devadasi tradition on grounds that it supported prostitution. Colonial views on devadasis are hotly disputed by several groups and organizations in India and by western academics.

We should thank all these women who fought to keep the art living. They kept alive the cultural heritage of India in all its beauty and purity, although their profession was getting irresistible, they made their effort purely due to their devotion to the art.

INDIA ALL TIME TEST XI
A CONNOISSEUR'S PERSPECTIVE

■ Arjun Raja

The one topic that always is guaranteed to get a good debate going is comparing great players of one era to another or choosing the best all time XI for any country

Even with an unbreakable average of 99.94, the public still question the greatness of Don Bradman and wonder if he would have been as successful if he had played today .

Similarly any debate about the best XI for a particular country is bound to bring about some heated discussions.

In this article I will try to put together my best Indian test cricket team ever from 1932 until the present day.

In batting order :

1. Sunil Gavaskar :
He will probably be only one of two Indians who will find a place in my all time World XI - incredible record and with 13 hundreds against the mighty West Indians of the 70's and 80's , he is surely the greatest opening batsman of all time.

Scored 34 test centuries and the first batsman to reach the once unimaginable figure of 10,000 runs in test cricket.

2. Virender Sehwag:
For one who started off his career at number six, Sehwag has made an incredibly successful opening batsman - his record and the rate at which he scores always gives the team enough time to play with.

Certainly the most destructive opening batsman India has produced and his record is fabulous too - has scored two triple hundreds- the only Indian to score 300 in a test match.

Currently has scored over 8000 runs with 22 test hundreds of which 14 centuries have been scores of over 150.

3. Rahul Dravid :
Easily the best number three batsman India has produced and only behind the great Don Bradman in the world at that position. A lot can be written about this Great Wall of India but his records say it all.

Scored 36 test centuries and over 10,000 test runs. To add to this he still holds the incredible record of having held 210 catches, mainly at first slip.

4. Sachin Tendulkar :
The other Indian who will figure in my all time World XI too - enough has been said about the man. His record is unmatched but his longevity is what's extraordinary. 22 years and counting at the highest level of the game.

Currently has scored an astonishing 51 Test centuries and over 15,000 Test runs.

5. Mohammed Azharuddin :
They say that VVS Laxman plays like Azhar did. So you can imagine the class player Azhar was. Burst into test cricket with 3 hundreds in his first 3 tests. Scored

a magical hundred at Lords in 1990 - considered by many as one of the best innings ever played at cricket's headquarters. By far the most wristy batsman India has produced, he waved his bat like a magic wand.

Scored a century in his first and last test and ended with 22 test centuries.

6. Kapil Dev :
Named India's cricketer of the century by Wisden in 2002 - by far the greatest fast bowler and all-rounder India has ever seen. He will be my captain too for this side - who can forget his inspiring captaincy which helped India win the 1983 World cup when nobody gave them a chance.

Held the World record of 432 wickets in test cricket at one time and his final tally of 434 wickets and over 5000 runs is incredible for an allrounder from the sub-continent.

7. Syed Kirmani :
It was a close call between MS Dhoni and Kirmani but with a batting line-up like the one a best XI of any team should possess, the wicketkeeper must be the best too and no one comes close to Kirmani for his wicket-keeping skills.

He played 88 test and had 198 catches/ stumpings and was equally brilliant keeping to pace and spin. He was also a very useful contributor with the bat and once scored a century as night-watchman.

8. Anil Kumble :
By far India's greatest bowler. He won more games for India that any other bowler. A captain's dream- accurate and penetrative too. Could be used in both defence and attack - an asset to any captain.

Took 619 wickets, most of them leading to victories, proving the cliché that bowlers win matches. A handy batsman, he also scored a test century at the Oval in 2007.

9. Javagal Srinath :
The only fast bowler who bowled consistently quick all through his career. Was always a handful on both Indian pitches and abroad and will be a perfect foil for Kapil Dev.

Took 236 wickets with quite a few notable match winning spells.

10. Zaheer Khan :
Has the great advantage of bowling left arm and is the best exponent of the art of reverse swing that India has seen. Will be the perfect first change bowler to use reverse swing as a weapon.

Currently has 288 wickets and has been the leader of the fast bowling pack for the past decade.

11. Bishen Bedi :
One of the greatest left-arm spinners of all time. An action considered to be poetry in motion. He could even bowl with a new ball with a deadly arm ball which bamboozled many.

Took 266 test match wickets, an Indian record until Kapil Dev came along.

I'm sure there will be other great players who can find a place in this side and that is the beauty about cricket as simple statistics alone cannot always justify someone's selection.

But I would think that this side will be quite a handful in any conditions, at home or away.

As with any team selected from an array of superstars, there are bound to be a few names who could easily make the side if someone else chooses the team- the ones who are not inferior but miss out by a whisker for other reasons.

If I were to name those few -

The first four have no equals so they are set in stone.

People can debate the inclusion of Mohammed Azharuddin ahead of VVS Laxman - VVS is a great but misses out in the wider scheme of things as Azhar was a brilliant fielder in any position - probably one of the best fielders India has produced.

Dhoni misses out as wicket keeper as he is simply not as good as Kirmani was - but there might be others who are of the opinion that he is a much better batsman, destructive too and can set up wins by his quick scoring. Valid point but in an all time best XI, I am looking at experts, not those who can do a bit of both.

If the match was being played on a typical sub-continent wicket, I'd leave Javagal Srinath out and play Erappalli Prasanna, rated the best ever off spinner by many pundits of the game.

All in all, it's never easy to satisfy everyone as each 'selector' has a different opinion but as long as a selection is free of vested interests, the public will accept it.

Another good list to put together is the 'Dream XI' or the 'Entertainment XI' - when statistics are not the base - class and genius is.

A Dream XI'

Where statistics are not the base - class and genius is.

If such a team is selected, this will be my Indian team.

1. Faroukh Engineer - the original master blaster at number one.
2. Veeru - king of entertainment.
3. VVS - Got 281 at number 3, surely the best innings ever by an Indian.
4. Sachin Tendulkar - At his fluent best he is on par with the Don and Viv.
5. GR Viswanath - Poetry in motion – while at the crease
6. Kapil - another dada.
7. Dhoni - great entertainer as a wicket-keeper/batsman
8. Vinoo Mankad - great allrounder of his times. Could bat anywhere down or up the order, with style.
9. Prasanna - the ball was like a puppet on a chain when he bowled.
10. Bedi - poetry in motion while at the bowling crease.
11. Chandra - a genius on his day

The author is a former Karnataka Ranji Trophy team captain. Stalwarts who played under him includes Rahul Dravid, Anil Kumble, Srinath etc.

REVIVING THE SENSES

A BOOK REVIEW

Book details:
TONIGHT THIS SAVAGE RITE
(The Love Poems Of Kamala Das And Pritish Nandy)
Published by Harper Collins 2010,

■ Ampat Varghese

It was one of those days, when I did not have a penny in my pocket. But, on entering DC Books in Thiruvananthapuram, I find a tome I want. My credit card pays for it! It is a spanking new 2010 edition of a book titled *Tonight This Savage Rite (The Love Poems of Kamala Das and Pritish Nandy)* with drawings by Manu Parekh. I had first read this book in 1980, immediately after it was published by Arnold Heinemann in 1979.

In the early 70s, Nandy and Kamala Das were writers I followed closely. They seemed to fit in with my own preoccupation with and predilection for the zeitgeist of youthful rebellion, long hair, bell bottoms, free love, rock music, sex, alcohol and drugs, the return to the Dionysian by means of art, a pursuit of transcendence through the "deliberate derangement of the senses" and a spiritual mash-up of Zen, Yoga, Kalari, Karate, Transcendental Meditation and Christian mysticism.

Neither Kamala Das nor Pritish Nandy take to the "natural" extreme hinted at by Arthur Rimbaud: The idea is to reach the unknown by the derangement of all the senses. It involves enormous suffering, but one must be strong ..." They stay within the set paradigm of explorations lovers or, perhaps, the profligate, indulge in. The difference was that the time was ripe for the poetry that came out of such trysts to be published in conservative India and in English too.

The cover of the book, its overall design and illustrations hark back to an era when love as fidelity was brought into question. Four horizontal color bands – shocking pink, bold orange, chrome yellow and bright green – combine startlingly with big, bold, colorful title-text and an abstract illustration. The mix of white, grey and black pages with text and titles provides a dynamic; whets the senses. Ignore the typo on Page 5 – "white-house" instead of "white horse" – and the strange feel of some page breaks jumping irritatingly from grey to black or white, suddenly.

The poems arouse nostalgia – gently erotic, teenage romantic, mock melancholic…

Both Nandy and Das play with stream of consciousness. In Das' poetry, the "hidden feminine" is dredged and displayed, shaped in free verse. The woman's "moody mind" detaches itself from pleasure's harshly trumpet to ponder over the "skin-connected thing" she dares not call love! The man's depth is revealed, perhaps, in Nandy's line: "Come, let us pretend this is a ritual… forever means an empty room."

The sea of feelings which confuses the woman as she plays her roles of wife, lover, Mediatrix, whore or nymphet combined with the fear of her "self" being abandoned as an "used" object of lust or for a lustier woman, is abundant for the reader to splash in. All the while, behind it all, the insatiable yearning for the experience of love that does not jell comes and goes with the waves of memories and possibilities for infidelity in thought and deed.

What results? Transformations, in identity and practice through process. Madhavi Kutty becomes Kamala Das becomes Suraiya. Malayalam translates to English. Hindu converts to Islam. Poet, painter.

Das's poetry is more visceral than Nandy's. The latter does not allow the reader to penetrate beyond the physical and his immediacy. His poems are more descriptive than imagistic or, if imagistic, rather clichéd. Many taste insipid when I read now. Das, however, still has power to show me "whatever colors there are in your mind", along with the scars of love and lust. Nandy is cryptic: "As the rains do not scar the hills, my body shall leave no trace on yours."

In Das, one accesses the possibility of riding the steed of Eros towards transcendence; listen carefully and hear echoes of the oracle Diotima. "Loving this one, I seek but another way to know Him who has no more a body to offer, and whose blue face is a phantom-lotus on the waters of my dreams…" Like Anais Nin and Sylvia Plath, her journey

is such that "Every lesson you have was about yourself".

It is a pleasure, thereafter, to go forward and rediscover *Ghanashyam* and *A Man is a Season*. She invokes the perennial mystic images of the lovelorn, mortal Bride seeking ecstatic union with the immortal Bridegroom and of the devadasi or "sacred prostitute": "A man is a season, You are eternity. To teach me this, you let me toss my youth like coins into various hands, you let me mate with shadows." The journey leads her to identify herself with the pangs suffered by Krishna's consort, Radha. Inevitably, many poems speak of nests, snares and cocoons to be left behind, broken out of or abandoned.

Das's poems are also illumined by the acts of savagery savored by every woman in the throes of passion or detachment, wallowing in self-pity on being ignored instead of being adored, plotting vengeful verbal thrusts at males. The sense of ever being a half-empty cup lingers; so too the anxiety of betrayal at the phallic altar amidst an unceasing desire to traverse the male pole.

Nandy's poems act as counter-point. The constant hunt and craving for women's bodies, familiar and unknown, "for the caress and the kill." Again, the cries of loneliness, grief as an erotic relationship plunges into the Slough of Despond. The return to the cliché – "secret vibes", "nowhere man", "lonely highways", "lonesome cities" – peculiar to the urban male with his innate lack of faith that Woman can ever be a full-fledged partner or fulfilling company. Everything is centered in the experience of caress, coitus and absence; the understanding of the Other, that outgrown Rib, is precluded.

This book also takes me down Memory Lane, to love poems written in English by other Indian writers, to Nissim Ezekiel's "Two nights of love": "After a night of love, I dreamt of love …after a night of love, I turned to love…" Or to Aimee Nezhukumatathil: "But by evening's end, I let him have it: twenty-seven kisses on my neck, twenty-seven small murders of you." Or Srinivasa Rayaprol with his unforgettable portrait of "Married Love": "Every evening I am met at the gate by my wife, her hair in disorder and her dress a mess …" Or Mani Rao: "Was desire meant to be saved, kept alive, unanswered? But this is different, the more I dismember, the more I want …"

So then, one must place Das and Nandy alongside the "others" and see how they fare in their poetic musings on the mystery of "love". For Nandy, it may be about "drifting in and out of Lovetime." For Das, "The only truth that matters is that all this love is mine to give, it does not matter that I seek for it a container, as alms seek a begging bowl…Heed my faith alone, all the rest is perishable…"

And so, the tandav goes on, yin seeking yang and vice versa, coupling and uncoupling, meeting to part, ever running the arc to complete the broken circle.

●

Author is a Design Education Consultant with a leading Design & Consulting firm, resides in Bangalore

ANCIENT FACTS

- Leonardo Da Vinci invented the scissors
- Thomas Edison was afraid of the dark.
- Sherlock Holmes never said "Elementary, my dear Watson."
- In England, the Speaker of the House is not allowed to speak.
- Charles de Gaulle's final words were, "It hurts."
- Al Capone's business card said he was a used furniture dealer.
- Damascus, Syria, is the oldest continuously occupied city in the world.
- Mick Jagger runs the equivalent of 5 miles on stage during each Rolling Stones concert.
- Napolean Bonapart was afraid of cats.

കല്ലിൽ തീർത്ത പ്രണയം

■ വിജു ഡേവിസ്

വിമാനം നിലത്തിറങ്ങുന്നതിന് മുന്നോടിയായി ബെൽറ്റ് അരയിൽ മുറുക്കുന്നതിനൊപ്പം അഴിച്ച്‌വിട്ട മനസ്സിനേയും പിടിച്ചുകെട്ടി അയാൾ ബിസിനസ്സ് ക്ലാസ്സിലെ സിംഹാസനത്തിൽ നിഖിൽപോൾ എന്ന മാർക്കറ്റിംഗ് രാജാവിലേക്ക് രൂപാന്തരപ്പെട്ടു.

അഭ്യാസങ്ങൾ തുടങ്ങിയത് ഈ നഗരത്തിൽ നിന്നാണ്. പക്ഷേ എന്തുകൊണ്ടോ ഒരു തിരിച്ചുവരവ് നടന്നില്ല. പലപ്പോഴും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ജീവിതവും തീരുമാനങ്ങളും ജോലിക്കും പദവികൾക്കും കീഴ്പ്പെട്ടതിനാലാവാം.

പതിമ്മൂന്ന് വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് നേത്രാവതി എക്സ്പ്രസ്സിലെ വിയർപ്പ് ഗന്ധം തികട്ടുന്ന ജനറൽ കംപാർട്ട്മെന്റിൽ കക്കൂസ് വാതിലിനരികിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ചിരുന്ന് ആയിരങ്ങളുടെ കൂടെ ഈ വ്യവസായിക സിരാകേന്ദ്രത്തിലേക്ക് തള്ളപ്പെട്ടപ്പോൾ ഒന്നും നഷ്ടപ്പെടാനില്ലാത്തവന്റെ ധൈര്യവും, കൈവന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ആവേശവും ഉണ്ടായിരുന്നു; ഉപരി അവളെ നേടണമെന്നും അതിനായി എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ ആകണമെന്നും.

ഇപ്പോൾ ആകാശത്തിലാണ്. ഒരു അന്താരാഷ്ട്ര കമ്പനിയുടെ പടത്തലവൻമാരിൽ ഒരാളായി തലച്ചോറ് നിറയെ തന്ത്രങ്ങളും പദ്ധതികളുമായി ഈ നഗരത്തിന് മുകളിൽ വട്ടമിട്ട് പറക്കുമ്പോൾ അഭിമാനവും അഹന്തയും കൂടിക്കലർന്ന്, രക്തത്തിലേയ്ക്ക് ഇരച്ചുകയറി അയാളുടെ കണ്ണുകളെ കൂടുതൽ മൂർച്ചയുള്ളതാക്കി.

വൈറ്റ് ടിഷ്യു എടുത്ത് പുറത്ത് കാണുന്ന ഭാഗങ്ങൾ തുടച്ച് വെടിപ്പാക്കി. ഓരോ ഇടുപ്പിലും തൈല ലേപനം ചെയ്തു. വായ്നാറ്റ നിരോധിയായി ച്യൂയിംഗവും. എന്തെന്നാൽ ശരീരമാണ് പിൻബലം. പ്രത്യേകിച്ച് തൊലിക്കട്ടിയും നാക്കും.

തോളൊപ്പം നിൽക്കുന്ന മറ്റ് വമ്പൻമാരെപോലെ ബിരുദങ്ങളുടെയും ബിരുദം ബിരുദത്തിൻമേൽ അടയിരുന്നതിന്റെയും തഴമ്പ് അയാൾക്കില്ല. ഈയൊരു കുറവ് ഒരയിത്തമായും അയാളുടെ പ്രായം അസൂയയായും അതിൽ ഞെരിപിരി കൊള്ളുമ്പോഴും, ഏവരും എല്ലാം പൊറുത്ത് ഹായ്-ബായി മൊഴികളാൽ "ഒരു കുടുംബം" എന്ന തലൈവരുടെ വാക്യം ശിരസ്സാവഹിച്ച് ടാർജറ്റ് അച്ചീവിനായി കൈമെയ്യ് മറന്ന് പൊരുതി.

ഇന്ന് വിശ്രമം, ഒപ്പം നാളത്തെയും മറ്റന്നാൾത്തെയും മീറ്റിംഗിനുള്ള ചില ഹോം വർക്കുകൾ. പിന്നെ രണ്ടുനാൾ കമ്പനിയുടെ അഖിലേന്ത്യാ തലത്തിലെ കോൺഫ്രൻസ്. തന്റെ ദിനങ്ങളാണത്. മൂന്നാം നാൾ നാട്ടിലേയ്ക്ക്.

മി. നിഖിൽപോൾ എയർപോട്ടിന് പുറത്ത് എത്തിയിരിക്കുന്നു. ആജ്ഞാനുവർത്തികൾ, വിനയവും ബഹുമാനവും കൊണ്ട് കഴുത്തും നട്ടെല്ലും കൂനിപ്പോയവർ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അരികിൽ ഓടിയെത്തി. വേണ്ടത് വേണ്ടപോലെ ചെയ്യാനറിയാം അവർക്ക് അദ്ദേഹത്തെ കാറിലേയ്ക്ക് എടുത്തുവെച്ചില്ല എന്നേയുള്ളൂ. കാറിൽ ആസനസ്ഥനായ അദ്ദേഹം കൈവീശി നന്ദി

യറിയിച്ചശേഷം കറുപ്പ് പാടയണിഞ്ഞ വിൻഡോഗ്ലാസ്സാൽ തന്നെ അവരിൽ നിന്നു മറച്ചു. ആഡംബര കാർ സ്റ്റാർ ടൈറ്റിലുള്ള നഗരമദ്ധ്യത്തിലെ സുപ്രസിദ്ധ ഹോട്ടലിലേക്ക് പാഞ്ഞു. അയാളുടെ മനസ്സും ശരീരവും ബലം പിടുത്തതിൽ നിന്നയഞ്ഞ് കാറിന്റെ ശീതളതയിൽ ലയിച്ചു. പൊടുന്നനെ വിടവ് വീണ മനസ്സിലേക്ക് ഇലക്ട്രിക് ട്രെയിനിലേക്ക് ഇരമ്പിയെത്തുന്ന കൂട്ടങ്ങളായി താൻ മുമ്പിൽ താൻ മുമ്പിലെന്നപോലെ പലരും നൂണ്ട് കയറി.

കൗമാരം തീർന്നിട്ടില്ല. പൊടിമീശയുണ്ട്. കള്ളും സിഗരറ്റും ഉപയോഗിച്ച് തുടങ്ങി. ആണത്തം തികഞ്ഞവനാകനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പ് തുടങ്ങിയകാലം. കവലകളിലും ക്യാംപസിലും ആണത്തം പ്രദർശിപ്പിച്ച് വീട്ടുകാർക്ക് തലവേദനയും മാനക്കേടും. പിതാവുമായി ഏതാണ്ടെല്ലാ ദിവസവും കശപിശ. മാതാവിന്റെ കണ്ണുനീരും പരിഭവങ്ങളും. ഗുണദോഷങ്ങൾ എല്ലാ ദിക്കിൽ നിന്നും വന്നെത്തി. കൂടെ നടന്നവരിൽ ഒരുവനെ കഞ്ചാവ് വിറ്റതിന് പോലീസ് പിടിച്ചു. രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കകം മറ്റൊരുവൻ ഓവർബ്രിഡ്ജിനടിയിൽ കുത്തേറ്റു മരിച്ചു. പെണ്ണ് കേസാണെന്ന് അറിയപ്പെട്ടു. കുത്തേറ്റതിന്റെ രണ്ടോ മൂന്നോ നാൾ മുൻപ് വീട്ടിൽ വന്നിരുന്നു, ബൈക്കുമായി തന്നെ കൂട്ടാൻ. അന്നേ അവന്റെ പെരുമാറ്റം പിതാവിനു തീരെ ബോധിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു.

തന്നെ നാടുകടത്താനുള്ള തീരുമാനം അതോടെ തീർപ്പായി. കെട്ടിപ്പിണഞ്ഞ് കിടക്കുന്ന എല്ലാ ചങ്ങലകളും പൊട്ടിച്ച് സ്വാതന്ത്ര്യം അളവില്ലാതെ കൈവരുന്നു. മനസ്സ് തിമർത്തു. തെറിച്ച് നടക്കാൻ പറ്റിയ നാട്. അഡംബരങ്ങളുടെ, ആഘോഷങ്ങളുടെ നാട്.

'രാധിക' ചെറിയൊരു നീറ്റൽ.

പത്താം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ പൗരുഷ പ്രദർശനം ആദ്യമായ് നടത്തിയത് അവളുടെ മുൻപിലായിരുന്നു. അപ്പന്റെ അരയിൽ കിടന്ന ബെൽറ്റ് മുതുകിലും തുടയിലുമായി ആറേഴു വട്ടം മറ്റൊരു പ്രകടനം നടത്തി. അതോടെ അവളെ കൊല്ലാനുള്ള കലിയായി. അതിനുശേഷമാണ് മറ്റുള്ളവർ പറയുന്നതുപോലെ താനൊരു വഷളനായത്. പക്ഷേ അവൾക്ക് തന്നോട് മമതയുണ്ടെന്ന് പിന്നീടറിഞ്ഞു. അവൾ നേരിട്ട് പ്രകടിപ്പിച്ചതുമില്ല. താനൊട്ടു അന്വേഷിച്ചതുമില്ല. രാധികയുടെ ഒരു കൈലേസും ഒരു പാസ്പോർട്ട് സൈസ് ഫോട്ടോയും അവളറിയാതെ കൈയ്ക്കലാക്കിയിരുന്നു.

നാട് വിടുന്നതിന്റെ തലേന്നാൾ അപ്രതീക്ഷിതമായി അത് സംഭവിച്ചു. യാത്ര പറയാനായി രാധിക തന്റെ മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. കുറച്ചകലത്ത് താമസിക്കുന്ന അപ്പന്റെ ഇളയ സഹോദരന്റെ വീട്ടിൽ വച്ചായിരുന്നു അത്. പാപ്പന്റെ മകൾ റോസിയും രാധികയും ആത്മമിത്രങ്ങളാണ്. പെട്ടെന്ന് കണ്ടപ്പോൾ ആശ്ചര്യം. പിന്നെ സന്തോഷം പിന്നെ എന്തെല്ലാമോ. കണ്ണുകൾ തമ്മിൽ കുറച്ചു നേരം ഉടക്കി നിന്നു.

നോട്ടം അടർത്തി മാറ്റി അവൾ ചോദിച്ചു.

'നാളെ പോവ്വാണല്ലേ'

'അതെ'

ഇനിയെന്നാ കാണ്വാ? ഉള്ളിന്റെയുള്ളിൽ എവിടെയോ ഘനീഭവിച്ച് കിടന്ന പ്രണയം തിളച്ച് മറിഞ്ഞ് സിരകളിൽ പാഞ്ഞ് കയറി. ശരീരത്തിൽ ചെറുതായ് വിറയൽ അനുഭവപ്പെട്ടു.

ഊഷ്മാവിൽ വ്യതിയാനം. ചൂടുകാറ്റ് ഇരച്ച് കയറുന്നു. കുളിരോർമകളെ അതിന്റെ വഴിക്ക് വിട്ട് നിഖിൻപോൾ നോക്കുമ്പോൾ കാറിന്റെ ഡോർ തുറന്ന് പിടിച്ച് നിൽക്കുന്നു സുബൈർ അഹമ്മദ്. ഇവിടത്തെ ബ്രാഞ്ചിലെ അസ്സി. മാനേജരാണ്. മിടുക്കനെന്ന് എല്ലാവരാലും പറയിപ്പിക്കാൻ പ്രത്യേകം മിടുക്കുള്ളവൻ.

ഹസ്തദാനം നടത്തുന്നതോടൊപ്പം പ്രത്യേകം കരുതിവെച്ചിരുന്ന ചോദ്യത്തിൽ ആദ്യത്തേത് യഥാർത്ഥ സമയത്ത് തന്നെ വീണു.

"യാത്ര സുഖമായിരുന്നോ സർ"?

'കുഴപ്പമില്ല' എന്ന ഭാവം മുഖത്ത് വരുത്തി നിഖിൽ പ്രതികരിച്ചു. ക്ഷമാപണം, ആത്മാർത്ഥത തുടങ്ങിയവ വെളിവാക്കി വന്നു അടുത്തത്. എയർപോർട്ടിൽ വരാൻ കഴിഞ്ഞില്ല, മീറ്റിംഗിനുള്ള കുറെ പേപ്പേഴ്സ് തീർക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നലെ രാത്രി ഒരു മണിയായ് തീരുമ്പോൾ.

കാര്യം ഇതൊന്നും അല്ല. തന്നെ ഒറ്റയ്ക്ക് കിട്ടാൻ ഇതാണ് പറ്റിയ മാർഗ്ഗമെന്ന് ഈ മിടുക്കനറിയാം.

"ഭാര്യയും കുഞ്ഞും സുഖമായിരിക്കുന്നു" ? (സുഖമായിരിക്കുന്നു എന്ന് തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതുപോലെ.)

ഒരു മൂളലിൽ മറുപടി ഒതുക്കി നിഖിൽ. തന്നെക്കാൾ തന്റെ കുടുംബത്തെ നന്നായി കൈയ്യിലെടുത്തവനാണ് ഈ മിടുക്കൻ കക്ഷി. കംപ്യൂട്ടറും - മൊബൈലും, ഇന്റർനെറ്റ് സൗഹൃദകൂട്ടായ്മകളും - എസ്. എം. എസ്സും.

"സാറെ പാർട്ടി വേണം" ഇക്കിളിപ്പെടുത്തുന്ന സ്വരമാധുരിയിൽ പുറത്തു വന്ന വാചക കഷണം നിഖിലിന്റെ മുഖത്ത് ആദ്യം ആകാംക്ഷയ്ക്കും പിന്നെ എന്തിന് എന്ന ചോദ്യത്തിനും വഴിമാറി.

''നാളെയല്ലേ വെഡ്ഡിംഗ് ആനിവേഴ്സറി'' നിഖിൽ പെട്ടെന്ന് നിന്നു. രണ്ടടി പുറകിൽ നടക്കുന്ന സുബൈറിനെ നോക്കി. നോട്ടത്തിൽ പതിവിൽ കവിഞ്ഞ ആർദ്രതയും നന്ദിയുടെ പ്രകാശവും മുറ്റി നിന്നു.

വരാനിരുന്ന ഒരുയുദ്ധം സുബൈർ എന്ന മാലാഖ വഴി ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിനു നന്ദി, നീയെത്ര കാരുണ്യവാൻ, ശാന്തസമാധാനപ്രിയൻ.

മാലാഖ മറ്റൊരു ഹസ്തദാനത്തിന് മുതിരുന്നതു പോലെ തോന്നി നിഖിലിന്. ഇത്തവണ നിഖിൽ മുൻകൈയ്യെടുത്ത് ആ ഹസതദാനം വെടിപ്പായി പൂർത്തിയാക്കി. മുൻകൂർ ആയി "ഹാപ്പി വെഡ്ഡിംഗ് ഡേ സർ"

തനിക്ക് വേണ്ടി സജ്ജീകരിക്കപ്പെട്ട മുറി. താപനില സ്വശരീരത്തിന് അനുയോജ്യമാം വിധം, സുഗന്ധ പൂരിതം അന്തരീക്ഷം താഴെ ഞെരിപിരികൊള്ളുന്ന നഗരം.

വിൻഡോ ബ്ലൈൻഡ്സ് തിരിച്ചു നോക്കി

'സർ ഭക്ഷണം വല്ലതും?"

"വേണ്ട"

"ഡ്രിംഗ്സ്?"

"ഇപ്പോൾ വേണ്ട"

"വേറെ എന്തെങ്കിലും?"

നിഖിൽ ഒന്നും വേണ്ടായെന്ന് കണ്ണിറുക്കി കാണിച്ചു.

'എന്നാൽ സാർ ഞാനിറങ്ങട്ടെ, എന്തെങ്കിലും ആവശ്യം വന്നാൽ വിളിച്ചാൽ മതി"

സുബൈർ പോകാനിറങ്ങി.

"സുബൈർ" നിഖിൽ നീട്ടി വിളിച്ചു. 'എന്തോ' എന്ന ഭാവത്തിൽ ബാക്കി വരാനിരിക്കുന്ന വാചകങ്ങൾക്കായ് കാതോർത്ത് ആ വിനീത ഭൃത്യൻ സവിനയം നിന്നു.

തള്ളവിരലും ചൂണ്ടുവിരലും കൊണ്ട് കീഴ്ച്ചുണ്ട് കൂട്ടിതരുമ്മി തറയിലേയ്ക്ക് ദൃഷ്ടി കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുകയാണ് നിഖിൽ. ചെറിയൊരു ഗാഢചിന്ത.

പെട്ടെന്ന് തെളിഞ്ഞു തുറന്ന ദൃഷ്ടികൾ സുബൈറിലേയ്ക്കായി. എന്നിട്ട് പതിയെ മൊഴിഞ്ഞു.

"ഒരു ഗിഫ്റ്റ് വാങ്ങണം"

"വാങ്ങാമല്ലോ" സുബൈർ നാക്കു കൊണ്ടല്ല, ശരീരംകൊണ്ട് ഉത്തരം കൊടുത്തു.

"എന്താണ് വാങ്ങുക" ഒരു....(സ്വരം താഴ്ത്തി ആത്മഗതം) അല്ലെങ്കിൽ വേണ്ട. കല്ലുകൾ പതിച്ച ഒരു നെക്‌ലസ് ആകട്ടെ (ദൃഢതയാർന്ന സ്വരത്തിൽ)"

''കല്ലുകൾ എന്ന് പറഞ്ഞാൽ ഡയ്മണ്ട്" നിഖിൽ കുസൃതി നിറഞ്ഞ ചിരിയോടെ കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

ഒപ്പിട്ട ചെക്ക്ലീഫ് കൈപ്പറ്റി, മുറിയുടെ വാതിൽ ചേർത്തടച്ച് സുബൈർകല്ലുമാല തേടി യാത്രയായി.

തനിക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ട വിദേശമദ്യം വരുത്തി അതു നുണഞ്ഞുകൊണ്ട്, ജനാലക്കരികൽ നിന്ന് നഗരത്തെ ശരിക്കും നോക്കി കാണുകയാണ് നിഖിൽ. പാപികളുടെയും പണക്കാരുടെയും, ദരിദ്രന്റെയും, സന്യാസികളുടെയും നഗരം. ആരുടെയോ ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ തെണ്ടി നടന്ന് വിറ്റിരുന്ന 'നക്കി'യെന്ന നിഖിലിന്റെയും നഗരം.

ഈ ഗിഫ്റ്റ് എന്ന ആശയം നിഖിലിനെ കൂട്ടി കൊണ്ടുപോയത് ഏതാണ്ട് എട്ടൊൻപത് വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപുള്ള ചുട്ടു പഴുത്ത് നിൽക്കുന്ന ഒരു മദ്ധ്യാഹ്നത്തിലേയ്ക്കാണ്. ആദ്യ സമ്മാനം. അതും മറ്റാർക്കുമല്ല. എല്ലാമെല്ലാമായ പ്രണയിനിയ്ക്ക്, എന്തു മേടിക്കും എന്നൊരു ആശയകുഴപ്പവും, എങ്ങനെ മേടിക്കും എന്നു സാമ്പത്തിക പ്രതിസന്ധിയും ഉള്ളിൽ ഏറ്റുമുട്ടികൊണ്ടേയിരുന്നു.

നാടുകടത്തപ്പെട്ടതിനുശേഷം ആദ്യമായ് അതും നീണ്ട നാലുവർഷങ്ങൾക്കുശഷം നാട്ടിലേക്ക് വണ്ടി കയറുകയാണ്. ഒട്ടും മോശമാക്കരുത്. സിനിമയിൽ കാണുന്നതുപോലെ നാടുവിട്ടുപോയ നായകൻ തിരിച്ചെത്തുമ്പോഴുള്ള സീനുകളിൽ എല്ലാമില്ലെങ്കിലും കുറച്ചൊക്കെ വേണം.

അതിൽ പ്രധാനം നായികയുമായി കണ്ടുമുട്ടുന്നത്. ആ സീനിലേക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ് ഒരു പ്രേമോപഹാരം.

നാട്ടിലേയ്ക്കുള്ള വണ്ടിയുടെ സമയം അടുക്കുന്നു. റോഡ് മുറിച്ച് കടക്കാൻ നില്ക്കുന്ന നിഖിലിന് ആകെ ഒരു വെപ്രാളം. എവിടെയൊ കെട്ടി നിർത്തപ്പെട്ട വാഹനവ്യൂഹം എന്തൊക്കെയോ തകർത്തെറിഞ്ഞ് ആർത്തിരമ്പി വരുന്നത് പോലെ. ഓവർ ബ്രഡ്ജ് ഉപയോഗിക്കാം. നിഖിൽ താമസംവിനാ തീരുമാനം നടപ്പാക്കി. ഏതാണ്ടു ശ്യൂന്യമായ നടപ്പാലത്തിനു മുൻപിൽ താഴെ തിങ്ങിഞെരുങ്ങിയൊഴുകുന്ന ജീവിതങ്ങളെ നോക്കി നടക്കവെ പെട്ടെന്ന് കാഴ്ച മുന്നോട്ടെടുത്തപ്പോൾ മുമ്പിൽ പുഞ്ചിരിയിൽ അഭിവാദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടൊരുവൻ.

നിഖിലിന് കാര്യം പിടികിട്ടിയില്ല. വഴിമാറി നടക്കാൻ തുടങ്ങവെ അയാൾ വീണ്ടും മുൻപിലേയ്ക്ക്, തന്റെ ഫുൾകൈ ഷർട്ട് തെറുത്തുകയറ്റി വലതുകൈ കാണിച്ചു. അതിൽ അഞ്ചാറു വാച്ചുകൾ. ഇപ്പോൾ കാര്യം പിടികിട്ടി തുടങ്ങി.

''കുറഞ്ഞവില, വിദേശനിർമ്മിതം, തീർത്തും പുതിയത്'' സ്ഫുടമായ ഹിന്ദിയിൽ അയാൾ ഗുണമേന്മകൾ നിരത്തി.

"വേണ്ട" നിഖിൽ മുന്നോട്ടാഞ്ഞു.

"എന്നാൽ നിങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള വില പറഞ്ഞോളൂ" എന്നായി അയാൾ.

ഗോൾഡൻ കളർ ഡയലോടു കൂടിയ ഒരു ലേഡീസ് വാച്ച് ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് അയാൾ തുടർന്നു.

"അപൂർവ്വങ്ങളിൽ അപൂർവ്വമാണ്"

ഒരു പ്രതിസന്ധി തരണം ചെയ്തു. തെളിഞ്ഞ് വന്ന സന്തോഷം, ആശ്വാസം പുറത്ത് കാട്ടാതെ നിഖിൽ

'എന്തുവേണം ഇതിന്'

'നിങ്ങൾക്ക് പറയാം'

"മുന്നൂറ്"

അയാൾ വാച്ച് ഊരി. ഇരുനൂറ്റിയൻപത് പറഞ്ഞാമതിയായിരുന്നു. പറ്റിയ മഠയത്തരമോർത്ത് നിഖിൽ സ്വയം മനസ്സിൽ പ്രാകിയെങ്കിലും മാതൃഭാഷയിൽ ചില ദേഷ്യസംയമനം സൂക്തങ്ങൾ പുറത്തു വന്നു.

"സാരമില്ല കച്ചവടമല്ലേ" എന്തായാലും ഇയാൾക്ക് നഷ്ടമില്ലല്ലോ. ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ മൊഴിഞ്ഞത് രാഷ്ട്രഭാഷയിലല്ല. നല്ല വള്ളുവനാടൻ ചുവയിൽ. നിഖിൽ ചെറുതായൊന്ന് മൂളി. ഒളിക്കച്ചവടമായതുകൊണ്ട്. അതിന്റെ ഒരു ശരീരഭാഷ അയാളിൽ വ്യക്തമായിരുന്നു.

പെട്ടെന്ന് ആ വാച്ചെടുത്ത് അയാൾ ഒരു വർണ്ണകടലാസിൽ പൊതിഞ്ഞു.

"സൂക്ഷിക്കണം"

നിഖിൽ തലയാട്ടി

"സ്വസ്ഥമായി തുറന്ന് നോക്കിയാൽ മതി" അയാൾ തുടർന്നു. പൊടുന്നനെ അവിടെ നിന്നയാൾ മറഞ്ഞു.

സമയത്തിന്റെ അപര്യാപ്തതയിൽ വർണ്ണ പൊതിയും മേടിച്ച് നിഖിൽ ഓട്ടം തുടങ്ങി. ഇടയ്ക്ക് തുടു തുടുത്തൊരു ഗിഫ്റ്റ് ബോക്സ് വാങ്ങാനും നിഖിൽ മറന്നില്ല.

ട്രെയിനിൽ റിസർവേഷൻ കൺഫോമായിട്ടില്ല. നല്ല തിരക്കാണ്. "ഓണം ഉണ്ണാൻ എല്ലാ മലയാളികളും നാട്ടിലേക്ക് കേറിയിരിക്കുകയാണ്. ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ നിന്ന് കമന്റ്. കിട്ടിയ ഇടം കൈവിടാതെ നിഖിൽ അള്ളി പിടിച്ചു.

വർണ്ണപ്പൊതി ആരും കാണാതെ ഒരു ചുടു ചുംബനം നേർന്ന് ഗിഫ്റ്റ് ബോക്സിൽ നിക്ഷേപിച്ചു. ചടപടാന്ന് ഇടിക്കുന്ന നെഞ്ചോടു ചേർത്ത് നെടുവീർപ്പിട്ടു. പിന്നീട് കിട്ടിയ ബർത്തിൽ ഹാൻബാഗ് തലയിണയാക്കി പ്രണയാതുരമായ ചിന്തകളെ കണ്ട് സുഖമായി ഉറങ്ങാൻ വട്ടം കൂട്ടി.

അടുത്ത തിങ്കളാഴ്ച രാധികയെ കാണാൻ ആരോ വരുന്നുണ്ട്. ആരോ അല്ല. ഒരു ഗൾഫുകാരൻ ഐ.ടി. തെണ്ടി. അത് നടക്കില്ല. തകർക്കാ

നുള്ള മേഖലകൾ ആസൂത്രണം ചെയ്തു കഴിഞ്ഞു. എല്ലാറ്റിനും മേലെ അവൾക്കെന്നോടുള്ള പ്രണയവും. മോനെ ഐ.ടി.ക്കാരാ ബോംബെയിൽ കുരുത്തത് ഗൾഫിന്റെ മുമ്പിൽ വാടില്ല. കാത്തിരിക്കാൻ പറയണം. ഏറിയാൻ രണ്ടോ മൂന്നോ വർഷം. അപ്പോഴേക്കും ഞാനെന്തെങ്കിലുമൊക്കെയാവും.

മയക്കത്തിനിടയിൽ ആരോ മുട്ടുന്ന ശബ്ദം. ഹൃദയത്തിലാണോ ? രാധികയായിരിക്കും. അല്ല, വാതിലിലാണ്. വിജയശ്രീ ലാളിതനായി വന്ന സുബൈർ ആണ്.

മെറൂൺ കളറിൽ സ്വർണ്ണലിപികൾ പതിപ്പിച്ച ഗിഫ്റ്റ് ബോക്സ് തുറന്ന് സുബൈർ ഡൈമണ്ട് നെക്കലേസ് പ്രദർശിപ്പിച്ചു.

ബ്യൂട്ടിഫുൾ (ഒരു ചെറിയ ഗ്യാപിനു ശേഷം)

താങ്ക്സ് സുബൈർ

അഭിനന്ദനം സ്വീകരിച്ച് സുബൈർ വിനയാന്വിതനായി.

ഇരുനിറമുള്ള കഴുത്ത് വഹിക്കുന്ന പ്രിയതമ നീനാ ജോൺ വലിയവീടിന് ഇത് ചേരുമോ ? ആവോ ? എന്തായാലും കല്ലുള്ളത് കൊണ്ട് തള്ളിക്കളയുകയില്ല. പിന്നെ കല്ലുകളുടെ വില - കിട്ടിയ സ്ത്രീധനത്തിന്റെ പലിശ അതിൽ കൂടില്ലായിരിക്കും.

അടച്ചു പൂട്ടിയ സമ്മാനപ്പൊതി യജമാനനെ ഏൽപ്പിച്ച് ഭൃത്യൻ പോകാനിറങ്ങി. പെട്ടെന്ന് ഒരു പിൻവിളി

സുബൈർ

നെക്ലേസ് നോക്കിയിരിപ്പാണ് നിഖിൽ

ഇത് ഒറിജിനൽ കല്ലോ അതോ ഡയമണ്ടോ

നിഖിലിന് ആശങ്ക

വിദേശ നിർമ്മിതം, പുതിയ ഡിസൈൻ

സുബൈർ മാലയുടെ ഗുണഗണങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കി.

പക്ഷേ വിനിമയം നടന്നത് ഹിന്ദിയിലായിരുന്നു. നിഖിൽ ഒന്നു സ്തംഭിച്ചു. ഇതുപോലൊരു വാക്ചാതുരി ഞാനനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പണ്ട് ഈ നഗരത്തിൽ, നടപ്പാലത്തിന് മുകളിൽ തന്റെ പ്രണയിനിക്കായുള്ള ആദ്യ സമ്മാനം കൈപറ്റും വേളയിൽ

പിന്നെയെന്ത് സംഭവിച്ചു. ?

മുത്തിച്ചുവപ്പിക്കാനും, വാരിപ്പുണരാനുമുള്ള ആർത്തിയോടെ അവൾ, രാധിക എന്റെ പ്രാണ പ്രേയസിനി മുമ്പിൽ ഇരമ്പുന്ന ആശകളെ ഒന്നടക്കി. ഹൃദയം കൈമാറുന്ന ശ്രദ്ധയിൽ ഗിഫ്റ്റ് ബോക്സ് നീട്ടി. വിടർന്ന് കണ്ണുകളോടെ തുടുത്ത കവിളുകളോടെ, ഇളം ചിരിയിൽ നുണക്കുഴികൾ തെളിച്ചവർ അത് തുറന്നു.

വർണ്ണക്കടലാസ് തെറുത്ത് മാറ്റി. അവളുടെ കൈയ്യിൽ തടഞ്ഞത് ഒരു കഷ്ണം കല്ല്. എന്റെ പ്രേമോപഹാരം നടപ്പാലത്തിനു മുകളിലെ മായാജാലം. കൈമാറ്റപ്പെട്ട ഹൃദയം കല്ലായി. കല്ലല്ല, നല്ല ചതുരാകൃതിയിൽ വെട്ടിയെടുത്ത വെളുത്ത മാർബിൾ.

●

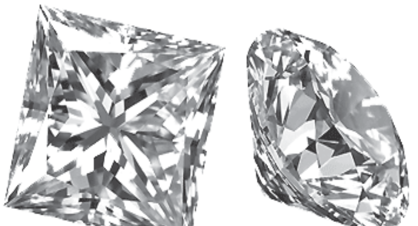

The Diamond - Water Paradox

The paradox of value is the contradiction that while water is more useful, in terms of survival, than diamonds, diamonds get a higher market price. The argument could be made that diamonds are more rare than water, thus, demand is higher than supply, which means that price will go up. However, consider the fact that less than 1% of the earth's water is drinkable. Also consider the fact that access to clean drinking water is one of the world's most pressing problems, every year 2 million people die and half a billion become sick from lack of drinkable water.

Interesting fact

A single microchip contains up to 5,000 different patents. No one can create a microchip unless every single patent holder agrees to license their patent.

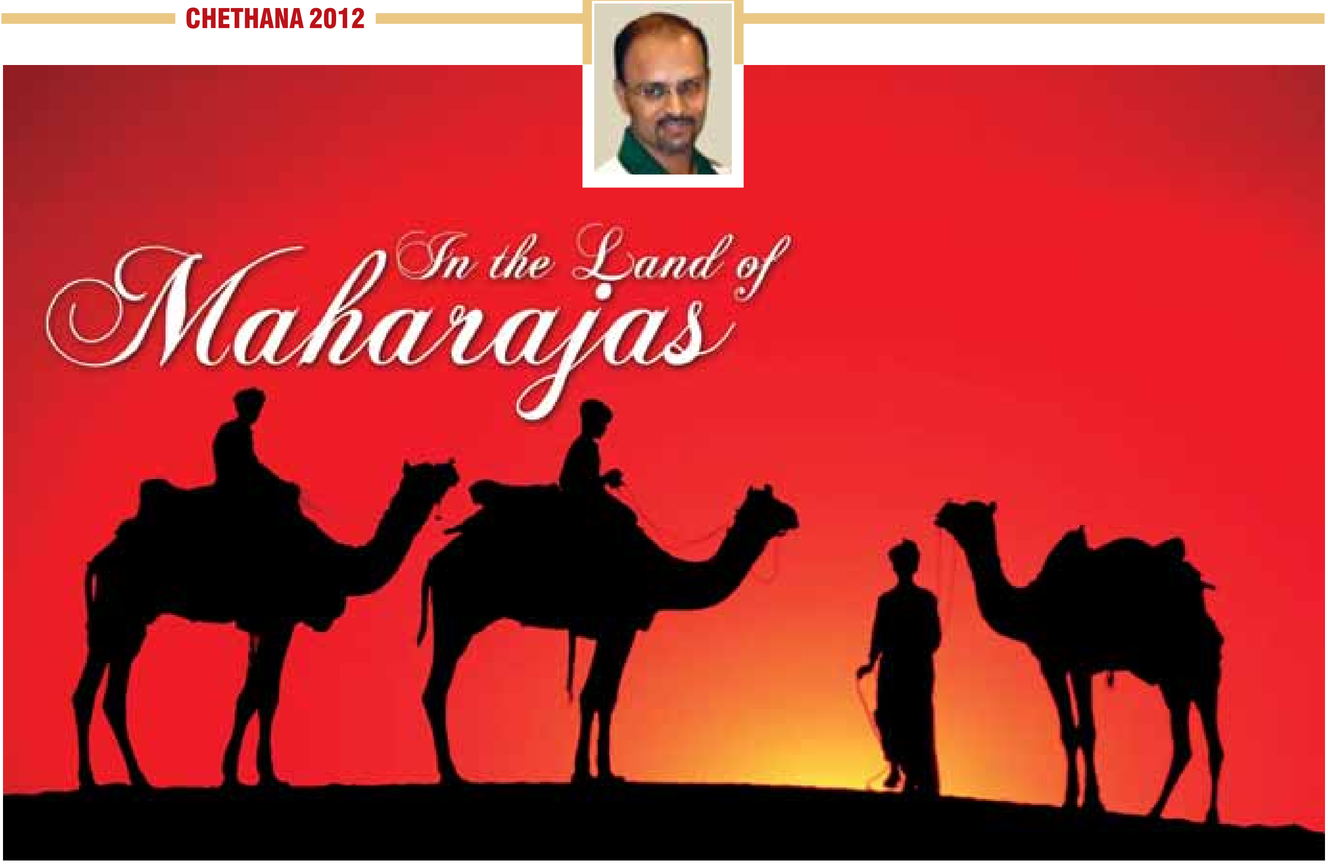

Ramesh Gopinath

The fascination of deserts, kings and palaces led us on a trip to Rajasthan. It was during the last week of October 2007 that we took up the nine day Rajasthan tour; the weather was pleasant with winter just setting in.

We flew into Udaipur and what we saw while coming down from the airplane shocked us. There was just a small compound wall which separated the airport and the city roads. It was a very small airport with just enough room for a baggage carousel - we could see the cabs and drivers looking for potential customers right across the baggage area! We picked our bags and came out to locate our cab. Since I had booked the hotels and car right from Bangalore, I expected to find somebody with a placard bearing my name. It was a very thin crowd and, to our shock and surprise, there was nobody waiting for us. Gradually all the passengers drove away and there was only one cab remaining. On enquires he said he was waiting for someone from Bangalore by the name Rajesh. I got a little worried and tried calling up the Bangalore office which made my bookings but no one picked up my call since they were closed for the day. The lone cab driver finally approached us and checked if we were the ones who had booked a cab for nine days and would be travelling from Udaipur through Ajmer, Pushkar, Bikaner, Jaisalmer and Jodhpur. Answering affirmatively, I said my name was not Rajesh; but he insisted that I was his customer and that the name must have been misspelt. I was not ready to buy his story because I generally give my full name as 'Ramesh Gopinath' and never as Ramesh - so even if Ramesh had been misspelt as Rajesh, how could he explain the missing last name? He did not have any answer to that but kept repeating how he could have known about my Rajasthan itinerary. The other reason for not going by the cab driver was that I had booked an Indica since there were only three of us but he had a Maruti Esteem…

Seeing our animated discussions, a local inspector approached us and before we could realize what was happening he started raining blows on the cab driver saying that the previous month a family went absconding from the very same airport! That only increased our apprehension… but the driver begged to be believed and even asked me to call up his office and check. Seeing that I did not have much of a choice, I rang and spoke to his boss who provided me all details about the Bangalore office which had made my bookings and also clarified that I had actually booked an Indica but since that car was not available I was given a free upgrade. So that explained why a Esteem was standing in place of a Indica. He even spelt my full name as mentioned in the Invoice and apologised for the wrong name on the placard. Reassured but feeling sorry for the cab driver, we got into the cab. To our surprise the cab driver did not seem to be much perturbed and just went about his job of loading our luggage! Unsure whether or not to apologise to the driver, we tentatively sympathised for the way the cop behaved.

Our driver, Govind Singhji Shekhawat, was very proud of his lineage - he belonged to the caste of India's First Lady, Prathibha Patil Shekhawat. (2011) Eventually, we came to know that he was a 'Driving Enclyopedia' and could pretty much talk on any subject under the sun.

Kairali

Having a sound knowledge about the history of Rajasthan and the Indian Independence, he could narrate stories about the Rulers of Rajasthan. My wife and I got a very good 101 on the 'Kashmir Issue'. Actually until then I was not very clear as to why India and Pakistan always fought over Kashmir! He could also talk about Indian economics, life in Armed forces (his brother was in the Army), movies - especially from the Dharmendra, Amitabh, Vinod Khanna era, cricket, the porous borders between India and Pakistan... We really felt that he was probably not utilizing his skills effectively but then, I guess, he chose his profession - so we could do very little by debating on it.

Our first stop over in the Land of Maharajas was 'Udaipur' famous for its Lake Palace and for its erstwhile famous ruler 'Maha Rana Pratap' and his loyal mount 'Chetak'.
Maha Rana Pratap was a great warrior who fought the Mughals (Akbar) to liberate his land. Living a life on the run, the dream of re-conquering Chittor (and thus reclaiming the glory of Mewar) was greatly cherished by Rana Pratap, and his efforts were devoted towards this goal. As history goes, Rana Pratap remained king only on paper as he never ruled any land in his lifetime and had to live his entire life as a nomad across the Aravalli Hills. It was a humbling experience to read about his valour, fights, war strategies, respect for women...
The phrase 'Guerrilla war fare', I guess, probably originated from his time - it is an excellent war strategy while combating a vast enemy force with a relatively very small team of warriors. In most encounters, his army would be out-numbered by the Mughals - 6:1. Knowing that he was at a greatly dis-advantageous position, he used to plan surprise attacks on the Mughal army and then disappear all of a sudden into the Aravalli Hill ranges. The Mughals, not knowing, what hit them, would be left with hundreds of dead soldiers on every attack. The Bhil Tribals of the Aravalli hills supported Rana Pratap and fought with him against Mughals and Man Singh. 'Guerrilla attacks' is a phrase used even today in Marketing management books as one of the marketing strategies for the small brands/companies competing against larger ones. Another innovative combat strategy used by Rana Pratap needs to be mentioned too. Rana did not have elephants in his army and had to make do with just horse-cavalry. On the other hand, Mughals had a large number of elephants in their army who could easily trample up the horses during war time. To overcome this, Rana designed 'elephant trunk masks' and put them on his war horses – thereby misleading the Mughal elephants to think they were elephant calves and thus not harm them!

Rajasthanis, especially the Mewaris, hold 'Chetak' - Rana's trusted mount - in very high esteem. It was quite humbling to note that there are a few 'Chau-Rastas' (cross roads) named after Chetak in the town of Udaipur. Chetak, the white horse of Marwari breed, is considered to be beautiful and poetically divine; history says this horse had balanced muscular body with an extremely attractive appearance and was blessed with 'flying' legs. He is described as possessing a rare, acute intelligence, restraint and courage coupled with unflinching faithfulness to his Master. In one of the Haldighati wars, Rana Pratap astride Chetak attacked Man Singh who was on an elephant and almost killed him - Man Singh narrowly survived the attack with injuries. During that war Rana & Chetak both get seriously injured; but knowing that his master is soon to succumb, Chetak draws all his strength and carries Rana away from the battlefield to safety. History beckons that Chetak gave his all regardless of being injured - jumped and crossed a huge river carrying his master and after taking him across a few kilometres to safety, breathed its last on his master's lap due to exhaustion. Rana Pratap was very attached to this faithful steed and could never fully recover from this shock. Chetak is considered as an epitome of courage, sacrifice, faithfulness and loyalty, and it's no wonder that the Bajaj family decided to immortalise this steed by naming one of their popular scooters after it – 'Bajaj Chetak'.

Our first day at Udaipur was spent going around Rana Pratap's museum, Palace, park and finally, as the sun hit the deck, we retired back to our hotel. It was the first day of our nine day tour and we were extremely excited with the good start… then all hell broke loose.

Our son Sachin started throwing up very badly; he seemed to have picked up a stomach infection due to some food which did not agree with him. Our son was 3 ½ at that time, did not have a good immunity and we knew we had to be careful with the food and water so were giving him only time tested stuff; but I guess an ice cream turned out to be the culprit. We initially thought it would subside but the parasitic virus had other plans. My son started squirming in colic pain and it definitely was not a good sight to behold. My wife, who is always well prepared and organized with her bag of medicines, pulled out something to ease him of his pain. But it did not seem to help and, by night-fall, he started going from bad to worse. By then he also developed an upset stomach and that definitely complicated the case, since I anticipated that pretty soon it would result in de-hydration. Moreover loosing too much fluid would mean getting him hospitalised and that was not a comforting feeling, especially when away from home and, more so, when on a vacation. Being far away from Bangalore, in a remote part of India, in a new neighbourhood with a sick child, not knowing which doctor to go to and whom to approach for help, was definitely distressing. This was our first trip with our 3 ½ year old son to a far off place and it looked like a bad start to our vacation, more so since we were not going to be staying in one place but criss-crossing Rajasthan visiting about 6-7 cities covering close to 1000 kms by road. I tried reaching our paediatrician back in Bangalore, but to our bad luck his mobile phone was switched off. I thought of checking with the hotel front office to see if there was any doctor on duty but then, as my wife suggested, decided to wait awhile. So we sat by watching the time tick along and gradually Sachin started to look better with the frequency of throwing up and stomach upsets reducing. As per our plans, the next day we were supposed to hit the road and travel towards Ajmer and Pushkar. We were to stop over at Ajmer for a darshan at Khwaja Moinuddin Chisthi's Dargah and then reach Pushkar before nightfall. First thing in the morning I succeeded in contacting

our Paediatrician and he prescribed some medicines which relieved us a lot since we didn't have to follow an unknown doctor's advice.

After checking out from the hotel, we bought the prescribed medicines and started towards Ajmer. Even though Sachin's stomach had settled down, he looked very weak and hardly spoke anything. Our driver Govind suggested seeking a local doctor's advice but we decided to follow our paediatrician's medicine for the time being.

Udaipur to Ajmer is about 300 kms drive. We fed Sachin with the bread we had packed throughout the day. Around 3:00 pm we reached Ajmer. From the day we had planned the Rajasthan tour, my wife was really looking forward to taking me and Sachin to the Dargah and presenting a 'chaadar' (shawl in Urdu) to the saint. She is a staunch believer in the Sufi saint and visiting a Dargah or mosque was not new to her since she had lived the better part of her childhood in Old Hyderabad. On the other hand, I had no such experience apart from a couple of visits to church and so was not very keen about the visit. Moreover, seeing my listless son, I was even considering driving straight to Pushkar, without stopping at Ajmer. Unaware of my thoughts, my wife offered to stay in the car with Sachin while I went to present the 'chaadar' at the Dargah. Even though it made complete sense not to carry my child over, I was not comfortable about going to the Dargah all by myself. But my wife was adamant that at least one of us should go to the Dargah, pray there and present a 'chaadar'. Govind Singh also encouraged me to go saying that it is a very divine place and an opportunity not to be mssed. Though hesitant, I finally agreed. Four-wheelers need to be parked about 2.5 kms from the Dargah and devotees then walk up to the shrine. After parking, Govind Singh gave me some fitting advices. He asked me to leave my purse back with my wife and carry only the amount required and also to hand over my gold bracelet, watch and mobile phone to my wife, just to be on the safer side. All these instructions increased my misgivings and I asked my wife for the last time if she really wanted me to go, for which she gave a strongly affirmative nod. I took a final glance at my son who looked really sick and then slowly started walking along…

For someone who has never visited a Dargah or a mosque, going to Ajmer Dargah all by himself, could be quite a

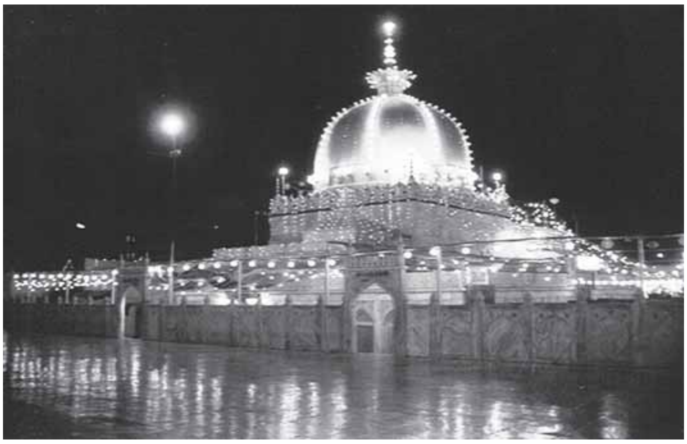

daunting experience. I started walking slowly and after taking a few paces was attacked by a mob of beggars. Quite a few of those beggars were elderly widows and on not getting money from me resorted to curses. I was really taken aback by such a vicious way of begging and was not sure as to how to respond. I had had enough and turned back towards the car when all of a sudden someone came in a bike and stopped by me. He asked me to hop on to his bike and said he would take me safely to the Dargah, away from the beggars. He also asked me not to give money to anyone and keep everyone at bay. In his mid-twenties, the young man was adorned in a Pathan suit, complete with a black skull cap and looked very soft natured. I was really happy that someone had come to my rescue. I hopped onto his bike and we went crossing a few by-lanes and were soon in front of the Dargah. It was then that I was told that I couldn't enter in my shorts but needed to cover my legs completely. Since my change of clothing was in the car, the young man arranged for a dhoti which I could use to enter the Dargah. He also got me a handkerchief to cover my head since that also was a part of the dress code. I also bought the 'chaadar' from the same shop. The shop keeper charged me Rs.200 for the 'chaadar' and I assumed he would again extract money from me when I returned the dhoti and handkerchief. I was feeling apprehensive through all this but did not wish to disappoint my wife as she strongly believed in Khwaja Moinuddin Chisthi. She had asked me to pray for whatever I wanted in life since she believed it would come true. I tied the dhoti around, covered my head with the handkerchief and was all set to enter the Sufi saints darbar. For those of who do not know history of the place, Khwaja Moinuddin Chisthi was a Sufi saint. People from all religions came to pray at the Dargah. It is strongly believed that the prayers came true and that the saint is still around in life and blood in the palace to bless his devotees. The young man showed me around the place; there was a huge cooking vessel which was used to cook food for the devotees and this offering is called the 'Langar'. Everywhere there were devotees sitting around inside the Dargah, most of them reading some religious books or chanting verses.

I was taken straight to the main Dargah where Saint Chisthi lies beneath the holy tomb but unfortunately it was closed (the main Dargah remains closed between 3:00 – 4:30 pm). I was asked to hand over the 'chaadar' to an elderly Imam sahib (priest) sitting at the door who then asked me to kneel down, close my eyes and pray to the saint. He said, "Ask him whatever you want and it will come true." It was all very new to me and hence confusing too. I was not sure about the procedures - little scared for whatever reason, little worried since my son was sick during a vacation and little upset since my wife had pushed me into this. I closed my eyes and started wondering what to pray - at that moment I could think of nothing more than my son's health. I asked the saint to restore good health to my son as quickly as possible… I prayed to the saint to do whatever he could so that my son could just wake up feeling fresh as if nothing had happened to him earlier. As I was praying I could feel something soft

caressing my face and opening my eyes I found that the Imam was brushing my face with peacock feathers. I heard the Imam chanting something and praying for me. At the end of the ritual the Imam asked me to wait awhile so that I could see the 'chaadar' being draped onto the tomb as soon as the main Dargah opened at 4:30 pm. It is believed that draping a 'chaadar' on the tomb symbolizes providing warmth to the sleeping saint and in return the saint would keep our home, family and lives warm with his blessings.

As it was another 20 minutes away for the reopening of the main Dargah, I excused myself. We went back to the shop to return the dhoti and handkerchief and I was taken aback when the shopkeeper did not accept money for using them. I presumed that probably my guide (the young man who took me to the Dargah) had a nexus with the shopkeeper and would fleece me later for all these services. Contrary to my thoughts, my guide bid me farewell saying that he had some other work to attend. Not looking forward to going back all by myself and being mobbed by beggars again, I insisted that the guide drop me back – all the while assuming that all these services were included in his fees. But he seemed to be in a hurry and quickly disappeared after promising to send his cousin for the ride back. The next few moments were spent contemplating my wisdom in letting go of the only person I knew. Sooner than expected, another person in a bike approached me saying that he was instructed to drop me back but then mysteriously disappeared. Adding to the confusion, a third guy materialised and offered to take me back. Totally confused but utterly helpless, I hopped onto the bike and was just settling down when he asked me, "Sir, where should I drop you?" It struck me then that I had no clue where my car was parked. The thought that I had left my family entirely at the mercy of a driver whom I knew only for the past two days sent shivers down my spine. To compound matters, I did not have much money on me or my mobile phone to contact my family. Neither did I have the contact details of the company which had provided me the cab nor did I remember the registration number of the car! With these thoughts, suspicions crept in… Was it a trap? Govind getting bashed up by the cop at the airport and then persuading me to go the Dargah alone; asking me to leave my watch, purse, gold bracelet, mobile phone in the car with my wife. As these dark thoughts were assaulting my mind, I felt the whole world collapsing around me. I could have kicked myself for taking such a huge risk when, right from the start, I had misgivings about going to the Dargah alone. I could not even think what would happen if Govind had driven away with my wife and kid. What would happen to them; how do I find them back?... I even wondered if my initial reluctance was a kind of premonition. "Sir, where should I drop you?" the guy asked again. I told him to take me as fast as he could to the main road, all the while cursing myself for what I did. As we took off, I tried to recollect the roads we had come by. The roads he took seemed familiar to some extent and I started praying to God and also to the saint to ensure that my family was safe. The only thing I wanted was to be with my family. In a few minutes, we arrived at the main road and my eyes started desperately searching for the white Maruti Esteem with my family in it. Within seconds (which seemed like a lifetime to me), I spotted the car and also my wife. Overcome with joy, I shouted, "There they are… that's my car!" My joy knew no bounds and I must have possibly stood still for about 2-3 minutes savouring the sight of my family in the car. After gathering myself I rushed towards the car to find my son fast asleep on wife's lap who was anxiously looking out for me and Govind (the driver) sitting a little away from the car. I sent heartfelt thanks to God and Saint Chisthi for getting me back with my family and at the same time felt really miserable for having doubted Govind and the guy who helped me. I pulled out my purse and looked around for the guy who dropped me back to pay him but was astonished to find that he was not there at all. I checked out for a while if he was around… but he was GONE. I was perplexed that he had not asked me for money and wondered if he must have mistakenly thought that his friend had already collected the money. Since there was no way that I could find him, I got back into the car and started the journey to Pushkar which was just a 45 minute drive from Ajmer. On the way I recounted the whole incident to Govind and my wife, including the guys' stupidity in not taking any money from me. Hearing this Govind gave me a hard look and after a while said, "You are very fortunate to have met the saint." I did not quite understand what he said. He then went onto to explain that there was a belief among the locals that if someone were to come to the city with a disturbed mind and was unsure about what to do or how to go the Dargah, etc., the Saint himself appeared to their help. I just could not believe what I heard from Govind; it all sounded like a Jataka tale or Panchatantra tale straight out of the books. I wondered how these things could happen in today's world and that too to a relatively unreligious person like me! Throughout the journey to our hotel booked at Pushkar, my mind was muddled with various conflicting thoughts.

Soon we were at Pushkar. As we were unloading the luggage, my son woke and sat up, looking around. My wife went to pick him up from the car but he chose to push her away and jumped out of it. There was a radiant glow on his face with a mischievous smile on his lips. He started jumping up and down and ran towards the camels that were standing near the entrance of the hotel. We were amazed to see our son who was crouched up in the car and badly sick for the past 10- 12 hours, running around happily. I was in a daze… the incident that happened in Ajmer, the thought of having brushed shoulders with the saint, my prayer at the Dargah being answered within 45 minutes. It was all happening! Needless to say Sachin was in the pink of health all through the remaining 7 days of Rajasthan tour and even tried out the local delicacies, without any further incident… ●

Ramesh Gopinath is a Software Professional, a US return, currently living & working in Bangalore

റേയ്ച്ചൽ

■ രൂപേഷ് നായർ

ഇവൾ റേയ്ച്ചൽ, ഒരു സ്ത്രീയെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ അവൾ എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു എന്നറിയാനായിരിക്കും ചിലർക്ക് താത്പര്യം. അതുകൊണ്ട് തന്നെ റേയ്ച്ചലിന്റെ ബാഹ്യവർണ്ണനയിൽ നിന്ന് തന്നെ തുടങ്ങാം. തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകളും, നുണക്കുഴികളും, അതിലുപരി ഗോതമ്പിന്റെ നിറവും, വെണ്ണക്കാലുകളും ശരീരത്തിന്റെ വണ്ണത്തിന് ആനുപാതികമായ പൊക്കവും. എല്ലാംകൊണ്ടും അവൾ ഒരു സുന്ദരി തന്നെ, അതിസുന്ദരി. കണ്ണുകൾക്ക് എന്തെന്നില്ലാത്ത നിഷ്കളങ്ക ഭാവമാണ്, ചുണ്ടുകൾക്ക് എപ്പോഴും നനവാണ്. ഏതൊരാണിനും പ്രേമിക്കുവാൻ തോന്നുന്ന പെണ്ണാണ് റേയ്ച്ചൽ. ഏതാണ്ട് ഇരുപത്തിയഞ്ച് വയസ്സ് പ്രായം. ഞാൻ ജോലി ചെയ്തിരുന്ന കമ്പനിയിൽ പുതുതായി ജോലി ചെയ്യാൻ വന്ന ഫ്രണ്ട് കൗണ്ടർ സ്റ്റാഫ്. റേയ്ച്ചലിന്റെ അച്ഛനും അമ്മയും കുവൈറ്റിലായിരുന്നു. അവൾ ജനിച്ചതും ഇരുപത് വയസ്സു വരെ പഠിച്ചതും അവിടെയായിരുന്നു. പുതിയ സ്റ്റാഫിനെ പരിചയപ്പെടുത്തുവാൻ കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ ഞാൻ അവളെ നോക്കി വാ പൊളിച്ചിരുന്നു. പരസ്പരം കൈ കൊടുത്തപ്പോൾ കൈ വിടുവാൻ കുറച്ച് സമയം ഞാൻ എടുത്തു. അവളുടെ കണ്ണിൽ തന്നെ ഇമ വെട്ടാതെ നോക്കി നിന്നു. പെട്ടെന്ന് ഞാൻ കൈവലിച്ചു. അവൾ തിരിഞ്ഞു നടന്നു. ഞാൻ ഒരു വായനോക്കി വിടനാണെന്ന് അവൾ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടാവോ എന്തോ, എനിക്ക് അറിയില്ല.

എന്തായാലും റേയ്ച്ചലിനോട് എനിക്ക് കടുത്ത പ്രേമം തുടങ്ങികഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അത് പ്രേമമായിരുന്നോ അതോ അവളുടെ സൗന്ദര്യത്തിനോടുള്ള കൊതിയായിരുന്നോ എന്ന് എനിക്ക് വ്യക്തമായിരുന്നില്ല. ഇരുപത്തിയാറാം വയസ്സിൽ പെണ്ണ് എനിക്ക് കൗതുകമായിരുന്നു. റേയ്ച്ചലിനോട് എനിക്ക് തോന്നിയ വികാരം എത്രയും പെട്ടന്ന് അറിയിക്കണമെന്ന് തോന്നി. കാരണം വേറൊന്നുമല്ല എന്നെക്കാൾ മിടുക്കരായ, ധനികരായ സുന്ദരന്മാർ ഓഫീസിൽ അവളെ ഇപ്പോൾ തന്നെ കണ്ണുവച്ചിരിക്കുന്നതായി ഞാനറിഞ്ഞു. ഇനി ഒട്ടും താമസിക്കാനില്ല, കമ്പനിയിൽ ജോയിൻ ചെയ്തതിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ദിവസം എന്റെ പ്രേമാർഭ്യർത്ഥന അല്പസ്വൽപം കവിത എഴുതുന്ന ഞാൻ കവി ഭാവനയിൽ തന്നെ അറിയിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. ആദ്യം, വായിച്ച ഏതെങ്കിലും കവിതയിലെ വരികൾ കടം എടുക്കാമെന്ന് വിചാരിച്ചു. പിന്നെ ചിന്തിച്ചു. പകർത്തിയെഴുതി ഡിസ്റ്റിംഗ്ഷൻ വാങ്ങുന്നതിനെക്കാൾ നല്ലത് സ്വന്തമായി ആലോചിച്ച് എഴുതി തോൽവി വരിക്കുന്നതാണെന്ന്. ഓഫീസിലെ ഒഴിഞ്ഞ കോണിൽ ഒരു വൗച്ചർ കൊടുക്കാനെന്ന ഭാവത്തിൽ ഞാൻ എന്റെ പ്രണയ ലേഖനം അവൾക്കു കൊടുത്തു.

“എന്തായിത് ഹരി ? ജോലി സംബന്ധമായ എന്തെങ്കിലും ആണോ ? മലയാളത്തിലാണല്ലോ ? എനിക്ക് മലയാളം വായിക്കാനറിയില്ല” അവൾ പറഞ്ഞു. മലയാളം വായിക്കാനറിയില്ല എന്നുള്ളത് എനിക്ക് പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത തിരിച്ചടിയായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും തോറ്റുകൊടുക്കാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമല്ലായിരുന്നു. കത്ത്

തിരിച്ചുവാങ്ങി അടുത്ത് ആരുമില്ലെന്ന് ഉറപ്പു വരുത്തി പേടിച്ച് പേടിച്ച് ഞാൻ കവിത വായിച്ചു.

"പറയുവാനുണ്ടായിരുന്നു നിന്നോടെനിക്കതി നിർമ്മലം

സ്നേഹ ദീപ്തമാം വാക്കുകൾ

അറിയാതെ പരിഭവം ഭാവിച്ചു നിൽക്കയാൽ

അറിയാതിരുന്നു നീയെൻ കരൾ നോവുകൾ"

ഒറ്റ ശ്വാസത്തിൽ കണ്ണുകളടച്ച് ഞാൻ കവിത വായിച്ചു. കണ്ണു തുറന്ന് നോക്കിയപ്പോൾ ഞാൻ കണ്ടത് അമ്പരപ്പോടെ എന്നെ നോക്കുന്ന റേയച്ചലിനെയാണ്

"എന്താ ഹരി ഇത് ? ഏതെങ്കിലും സിനിമയിലെ പാട്ടാണോ ഇത് "?

കുവൈറ്റുകാരിക്ക് കവിതയുടെ പൊരുളെന്താണെന്ന് മനസ്സിലായില്ല. അതോ അവൾ മനസ്സിലായില്ലെന്ന് നടിക്കുകയായിരുന്നോ ? എന്തായാലും ആദ്യ ഉദ്യമം പരാജയപ്പെട്ടത് ഓർക്കാപ്പുറത്ത് കിട്ടിയ അടി ആയി എനിക്ക്. ഞാൻ കഷ്ടപ്പെട്ട് എഴുതിയ കവിതയെ പരിഹസിച്ച ഇവളോട് ഇനി കൂട്ടില്ലെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിൽ തീർത്തും വിചാരിച്ചു.

അന്നത്തെ ആ സംഭവത്തിന് ശേഷം ഞാൻ റേയ്ച്ചലിനെ തീരെ ശ്രദ്ധിക്കാതെയായി. എന്റെ സമീപനത്തിലുള്ള മാറ്റം അവളും ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. എന്തൊക്കെയായാലും ഇതിനോടകം തന്നെ റേയ്ച്ചൽ എന്റെ ഓഫീസിലെ ശ്രദ്ധാകേന്ദ്രമായി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഒരു പെണ്ണിനെ വശീകരിക്കാനുള്ള ഏറ്റവും എളുപ്പവഴി അവളെ ശ്രദ്ധിക്കാതിരിക്കുക എന്നതാണ്. അവൾ ഒരു സുന്ദരിയാണെങ്കിൽ കാര്യങ്ങൾ കുറച്ചുകൂടി എളുപ്പമായി. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ആദ്യം അവളുടെ മുൻപിൽ ഒന്നു ചമ്മിയെങ്കിലും പിന്നീട് എനിക്കെന്റെ അഭിമാനം തിരിച്ചെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. അധികം സംസാരിക്കാത്ത പ്രകൃതമായിരുന്നു എന്റേത്. ഒരാൾ മിതമായി സംസാരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അയാൾക്ക് രണ്ടു ഗുണങ്ങളാണുള്ളത്. ഒന്ന് മറ്റുള്ളവർ ഇയാൾ ഒരു ബുദ്ധിമാനാണെന്ന് ധരിക്കും. മറ്റൊന്ന് തന്റെ മണ്ടത്തരങ്ങൾ ആരും അറിയുകയുമില്ല. റേയ്ച്ചലിനോട് ഞാൻ കാണിക്കുന്ന അകൽച്ച അവൾക്ക് ശരിക്കും അസ്വസ്ഥത ഉണ്ടാക്കി തുടങ്ങി. എന്നോട് മിണ്ടാനും അടുക്കാനും അവൾ കാരണങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ തുടങ്ങി. ഞാൻ കാണാതെ എന്നെ ഇടംകണ്ണുകൊണ്ട് ഒളിഞ്ഞുനോക്കുകയും ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കുമ്പോൾ കണ്ണുകൾ പിൻവലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അവളുടെ പതിവായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇതൊന്നും തന്നെ എനിക്ക് അവളോടുള്ള പെരുമാറ്റത്തിൽ മാറ്റമൊന്നും ഉണ്ടാക്കിയില്ല.

ഒരു ദിവസം പതിവുപോലെ ഞാൻ ഓഫീസിലെ പാൻട്രിയിലിരുന്ന് ഉച്ചഭക്ഷണം കഴിക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് പതിവില്ലാതെ റേയ്ച്ചൽ എന്റെ അടുത്ത് വന്നിരുന്നു. ഒരു നിമിഷം ഞാനൊന്ന് പതറി. എന്താണ് ഇവളുടെ ഉദ്ദേശം ? എനിക്ക് മനസ്സിലായില്ല. കുറച്ചു നേരത്തെ മൗനത്തിനൊടുവിൽ എന്നെ നോക്കി ചെറുതായി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ പറഞ്ഞു. "എനിക്കീ നഗരത്തിൽ അധികം സുഹൃത്തുക്കളൊന്നും തന്നെ ഇല്ല. എന്ത് കൊണ്ട് നമുക്ക് സുഹൃത്തുക്കളായിക്കൂടാ ഹരി ? എന്റെ സങ്കടവും സന്തോഷവും പങ്കുവെയ്ക്കാൻ ഒരു സുഹൃത്ത്".

റേയ്ച്ചൽ വളർന്നതും പഠിച്ചതും കുവൈറ്റിലാണെങ്കിലും വളരെ ഭംഗിയായി മലയാളം സംസാരിക്കും. ആ കാര്യത്തിൽ എനിക്ക് അവളുടെ അച്ഛനമ്മമാരോട് ബഹുമാനമാണ്. കുറച്ച് ഇംഗ്ലീഷ് എടുത്ത് പ്രയോഗിച്ചാൽ മലയാളം വഴങ്ങില്ലെന്ന് പറയുന്നത് ഒരു ജാടയായിട്ടെ എനിക്ക് തോന്നിയിട്ടുള്ളു. മലയാളത്തിന്റെ പ്രിയ കവിയുടെ പ്രസിദ്ധമായ വരികൾ തന്നെ ഇങ്ങനെയാണ്. " ഉണ്ണി മറയ്ക്കായ്ക ഒരമ്മ തൻ നെഞ്ചിൽ നിന്നുണ്ട അമൃതത്തെ നീ ഒരിക്കലും". എന്തായാലും റേയ്ച്ചലിന്റെ ചോദ്യം എന്നെ സന്തുഷ്ടനാക്കി. ഞാൻ കേൾക്കാൻ കൊതിച്ചതാണ് ഇവൾ പറയുന്നത്. ഞാൻ അവളെ നോക്കി മെല്ലെ ചിരിച്ചു. അവളും ആ ചിരിയിൽ പങ്കുചേർന്നു. ആ നിമിഷം മുതൽ ഞാനും റേയ്ച്ചലും സുഹൃത്തുക്കളായി. ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ ഫോണിൽ നിരന്തരം സംസാരിക്കാനും ഓഫീസ് സമയം കഴിഞ്ഞ് കാണുവാനും തുടങ്ങി. മെല്ലെ മെല്ലെ ഞങ്ങൾ കൂടുതൽ കൂടുതൽ അടുത്തു. ഒരു ദിവസം അവളെന്നോട് അവളുടെ ബാല്യകാലത്ത് അവളുടെ അച്ഛന്റെ സുഹൃത്തുവഴി ഉണ്ടായ പീഢനത്തെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞു. ജീവിതത്തിൽ ആരോടും പറയാത്ത ആ രഹസ്യം എന്നോട് പറഞ്ഞതിൽ ഞാൻ അഭിമാനിച്ചു. എനിക്ക് അവളോട് സഹതാപം തോന്നി.

നഗരത്തിൽ എനിക്കീ ജോലി കിട്ടിയതിനു ശേഷം ഞാനും എന്റെ ഒരു സുഹൃത്തും ഓഫീസിന് അടുത്തുള്ള വാടകവീട്ടിലായിരുന്നു താമസം. നാട്ടിലുള്ള എന്റെ അമ്മയ്ക്കും അനുജത്തിയ്ക്കും കൂട്ടിന് ഒരു അമ്മാവൻ അടുത്തുള്ളതാണ് ഏക ആശ്വാസം. എല്ലാ വാരാന്ത്യങ്ങളിലും എന്റെ സുഹൃത്ത് അവന്റെ വീട്ടിൽ പോകുമായിരുന്നു. ഞാൻ ഒരു മാസത്തിൽ ഒരിക്കൽ മാത്രമേ വീട്ടിൽ പോയിവരുമായിരുന്നുള്ളു. ഒരു ഞായറാഴ്ച രാവിലെ ഒരു പതിനൊന്ന് മണിയായി കാണും. ഞാൻ എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട എഴുത്തുകാരൻ Orhan Pamuk ന്റെ "The New Life" എന്ന നോവൽ വായിക്കാൻ തുടങ്ങുകയായിരുന്നു. I read a book today and my whole life was changed. നോവലിന്റെ ആരംഭം ഇങ്ങനെയായിരുന്നു. മുറ്റത്ത് ഒരു ഓട്ടോറിക്ഷയുടെ ശബ്ദം കേട്ട് ഞാൻ പുറത്തു പോയി നോക്കി. എന്റെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നു. വാതിലിന് മുൻപിൽ റേയ്ച്ചൽ. ഞാൻ വാതിൽ തുറന്നു, അടുത്ത ഒരു സുഹൃത്തിന്റെ വീട്ടിൽ വന്നപ്പോൾ വെറുതെ എന്നെ കാണാൻ വന്നതാണെന്ന് അവൾ പറഞ്ഞു. അത് സത്യമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ എനിക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. നെഞ്ചിടിപ്പോടെ ഞാനവളെ അകത്തേക്ക് ക്ഷണിച്ചു. എനിക്കവളുടെ മുഖത്ത് നിന്ന് കണ്ണെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അത്രയ്ക്ക് സുന്ദരിയായിരുന്നു ആ നീലസാരിയിൽ അവൾ. കണ്ണിമയ്ക്കാതെ നോക്കിനിന്ന് എന്നെ. നോവുന്ന ചുംബനങ്ങൾകൊണ്ട് അവൾ പൊതിഞ്ഞു., അവളുടെ ചുണ്ടിലെ നനവും സ്വാദും എന്റേതായി ഞാൻ കണ്ണുകളടച്ചു. ചെണ്ടയും ചേങ്ങിലയും ഇലത്താളവും ചേർന്ന മേളം മുറുകി. ആ കൂടിക്കാഴ്ചക്കുശേഷം എന്നെ കാണാൻ റേയ്ച്ചൽ ഞായറാഴ്ചകളിൽ വീട്ടിൽ വരുന്നത് പതിവായി തീർന്നു. പക്ഷേ അവൾക്കെന്നോട് പ്രേമത്തിന്റെ ഒരു കണിക പോലുമില്ലെന്നത് എനിക്കിതിനകം മനസ്സിലായിരുന്നു. പക്ഷേ ഇന്ന് കാണാതെ

പോയത് നാളെ തിരിച്ചറിയുമെന്നാണല്ലോ ! അതുപോലെ ഞാനും തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ഇവളോടെനിക്ക് അഗാധമായ പ്രേമമാണെന്ന്. എന്റെ നിരന്തരമായ പ്രേമാർഭ്യർത്ഥന റേയ്ച്ചൽ വീണ്ടും വീണ്ടും ചിരിച്ചു തള്ളുകയാണുണ്ടായത്. ഒരു സുഹൃത്ത് എന്നതിൽ കവിഞ്ഞ് വേറൊരു തരത്തിലുള്ള ബന്ധത്തിനും അവൾ ഒരുക്കമല്ലായിരുന്നു. എല്ലാം പങ്കുവെയ്ക്കാൻ ഒരു സുഹൃത്ത്. ഒരു ദിവസം പതിവുപോലെ ഒരു ഞായറാഴ്ച ക്ഷീണത്തിന്റെ നൂറ്റാണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ അവളോടുള്ള പ്രണയം വീണ്ടും ആത്മാർത്ഥമായി അവതരിപ്പിച്ചപ്പോൾ റെയ്ച്ചൽ എന്നോട് പൊട്ടിത്തെറിച്ചു. കടുത്ത വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്കും വിശദീകരണങ്ങൾക്കും ഒടുവിൽ 'You are the pain in my Ass' എന്ന് ഉറക്കെ അലറി വാതിൽ ആഞ്ഞടച്ച് അവൾ പുറത്തുപോയി. നീ, ഇല്ല ഒരു കാമുകി ഒരു കാമുകനോട് പറയേണ്ട വാചകങ്ങളേ അല്ല ഇത്. എനിക്ക് അവളോട് വെറുപ്പു തോന്നി. ഏതായാലും അതിനു ശേഷം ഞാനും റേയ്ച്ചലും തീർത്തും അന്യരായി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഓഫീസിൽ വച്ച് എന്നെ കഴിയുന്നത്ര കാണാതിരിക്കുവാനും സംസാരിക്കാതിരിക്കുവാനും അവൾ ശ്രമിച്ചു. റേയ്ച്ചൽ പുതിയ സുഹൃത്തുക്കളെ ഇതിനകം കണ്ടെത്തി കഴിഞ്ഞിരുന്നു, ഞാനുമായി പിണങ്ങിയതിനു ശേഷം റേയ്ച്ചൽ പതിവിലും ഉത്സാഹവതിയായി കാണപ്പെട്ടു. അവളെക്കുറിച്ചുള്ള നിറം പിടിപ്പിച്ച കഥകൾ ഓഫീസിൽ പരസ്യമായും രഹസ്യമായും ആളുകൾ പറഞ്ഞു രസിച്ചു. ഇത്രയൊക്കെയായിട്ടും എന്റെ ആദ്യത്തെ പ്രണയത്തെ മനസ്സിൽ നിന്ന് വേരോടെ പിഴുതെറിയാൻ എനിക്ക് സാധിച്ചില്ല.

കാലങ്ങൾ പലതു കഴിഞ്ഞു. പ്രമോഷന്റെ ഭാഗമായി എന്റെ ബാങ്കിന്റെ ഡൽഹി ശാഖയിലാണ് കഴിഞ്ഞ പത്തു വർഷമായി ഞാൻ. ആ ബാങ്കിന്റെ ഡൽഹിയിലെ മറ്റൊരു ശാഖയിലാണ് എന്റെ ഭാര്യ ജോലി ചെയ്യുന്നത്. അൻപതാം വയസ്സിൽ വരാനിരിക്കുന്ന ചുവന്ന പ്രഭാതങ്ങളെ പ്രതീക്ഷിച്ചു ഞാനും എന്റെ ഭാര്യയും ജീവിത പരീക്ഷയിൽ ഓട്ടപന്തയം നടത്തുന്നു.

പഴയ ഓഫീസ് വിട്ടതിനുശേഷം റേയ്ച്ചലിനെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടേ ഇല്ല. അവളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു വിവരവും എനിക്കാരിൽ നിന്നും കിട്ടിയതുമില്ല. ഒരു രാത്രി ഉറങ്ങി കിടന്ന ഞാൻ ഒരു ഭയാനകമായ സ്വപ്നം കണ്ടുണർന്നു. ഒരു ലോഡ്ജ് മുറിയിൽ റേയ്ച്ചലും അവളുടെ കാമുകനും വിഷം കഴിച്ച് ആത്മഹത്യ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും ആ ദൃശ്യം എന്റെ മനസ്സിൽ നിന്നും മാഞ്ഞില്ല. ആ സ്വപ്നം സത്യമാണെന്നു തന്നെ ഞാൻ വിചാരിച്ചു. നിശബ്ദമായ ഒരു അലർച്ച എന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായി. കുമാരനാശാന്റെ ഒരു കവിത ഞാനോർത്തു.

'കണ്ണേറിനാലെ കലുഷ കടലിൽ കമിഴ്ത്തും പെണ്ണുങ്ങളും

പുഴുവ് തിന്നു പൊലിഞ്ഞു പോകും'

അടുത്ത ദിവസം എനിക്കൊരു മീറ്റിംഗിനു കേരളത്തിൽ പോകേണ്ടതായതുകൊണ്ട് കണ്ണുകൾ അടച്ച് ഉറങ്ങാൻ ശ്രമിച്ചു.

പിറ്റേ ദിവസം കൊച്ചിൻ എയർപോർട്ടിൽ രാത്രി ഞാനെത്തി. ഒരാഴ്ചത്തെ കോൺഫറൻസ് ആണ്. ഭാര്യയേയും മകനേയും കൂട്ടിയിരുന്നില്ല. എനിക്ക് വേണ്ടി അറേഞ്ച് ചെയ്ത ടാക്സി പ്രതീക്ഷിച്ച് ഞാൻ വെയിറ്റിംഗ് ലോബിയിലിരുന്നു. ഒരു സിഗരറ്റ് കത്തിച്ച് ചുറ്റും നോക്കി. പരിചയക്കാരാരെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്ന് ശ്രദ്ധിച്ചു. ദൂരെ നിന്നു വരുന്ന ഒരു കുടുംബത്തിനെ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. അമ്മയുടെ വിരലിൽ തൂങ്ങി ഒരു ചെറിയ കുട്ടിയും ആ സ്ത്രീയുടെ ഭർത്താവും. ആ കുടുംബം അടുത്തേക്ക് വന്നതോടെ അവരുടെ മുഖം എനിക്ക് വ്യക്തമായി കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. എനിക്കെന്റെ കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. സ്വപ്നമാണോ യാഥാർത്ഥ്യമാണോ എന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായില്ല. എന്റെ കൈയെത്തും ദൂരത്ത് വെയിറ്റിംഗ് ലോബിയിൽ റേയ്ച്ചൽ. എന്റെ നെഞ്ചിടിപ്പ് കൂടി. ശ്വാസം അതിവേഗത്തിലായി. ഞാൻ മെല്ലെ ഇടംകണ്ണിട്ട് അവളെ നോക്കി. ഒരു ഭാവവ്യത്യാസവും അവളിൽ ഞാൻ കണ്ടില്ല. എന്നെ അവൾക്ക് മനസ്സിലായി കാണുമോ എന്ന് പോലും ഞാൻ സംശയിച്ചു. പക്ഷേ കാലം എന്നിൽ വലിയ മാറ്റങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നില്ല. നിമിഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു, അവൾ ഭർത്താവിനേയും മകളേയും കൂട്ടി പുറത്തേക്ക് പോകുവാൻ തുടങ്ങി. എനിക്കെന്റെ കസേരയിൽ നിന്നും എണീക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നെ നോക്കി എന്റെ മുന്നിലൂടെ അവൾ നടന്നു പോയി. അല്പം കഴിഞ്ഞ് അവൾ എന്നെ തിരിഞ്ഞു നോക്കി ക്രൂരമായ ചിരിയുടെ വായ്ത്തല കൊണ്ട് അവളെന്നെ ശിരച്ഛേദം ചെയ്തു. എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. ഞാൻ കണ്ട സ്വപ്നം! ആശാൻ കവിത! എനിക്ക് പോകുവാനുള്ള ടാക്സിയുടെ ഡ്രൈവർ എന്നെ വന്നു വിളിച്ചു. വരാനിരിക്കുന്ന ചുവന്ന പ്രഭാതങ്ങളിലേക്ക് ഞാൻ നടന്നു നീങ്ങി. !

''എന്നെ ആരും സ്നേഹിച്ചിട്ടില്ല. ഞാൻ എന്റെ സ്നേഹം ഒരു എണ്ണഭരണി പൊക്കിയെടുത്ത് കമിഴ്ത്തുന്നതുപോലെ ഒഴിച്ചു കളഞ്ഞു. എനിക്ക് നഷ്ടമായത് വെറും തൈലം. ഭരണി ഇന്നും എന്നിൽ അവശേഷിക്കുന്നു.''- **ബുധനിലാവ്**

കമല സുരയ്യ (മാധവിക്കുട്ടി)

SAVE WATER

■ Uma Menon

Over the last 40 years the south west of WA has become markedly drier with a 15 per cent reduction in rainfall since the mid 70s. The regular autumn and winter rain-bearing fronts sweeping in from the Southern Ocean have been pushed south below the corner of WA by a warming climate, which has contributed to this drying trend. Since about 1950 there has been a steady rise in WA's average temperature by about 0.8C, coinciding with the period in which most "human-caused carbon dioxide emissions" has occurred.

Here are a few facts to help us understand why we should be concerned.

From the late 1960s until today, there has been a shift to drier winter conditions. Perth's driest winter was in 2006 when the city recorded 230 millimetres of rainfall. The second driest winter wasn't very far with the winter of 2010 recording only 256 millimetres. This is in sharp contrast to its wettest winter on record, when 957 millimetres soaked the city in 1945. Perth received 447.6 millimetres of rainfall for the 2011 winter period. This is more than the 2010 winter total; but we still fell short of reaching the 479 millimetre average level of winter rainfall. To make up for the rainfall we lost last year, we need to receive well above average rainfall in most areas in south west WA this year. The latest Bureau of Meteorology Seasonal Climate Outlook suggests that this is unlikely.

Given our current long dry spell, we need an adaptive response to this serious concern.

This is a critical decade and the decisions we make this decade will determine the severity of climate change impacts our children and grandchildren suffer.

Every drop counts! So let's all contribute our few drops which could make a 'sea' change to WA's water saving efforts.

A few tips on saving water:

1) Two birds with one stone or… two washes in one stroke?... or Car-Pet wash?

Wash your car and dog at the same time. We do this at home and not only does it save lots of water, it's a distraction to my dog Mini and stops her from running away. An extra bonus is that I can tick off two jobs at once.

2) Re-use the water in your drinking glass.

Almost all the time, we fill our glass with water, drink what we need to and throw away the remaining water down the drain. This especially happens with kids and at bbqs or parties, especially kids' parties.

Keep a small container or bucket at home (even during parties) and have the kids and guests pour in the un-drunk water into the bucket/container. You'll be surprised how fast the bucket fills up. You could reuse this to water your plants, mop the floor, whatever…

You will find quite a few tips on the Water Corporation website www.watercoporation.com.au Here are some of them:

Water your garden only once a day. Watering in the morning is generally best, since the water is available to the plants throughout the day when they need it most.

- Replace worn nozzles and broken seals to make sure you are not wasting water - water the garden and not the road.
- Apply 5 to 10 cms of mulch to your garden. A good water-wise mulch can significantly reduce evaporation, help to protect your soil, and reduce weeds and plant stress.
- Use a pool cover. During summer, a pool cover can save you around 55 litres of water a day - it also keeps your pool warmer and cleaner!

Now that we have the facts and figures… and a few tips too, there's no reason why we can't save that DROP!

Let's all contribute towards saving water in WA and combat the effects of a drying climate.

❖ Rainfall statistics source – Water Corporation

❖ Author works with Water Corp, WA

●

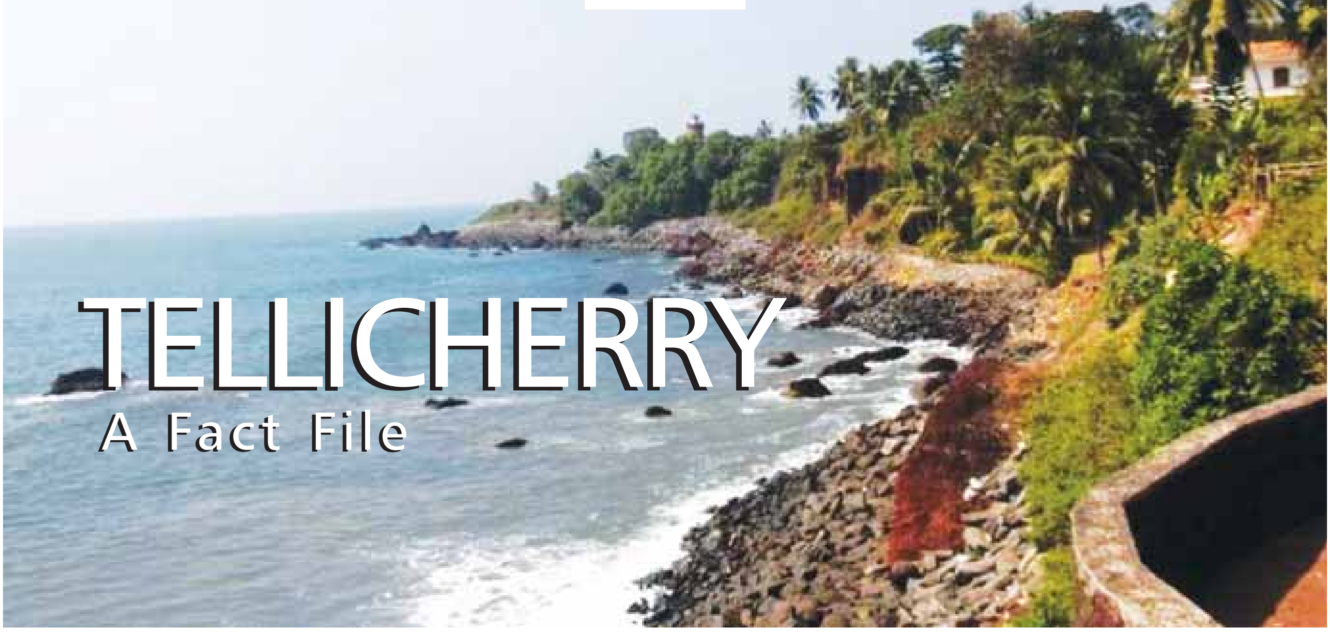

TELLICHERRY
A Fact File

■ Baburaj Manat

Thalassery also known as Tellicherry is the emergent place of various food cultures and a paradise of food items. It is a small coastal city in the Malabar part of Kerala in South India.

The first ever criminal court began functioning here and hence the name "Thala", meaning Head, "kacherry" meaning Court - conjoining them became Thalassery. The name Tellicherry as it was referred to till a few years back, is the anglicized version of Thalassery.

Due to its coastal location, the town of Thalassery was a major commercial centre during the British rule of India and is known as the spice trade centre. The British built a seaport in Tellicherry through which a variety of spices such as pepper and cardamom were exported worldwide. Tellicherry pepper as it is still known in the world spice market is ground from pungent black pepper corn and is much sought after by chefs around the world, to date

Biriyani, one of Kerals's most famous dish, is said to have originated from Thalassery. Kakkarotti, puzhingappathil, kozhi nirachathu, arikkadukka, kalathappam etc are some of the other food items said to have born in Thalassery.

The predominance of spices in their dishes, makes the food from this part of the world unique among the various delicacies of India. The food here is said to be better than the best and in most cases speaks for itself.

The 5 C's about Thalassery :

- Thalassery is considered to be the birth place of Indian Circus and is historically known for its circus artists. Keelery Kunhikannan, man known to be the father of Indian circus, hails from Thalassery.
- The first Cake in India is recorded as being baked by Mr Mambally Bappu in the year 1880 at Mambally Bakery ,Thalassery. This bakery still continues to trade as Mambally bakery by the same family!
- Cricket, as a game was first played at Tellicherry in the early 18th century - much before it was even known in Calcutta. It is recorded in history books that India's first ever Cricket club was formed in 1860 at Tellicherry. It was called "The Tellicherry Town Club" which was later renamed to "The Town Cricket Club". This club was very much the hub of cricket activities in those days. The city produced several fine cricketers - C.K.Laksman , Mambally Raghavan, Anadan, Chippies Gopalan, K.P. Karunakaran, Babu Acharath, the Aaron Brothers etc. to name a few
- Thalassery has also the distinction of being the birth place of the Communist movement in Kerala (A. K. Gopalan was the earliest of the Communist pioneers)
- The first British District Judicial Court in South India was at Tellicherry.

More Distinctions :

Kalarippayatu, an ancient martial art, was widely rumoured to have been born at Kathirur, a village near Thalassery. Kathirur Gurikkal, Thacholi Othenan, Payyavelli Chandu and Mayan Pakki were the biggest stalwarts in this field .

The largest cinnamon garden in the world is at Thalassey.

Rajya Samacham the first ever Malayalam news paper, was published from Thalassery.. The well known romantic poem Veena poovu of Kumaran Asan was also published from Tellicherry.

Famous Personalities hailing from Thalassery are :

E. K. Janaki Ammal, a world famous botanist and plant cytologist

Oyyarathu Chandumenon, author of the first Malayalam novel, Indulekha

Nettur P. Damodaran, author, freedom fighter, Member of Parliament in the 1st Lok Sabha

Hermann Gander, German missionary and scholar, lived in Thalassery for 20 years

Moorkoth Kumaran, a disciple of Sree Narayana Guru, wrote a biography of Narayana guru

Moorkoth Kunhappa, former associate editor of Malayala Manorama

Keeleri Kunhikannan, a legend in the field of circus

William Logan, author of Malabar Manual, lived in Thalassery for some time

Devan Nair, third president of Singapore

K. Raghavan, a Malayalam music composer

Sanjayan (M. R. Nair), a Malayalam satirist

Sreenivasan, actor, director and script writer of Malayalam cinema

V. P. Sathyan, former captain of India national football team

M. N. Vijayan, writer, orator and academic

N. Prabhakaran, award-winning Writer of short stories, novels, drama, travelogue, literary criticism and screenplay

Justice V.R. Krishna Iyer, politicians Kodiyeri Balakrishnan and Pinarayi Vijayan are also from Thalassery

Prominent Educational Institutes in Thalassery :

Nettur Technical Training Foundation

St Joseph's Higher Secondary School, Thalassery

Sacred Heart Girls High School, Thalassery

College of Engineering, Thalassery

Kannur University Thalassery Campus

Sports Authority of India, SAI Centre.

Kerala School of Fine Arts

Govt. Brenan College Dharmadam

B.E.M.P High School

These many distinctions for a relatively small place, makes it standout amongst the many other places both in South India, and India as a whole.

Photos by Kairali patron Mr. Siraz during his recent China trip

ഒരു പകൽ സ്വപ്നം

■ സച്ചിദാനന്ദൻ

ഇവളെ ഞാനെത്ര തോളിൽ എടുത്തോണ്ടു നടന്നിട്ടുള്ളതാ...

ഇപ്പോൾ നോക്ക്, ആളെത്രമാറിയിരിക്കുന്നു. മുന്നിലിരിക്കുന്ന ഹേമയെ ചൂണ്ടി അയാൾ പറഞ്ഞു.

വളരെക്കാലത്തിനു ശേഷം കണ്ടുമുട്ടുകയാണ് അയാൾ ഹേമയെ. കഴിഞ്ഞ തവണ സിന്ധൂന്റെ കല്ല്യാണത്തിനാണ് അവൾ വന്നത്. പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്ന ഹേമയെ കണ്ടിരുന്നുവെങ്കിലും ശരിക്ക് സംസാരിക്കാൻ പറ്റിയില്ല. അല്ലെങ്കിലും കല്ല്യാണങ്ങൾക്ക് ആളെ കണ്ട് പരിചയം പുതുക്കാമെന്നല്ലാതെ ഉള്ളുതുറന്ന് സംസാരിക്കാൻ എവിടെയാ സമയം.

പാതിയുറക്കത്തിൽ ടി.വി. കണ്ടുകൊണ്ട് കിടക്കുന്ന മകൻ കുഞ്ഞുണ്ണിയുടെ തലയിൽ അവൾ വിരലോടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കുഞ്ഞുണ്ണിക്ക് 14 വയസ്സായി. അപ്പോൾ അവൾക്ക് 35 കഴിഞ്ഞിരിക്കും. അയാൾ മനസ്സിൽ കണക്കുക്കൂട്ടി. കുഞ്ഞുണ്ണിയുടെ ഭാവി ഓർത്താണത്രെ അവൾ സിംഗപ്പൂരിൽ നിന്ന് നാട്ടിലേക്ക് വരാൻ തീരുമാനിച്ചത്.

രണ്ട് വാചകങ്ങൾക്കിടെ ഒരു പൊട്ടിച്ചിരി എന്നതാണ് ഹേമയുടെ രീതിയെങ്കിലും, അവളുടെ കണ്ണിലെ വിഷാദച്ഛവി അയാളെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. ചിലരങ്ങിനെയാണ്, എന്തു പറയുമ്പോഴും അകമ്പടിയായി ഒന്ന് രണ്ട് ചിരിയുടെ കഷ്ണങ്ങൾ വീണുകിട്ടും. പാതിയരവോടെ ഇടയ്ക്ക് വല്ലതും കടിക്കാൻ ബാക്കി വെച്ചിട്ടുള്ള രുചികരമായ പരിപ്പുവട ചവച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ മുറ്റത്തേക്ക് നോക്കി. ആരോ വരുന്നുണ്ട്.

ഞങ്ങളെല്ലാം അമ്മൂമ്മ എന്ന് വിളിക്കുന്ന അമ്മേടത്തി.

സതീഷ് എന്നെ നോക്കി കണ്ണിറുക്കിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു, ഇത് ഹേമയുടെ അമ്മായിയമ്മ ആണ്.

ഹേമയുടെ ഭർത്താവ് സതീഷിന് ഒരു പ്രായം കഴിഞ്ഞ എല്ലാവരും അമ്മമാരാണ്.

കേൾവിക്കുറവുള്ള അമ്മേടത്തി സതീഷ് പറഞ്ഞത് കേട്ടിരിക്കാനിടിയില്ലെന്ന് ഞാൻ സമാധാനിച്ചു.

സ്വന്തമെന്ന് പറയാൻ അമ്മേടത്തിക്ക് അടുത്താരുമില്ല. ഭർത്താവ് നേരത്തെ മരിച്ചു. മൂത്തമകൻ സുഭാഷ് ദുബായിൽ, രണ്ടാമത്തെ ആൾ സുഗുണൻ അങ്ങ് സൗദി അറേബ്യയിൽ, മൂന്നാമത്തെ മകൾ രേഖ ഭർത്താവിനൊപ്പം എറണാകുളത്ത്, ഒടുവിലത്തെ മകൻ നിതിൻ അവനങ്ങ് ചൈനയിലും. എല്ലാവരും നല്ല നിലയിൽ കഴിയുന്നു. വയസ്സു കാലത്ത് അമ്മയുടെ അടുത്തിരിക്കാൻ മാത്രം ആരുമില്ല.

മക്കളെ ആകാവുന്നത്ര പഠിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ അവർ ഓർത്തിരിക്കില്ല, നാളെ അവരെല്ലാം ചിറകു വിരിച്ച് വിശാലമായ ലോകത്തേക്ക് പറന്നകലുമെന്ന്.

ഇഷ്ടപ്പെട്ട അധ്യാപന ജോലിക്കു ശേഷം അവരെന്തൊക്കെയോ ചെയ്തു നോക്കി, കുട്ടികളെ നോക്കാൻ ഒരു ABC Centre ഉം പൂച്ചെടി വളർത്താനായി Orchid എന്ന നഴ്സറിയും അവയിൽ ചിലതു മാത്രം. സുന്ദരമായ കൊട്ടേക്കാട് വിട്ട് പാലക്കാടു പോലും പോകാതിരുന്ന അമ്മേടത്തി ബുർക്ക ധരിച്ച് സൗദിയിലും ചുരിദാറിട്ട് ദുബായിലും കറങ്ങി നടന്നു. അസ്ഥി തുളക്കുന്ന തണുപ്പുകാലത്താണ് അവർ ചൈനയിലെ ടിയാൻജിനിൽ എത്തിയത്. രണ്ടും മൂന്നും അടുക്ക് വസ്ത്രങ്ങളും തറയ്ക്കടിയിലൂടെ പോകുന്ന Heating Coil ഉള്ള വീടുകളും അമ്മേടത്തിക്ക് അത്ഭുതമായിരുന്നു. പുതപ്പിനടിയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന Electric Blanket ആദ്യമൊക്കെ അല്പം പേടി തോന്നിച്ചെങ്കിലും പിന്നെ പിന്നെ ശരിയായി. നിതിന്റെ രണ്ടാമത്തെ മകൾ താരയാണ് അമ്മൂമ്മയുടെ Electric Blanket പേടി മാറ്റിച്ചത്.

കാൽമുട്ടിലെ വേദന സഹിക്കാൻ പറ്റാതെയായതോടെ ലോകം ചുറ്റൽ നിറുത്തി, അവർ വീടിനകത്തേക്ക് ഒതു

ങ്ങിക്കൂടി. കൂട്ടിന് ആയിരക്കണക്കിന് പുസ്തകങ്ങളും, 80 കൊല്ലത്തെ അനുഭവങ്ങളും, കവിതയെഴുത്തും വായനയും അമ്മേടത്തിയുടെ ദിനങ്ങളെ നിറപകിട്ടുള്ളതാക്കി.

പുതുതായി വന്ന അയൽക്കാരി ഹേമയുടെ ഇടവിട്ടുള്ള ചിരിയും കുഞ്ഞുണ്ണിയുടെ കുസൃതികളും അമ്മേടത്തിയെ ഹേമയുടെ വീട്ടിലേക്കാകർഷിച്ചു. അമ്മയില്ലാത്ത സതീഷിനാണെങ്കിൽ മറ്റൊരു അമ്മയെ കിട്ടിയതിലുള്ള സന്തോഷവും.

പോക്കറ്റിൽ കിടന്ന അയാളുടെ മൊബൈലിന് ജീവൻ വച്ചു. അത് കിടന്ന് പിടക്കാൻ തുടങ്ങി. ബോധപൂർവ്വം മണിയടി ഒഴിവാക്കി വൈബ്രേഷനിൽ ഇട്ട് വച്ചിരുന്നതാണ്. സംസാരിക്കുമ്പോൾ ശല്യം ആകരുതല്ലോ. കയ്യിലിരുന്ന ചായ കപ്പ് താഴെ വെച്ച് അയാൾ മൊബൈൽ ചെവിയോടടുപ്പിച്ചു.

“പറയൂ സന്തോഷ്, എന്താ വിളിച്ചത്?”

“എന്ത് പറയാനാ ചേട്ടാ, നല്ല വാർത്തയല്ല എനിക്ക് പറയാനുള്ളത് ”.

“എന്ത് പറ്റി”? അയാളുടെ സ്വരത്തിൽ ആകാംക്ഷ നിറഞ്ഞു നിന്നു.

“ഏട്ടാ, ഇന്നലെ ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ കള്ളൻ കയറി, സുഷമനെകൊണ്ട് ഞാനൊന്ന് രാജു ഡോക്ടറുടെ അവിടെ പോയതാ. നേരത്തെ ടോക്കൺ എടുത്തിരുന്നുവെങ്കിലും, ഏട്ടനറിയാമല്ലോ രാജു ഡോക്ടറുടെ അവിടത്തെ തിരക്ക് ”.

മുറ്റത്തു ചിതറിക്കിടക്കുന്ന ചെരുപ്പുകളുടെ കൂമ്പാരവും പോർട്ടിക്കോയിലും സന്ദർശക മുറിയിലും തിക്കി തിരക്കി ഇരിക്കുന്ന രോഗികളും, തടിച്ച കറുത്ത ഫ്രെയിമുള്ള കണ്ണടയിലൂടെ രോഗികളെ പരിശോധിക്കുന്ന ലക്ഷ്മി നാരായണ അയ്യർ എന്ന രാജു ഡോക്ടറും ഒരു നിമിഷം അയാളുടെ സ്മരണയിൽഓടിയെത്തി.

സന്തോഷ് തുടരുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

“ഞങ്ങൾ കഷ്ടിച്ച് ഒന്ന് ഒന്നര മണിക്കൂറേ വീടു വിട്ടു നിന്നിട്ടുണ്ടാവുള്ളു. തിരിച്ചു വരുമ്പോഴേക്കും കള്ളൻ പണി പറ്റിച്ചിരിക്കുന്നു”.

അയാൾ ഒന്ന് ഇരുത്തി മൂളി

സന്തോഷ് തുടർന്നു.

“ഏട്ടനറിയാമോ, ഞങ്ങൾ വീട് പണിതപ്പോ, ബെഡ്റൂമിൽ ഒരു ചെറിയ അറ ഉണ്ടാക്കിയ കാര്യം. അതിന്റെ മുകളിലാ ഞങ്ങളുടെ കട്ടില്. ഈ ചെറിയ അറയിലാ സുഷമടെ ആഭരണങ്ങൾ വെച്ചിരുന്നത്. ഈ മഹാപാപി എങ്ങിനെയാ ഇതൊക്കെ കണ്ടുപിടിച്ചത് ആവോ ? ആർക്കറിയാം!”

അയാൾ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. സഹതപിക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ല. അവന് വേണ്ടത് സർവ്വീസിലുണ്ടായിരുന്ന തന്റെ സഹായമാണ്. ഒരു നിമിഷത്തെ മൗനത്തിന് ശേഷം ശാന്തസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി,

സന്തോഷ് ഒന്ന് സമാധാനിക്ക്. നമുക്ക് വേണ്ട രീതിയിൽ അന്വേഷിപ്പിക്കാം. ഇത്തരക്കാരുടെ മുന്നിൽപ്പെട്ട് ജീവൻ അപകടത്തിലാവാത്തത് ഭാഗ്യമെന്ന് വിചാരിക്ക്. അവരുടെ കൈവശം എന്തൊക്കെയാ ഉണ്ടാവുക എന്ന് പറയാൻ പറ്റില്ലല്ലോ !

പഴയ ഒരു കുറ്റവാളി ‘വിഷം’ എന്ന വട്ടപ്പേരുള്ള സുകുമാരൻ പറഞ്ഞ കഥകൾ അയാളുടെ മനസ്സിൽ തികട്ടി വന്നു.

കത്തിയും, മുളകു പൊടിയും സ്ക്രൂഡ്രൈവറും ഒക്കെ ഉണ്ടാവുമെങ്കിലും അയാൾക്ക് അപകടകരമായി തോന്നിയത് ഇവന്മാർ കയ്യിൽ കൊണ്ട് നടക്കുമെന്ന് പറഞ്ഞ ബ്ലേഡുകളാണ്.

ഞങ്ങളുടെ പണിക്കിടയിൽ (മോഷണത്തിനിടയിൽ എന്ന് ഭാഷ്യം) ആരെങ്കിലും വന്നു കയറിയാൽ ഒരൊറ്റ തുപ്പാണ് അവരുടെ മുഖത്തേക്ക്. ബ്ലേഡിന്റെ തുണ്ടുകൾ എവിടെയൊക്കെയാണ് ചെന്ന് കൊള്ളുക എന്ന് കൊട്ടെക്കാടിയമ്മയ്ക്ക് പോലും അറിയില്ല. സുകുമാരന്റെ ശബ്ദം അയാളുടെ കാതുകളിൽ മുഴങ്ങി.

ഒരു കൗതുകത്തിന് വേണ്ടിയാണ് കസ്റ്റഡിയിൽ കിട്ടിയ ആ കള്ളന്റെ പൂർവ്വകഥ തിരഞ്ഞത്. കാരണം, സ്വയം മുറിവുണ്ടാക്കി, പോലീസ് മർദ്ദനത്തിന്റെ കഥയുമായി മാധ്യമങ്ങളെ വിളിച്ചു വരുത്താൻ കാണിച്ച ഈ 7–ാം ക്ലാസുകാരന്റെ അതിബുദ്ധിയിൽ എന്തോ ഒരു പ്രത്യേകത തോന്നിച്ചിരുന്നു.

നാലാം ക്ലാസിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ അമ്മയെ നഷ്ടപ്പെട്ട സുകുമാരന് രണ്ടാനമ്മയെ ഉൾക്കൊള്ളാനായില്ല. അല്ലെങ്കിൽ തന്നെ അവൻ ഒരു വഴക്കാളി ആയിരുന്നു. പഠിത്തത്തിൽ ഏറ്റവും പുറകിൽ നിന്ന് ഒന്നാമനായിരുന്ന സുകുമാരന് എന്നും സത്യവാൻ മാഷിന്റെ വക ചൂരൽ കഷായം പതിവായിരുന്നു.

അത്, ക്ലാസ്സിൽ ബഞ്ച് മറിച്ചട്ടതിനാകാം, ചോക്ക് കഷ്ണങ്ങൾകൊണ്ട് മറ്റു കുട്ടികളെ എറിഞ്ഞതിനാകാം. ഡസ്റ്ററിലെ ചോക്ക് പൊടി മറ്റ് കുട്ടികളുടെ സീറ്റിൽ ആക്കിയതിനുമാകാം. അതൊന്നുമല്ലെങ്കിൽ, വിലക്കുണ്ടായിട്ടും, സ്കൂൾ മുറ്റത്തെ നെല്ലി മരത്തിൽ കയറി കൊമ്പൊടിച്ചതിനാകാം. എന്നും എന്തെങ്കിലും കാരണം ഉണ്ടാക്കി അടി ചോദിച്ച് മേടിക്കുന്നത് എന്തിനാണെന്ന് അവന് പോലും നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

അതിനിടയിലാണ് അടുത്ത വീട്ടിലെ ഗിരിജയ്ക്ക് എഴുത്ത് കൊടുത്തത് പ്രശ്നമായത്. അതിനും കൂടി അടി കിട്ടയതോടെ അവൻ വീട് വിട്ട് താമസം മുനിസിപ്പൽ ബസ് സ്റ്റാന്റിലേക്ക് മാറ്റി. മുപ്പതിലധികം ബസ്സുകൾ ഉണ്ടായിരുന്ന ‘‘കണ്ടാത്ത് ’’കാരുടെ ബസ്സുകൾ കഴുകലായിരുന്നു ആദ്യം കിട്ടിയ പണി. പിന്നെ ബസ്സിന്റെ ചവിട്ടുപടിയിൽ തൂങ്ങിയാടുന്ന യഥാർത്ഥ കിളിയായി മാറി. ഈ യാത്രക്കിടയിലെ വിടെയോ വച്ച് ആണത്രെ അവൻ പോക്കറ്റടി പരീക്ഷിച്ചു തുടങ്ങിയത്. പോക്കറ്റടി പിന്നെ ചെറിയ ചെറിയ മോഷണങ്ങളിലേക്കും വൻ കവർച്ചകളിലേക്കും വഴിമാറി.

ആദ്യ കാലത്ത് ഇരകൾക്ക് അവൻ കൊടുത്തിരുന്ന ഭക്ഷണ സാധനങ്ങളിലെ വിഷാംശമാണ് ‘വിഷം’ എന്ന വട്ടപ്പേര് സുകുമാരന് സമ്മാനിച്ചത്.

നിസ്സഹായതോടെ, നിർവ്വികാരതയോടെ, ചെയ്തകൂട്ടിയ കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ അവൻ വിവരിച്ചപ്പോൾ കിട്ടിയ നിർദ്ദേശങ്ങൾ പ്രകാരം മനഃസാക്ഷികുത്തില്ലാതെ കൈയ്യും കാലും മുറിക്കലും അപകടപ്പെടുത്തലും ചിത്രവധം ചെയ്യലും അതിലുപരി ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫോട്ടോ എടുത്ത് ചിത്രീകരിക്കലും പൈസ തന്നവർക്ക് സമർപ്പിക്കലും കേട്ടപ്പോൾ ദേഷ്യത്തേക്കാളും അത്ഭുതവും നിരാശയുമാണ് തോന്നിയത്. മനുഷ്യ മനസ്സുകളുടെ വൈചിത്ര്യവും വൈവിധ്യവും അയാളെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി.

മുന്നിലിരിക്കുന്ന അമ്മേടത്തിയും സതീഷും ഹേമയും കുഞ്ഞുണ്ണിയുമൊക്കെ അയാളുടെ കണ്ണിൽ നിന്ന് മറഞ്ഞു. അശാന്ത ബാല്യത്തിന്റെ കഥകളുമായി ബ്രെവിക്കും ജൂലിയൻ അസാൻജെയും അയാളുടെ മുന്നിലെത്തി. ഊശാൻ താടി തടവികൊണ്ട് രോഗബാധിതമായ മുഖഭാവത്തോടെ സ്റ്റീവ് ജോബ്സ് അയാളെ നോക്കി ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ●

നൊസ്റ്റാൾജിയ

■ പത്മാവതി ഇസ്ഹാക്ക്

നാൽപ്പതുകൊല്ലത്തെ പ്രവാസ ജീവിതത്തിനു ശേഷം ഞാൻ കൂടും കുടുക്കയുമെടുത്ത് മലേഷ്യയിൽ നിന്ന് നാട്ടിലേക്ക് സ്ഥിരതാമസമാക്കാൻ മടങ്ങുകയാണ്. ശിഷ്ടകാലം നാട്ടിൽ ജിവിക്കണം. പഴയ ബന്ധങ്ങളെല്ലാം പുതുക്കണം. വയസ്സുകാലത്ത് സമാധാനമായി ജീവിക്കണം. മനോമുകുരത്തിൽ എന്റെ ഗ്രാമത്തിന്റെ ചിത്രം മുന്നിൽ തെളിഞ്ഞു. മാമ്പഴക്കാലം എന്തുരസമാണ് കാറ്റത്തു തുരുതുരെ വീഴുന്ന പഴുത്ത മാമ്പഴങ്ങൾ പെറുക്കി കടിച്ച് തിന്നാൻ എന്തു രസമായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ പടിക്കലെ ഗോമാവിൻ ചുവട്ടിൽ ഒരു പറ്റം കുട്ടികൾ മാങ്ങ പെറുക്കാൻ ഓടിക്കൂടും അതിൽ ചില വിരുതന്മാർ മാവിൻ മുകളിൽ ഓടിനടക്കുന്ന അണ്ണാനോട് ഇങ്ങനെ പറയും. അണ്ണാറക്കണ്ണാ നീയൊരു മാങ്ങാ തായോ ഇല്ലെങ്കിൽ നിന്നെ ഞാനിപ്പോൾ കൊല്ലും. ഉടൻ തന്നെ ഒരു പഴുത്ത മാങ്ങ വീണാൽ, കണ്ടോ എന്നെ പേടിച്ച് അണ്ണാറക്കണ്ണൻ മാങ്ങ വീഴ്ത്തി എന്ന് ആ വിരുതന്മാർ വീരസ്യം പറയും. കാറ്റടിച്ചപ്പോഴാണ് പഴുത്ത മാങ്ങ വീണതെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഞങ്ങൾക്കിഷ്ടം കൊല്ലുമെന്ന് പേടിയാൽ അണ്ണാൻ വീഴ്ത്തിയതാവുമെന്നാണ്. വേനലവധിക്ക് സ്കൂൾ പൂട്ടുന്ന കാലം മാവിൽ ഉണ്ണിമാങ്ങ കണ്ണു മിഴിക്കുന്നുണ്ടാവും. മാവിൽ കയറി ഉണ്ണിമാങ്ങ തച്ചുവീഴ്ത്തി ഉപ്പും കൂട്ടി കടിച്ചു തിന്നുന്നതിലുള്ള രസം. എല്ലാ കുസൃതികൾക്കും അടുത്ത വീട്ടിലെ കുട്ടികളുമുണ്ടാവും. ഇന്നത്തെ കുട്ടികൾക്കുണ്ടോ ഇതുവല്ലതും അറിയുന്നു.? ഉച്ച തിരിഞ്ഞ് മൂന്നുമണിയോടെ വീടിനടുത്തുള്ള വലിയ കുളത്തിൽ -ചിറയെന്നാണ് കുളത്തിന്റെ പേര്- കുട്ടികളെല്ലാവരും കൂടി കുളിക്കാനിറങ്ങും. കുളിക്കാനല്ല, നീന്തിതിമിർക്കാൻ. അഞ്ചു മണിയാവുമ്പോഴേക്കും കുളത്തിന്റെ അടിയിലുള്ള ചേറെല്ലാം മുകളിലെത്തിയിട്ടുണ്ടാവും. തെളിഞ്ഞ വെള്ളത്തിനു പകരം കലക്കവെള്ളം. ആ സമയത്തായിരിക്കും അയൽക്കാരി പെണ്ണുങ്ങളുടെ കുളിക്കാൻ വരവ്. കലങ്ങിയ വെള്ളം കണ്ട് ചീത്ത പറഞ്ഞ് പെണ്ണുങ്ങൾ ഞങ്ങളെ ഓടിക്കും. തല തോർത്തി എന്നു വരുത്തി വീട്ടിലേക്ക് ഒരൊറ്റ ഓട്ടമാണ്. ചിലപ്പോൾ പെണ്ണുങ്ങളുടെ കംപ്ലെയിന്റ് അമ്മയുടെ കാതിലെത്തിയിട്ടുണ്ടാവും. ഫലമോ അമ്മയിൽ നിന്നുള്ള ചുട്ട അടി. അടി, ഒരു നിത്യ സംഭവമാണ്. കാരണം എന്തെങ്കിലും ഗുരുത്വക്കേട് ദിവസേന ഒപ്പിക്കും.

അല്ല, ഞാനിപ്പോൾ എവിടേയാ? അമ്പതുകൊല്ലം മുമ്പ് എന്റെ ഗ്രാമത്തിൽ ! തുണിപായ്ക്കു ചെയ്യാൻ പെട്ടി തുറന്നു വെച്ചാണ് ഈ മനോരാജ്യം. ഡോർ ബെൽ അടിക്കുന്നു വേഗം ചെന്ന് വാതിൽ തുറന്നു. എന്റെ അടുത്ത കൂട്ടുകാരനായിരുന്നു. ശശി, തുറന്ന ചിരിയോടെ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നു.

വാടൊ ശശി, ഞാൻ ശശിയെ അകത്തേക്കു വിളിച്ചു.

ഇന്തെന്താ നായരെ എങ്ങോട്ടാണ് ഇത്തവണത്തെ യാത്ര ?

മൂത്തമകൻ വേണുവിന്റെ അടുത്ത് യു.എസ്.എ.യിലേയ്ക്കോ അതൊ ദീപക്കിന്റെ അടുത്ത് ജപ്പാനിലേയ്ക്കോ ? ശശി ചോദിച്ചു.

രണ്ടിടത്തേക്കുമല്ല, പെറ്റ നാട്ടിലേക്ക്. ശിഷ്ടകാലം അവിടെ കൂടാമെന്നാലോചിക്കുന്നു. ഞാൻ ഇതെപ്പറ്റി ശശിയോട് പറഞ്ഞിരുന്നല്ലൊ.

ഓ, ഞാനത് കാര്യമായി എടുത്തിരുന്നില്ല. സീരിയസ്സായിട്ടാണൊ നായരീ പറയുന്നത്?. വയസ്സു കാലത്തുള്ള ഈ പറിച്ചു നടീൽ ശരിയാവില്ലെന്നാണു എന്റെ അഭിപ്രായം. ശശി.

ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

നായരെ, ഒന്നുകൂടെ ചിന്തിക്കുന്നതാനല്ലത്. ഇരുപത്തഞ്ചുകൊല്ലമായില്ലെ നാടു കണ്ടിട്ട്. അവസാനം നാട്ടിൽ നിന്നു മടങ്ങിയത് അത്ര സന്തോഷപ്രദമായ ചുറ്റുപാടില്ലായിരുന്നല്ലൊ.

അതൊക്കെ മറന്നൊ ? എല്ലാ ബന്ധുക്കളും ഉണ്ടായിരുന്നപ്പോഴാണ് അവിടെ മടുത്ത് എന്നെന്നേക്കുമായി ഇങ്ങോട്ടു തിരിച്ചു വന്നത്. ഇന്ന് അവരിലാരൊക്കെ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടോ എന്തോ? മാത്രമല്ല നാടാകെ മാറിയിരിക്കുന്നു. നായരു കാണുന്ന പഴയ ഗ്രാമമൊന്നുമല്ല, നാടും നാട്ടാരും നായർക്കന്യമാവും. ഞാൻ പറയേണ്ടതു പറഞ്ഞു. ഇനി തന്റെ ഇഷ്ടം ശശി കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

ഇല്ലെടാ ശശി, ഞാൻ പോകാൻ തന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഇവിടെ എന്റെ ചങ്ങാതിമാരായ നിങ്ങളൊഴികെ എനിക്കാരാണുള്ളത്.? ഭാര്യ മരിച്ചു പോയി. മക്കൾ കണ്ണെത്താ ദൂരത്ത്. അവിടെ പോയി എനിക്കോ, ഇവിടെ വന്ന് അവർക്കോ ജീവിക്കാൻ കഴിയില്ല, എന്തായാലും സ്വന്തം നാടല്ലെ. സ്വന്തം നാട്ടിൽ കിടന്നു മരിക്കണം ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ശരി, തന്റെ ഇഷ്ടം ഒന്നു പറയട്ടെ നാട്ടിൽ സന്തോഷം തോന്നുന്നില്ലെങ്കിൽ തിരിച്ചു വരാൻ മടിക്കരുത് ഞങ്ങൾ, തന്റെ ചങ്ങാതിമാർ തന്നെ എപ്പോഴും കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടാവും ശശി.

ഏറ്റു. ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ശരി, കൂടുതൽ വർത്തമാനത്തിനു നിൽക്കാതെ ശശി എഴുന്നേറ്റു പോയി. തെല്ലസുഖഭാവത്തോടെയാണ് ശശി പോയത്. അതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. ഞങ്ങൾ നാലു ചങ്ങാതിമാർ ശശി, രാധാകൃഷ്ണൻ, പ്രേംകിഷോർ, ഞാൻ, എത്രയോ കാലമായി കൂട്ടു പിരിയാത്ത ചങ്ങാതിമാരായിരുന്നു. അതിൽ ഒരാൾ വിട്ടു പോകുന്നത് മറ്റുള്ളവർക്ക് സഹിക്കാനാവില്ല. എന്റെ ചങ്ങാതിമാരെ വിട്ടു പിരിയാൻ എനിക്കും മനസ്സുണ്ടായിട്ടല്ല. എന്തോ അറിയില്ല. എന്റെ മനസ്സ് കുറച്ച് കാലമായി നാട്ടിൽ ഞങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിലും തറവാട്ടിലുമാണ്. മനസ്സ് വീണ്ടും പിറകോട്ടുപോയി. പിടിച്ചാൽ കിട്ടുന്നതല്ലല്ലോ മനസ്സ്.

ഒരു ഇടത്തരം കുടുംബത്തിലാണ് ഞാൻ ജനിച്ചത്. അമ്മ, അച്ഛൻ, രണ്ടനുജത്തിമാർ, ഒരു അനുജൻ ഇത്രയുമാണ് ഞങ്ങളുടെ കുടുംബം. അച്ഛൻ നല്ലൊരു കൃഷിക്കാരനായിരുന്നു. കുറച്ചു കൃഷിയും, തെങ്ങും, മാവും, പുളിയും, പിലാവുമെല്ലാമുള്ള രണ്ടേക്കർ സ്ഥലത്ത് നാലുകെട്ട്. അതാണ് വീട്. നിത്യജീവിതത്തിന് വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടൊന്നുമില്ല. അന്ന് സാധനങ്ങൾക്ക് വളരെ വിലക്കുറവായതിനാൽ ആരുടെ കയ്യിലും പൈസ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാൻ പഠിക്കാൻ വളരെ മിടുക്കനായിരുന്നു. പത്താം ക്ലാസ് കഴിഞ്ഞ് ഒരു അദ്ധ്യാപകനാക്കണമെന്നായിരുന്നു അമ്മയുടെ ആഗ്രഹം. പഠിപ്പിന്റെ കാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ വെച്ചിരുന്നത് അമ്മയായിരുന്നു. പത്താം ക്ലാസ് ഉയർന്ന മാർക്കോടെ പാസ്സായപ്പോൾ കോളേജിൽ ചേരണമെന്ന് വലിയ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു എനിക്ക്. പക്ഷെ കോളേജ് വളരെ ദൂരെയാണ്, അവിടെ ഹോസ്റ്റലിൽ ചേർന്ന് പഠിക്കണം. അതിനുള്ള കഴിവ് ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്കൂൾ മാസ്റ്ററാവൻ വലിയ താൽപ്പര്യം എനിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തെങ്കിലും ഒരു സർക്കാരുദ്യോഗം തരപ്പെടുത്തണം അതിന് ഷോർട്ട് ഹാന്റും ടൈപ്പ് റൈറ്റിംങ്ങും പഠിയ്ക്കണം. അച്ഛന്റെ ആജ്ഞാനുസരണം ഉച്ചവരെ കൃഷിസ്ഥലത്ത് അച്ഛനെ സഹായിക്കാൻ പോകും. ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് ഷോർട്ട് ഹാന്റും ടൈപ്പും പഠിക്കാനും പോകും. നാലഞ്ചു നാഴിക ദൂരത്തായിരുന്നു ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്.

ആയിടക്കാണ് ഞങ്ങളുടെ അയൽക്കാരനായ കരുണാകരൻ പിള്ള മലേഷ്യയിൽ നിന്ന് രണ്ടുമാസത്തെ ലീവിനു വന്നത്. അന്ന് ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ അധീനതയിലായിരുന്നു മലയ (ഇന്നത്തെ മലേഷ്യ) കരുണാകരൻ പിള്ള അവിടെ വലിയൊരു തേയില തോട്ടത്തിലെ മാനേജരായിരുന്നു. ഡബ്ബിൾ വേഷ്ടിയും, സിൽക്കു ജുബ്ബയും എട്ടു വിരലിലും തിളങ്ങുന്ന മോതിരവുമായി നാട്ടിൽ വരുന്ന സുമുഖനായ ചെറുപ്പക്കാരൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയുടെ ആഭരണങ്ങളെപ്പറ്റി നാട്ടിലുടനീളം പാട്ടായിരുന്നു. പട്ടിലും ആഭരണത്തിലും പൊതിഞ്ഞ ഒരു സുന്ദരി. അവർക്ക് പത്തു വയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരു മകൾ. ഗ്രാമവാസികൾ വളരെ കൗതുകത്തോടെയാണ് അവരെ നേക്കിക്കണ്ടിരുന്നത്. പോരാത്തതിന് അവർക്കൊരു കാറുമുണ്ടായിരുന്നു ഇതിലുമപ്പുറം എന്തുവേണം. ? ആഡംബരങ്ങൾ ഇത്രയെല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും പിള്ളയെ അഹങ്കാരം തൊട്ടുതീണ്ടിയിട്ടില്ലായിരുന്നു.

കരുണാകരൻ പിള്ളയെ പോയി കണ്ടാലൊ ? മലായിൽ വല്ല ജോലിയും കിട്ടുമോ ? എന്നെ കാണുമ്പോഴെല്ലാം അദ്ദേഹം ലോഹ്യം പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നു കണ്ടേക്കാം. കിട്ടിയാൽ ഒരു ജോലി ഇല്ലെങ്കിൽ നഷ്ടപ്പെടാനൊന്നുമില്ലല്ലൊ. അദ്ദേഹത്തെ നാളെത്തന്നെ പോയികാണണം. ഞാൻ മനസ്സിലുറച്ചു. ഒരുറച്ച തീരുമാനത്തോടെ ഞാനുറങ്ങാൻ കിടന്നു. തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്നതല്ലാതെ ഉറക്കം വന്നില്ല ഇടക്ക് മലേഷ്യയിലേക്ക് കപ്പലിൽ പോകുന്ന സ്വപ്നവും കണ്ടു.

അതിരാവിലെ എഴുന്നേറ്റ് കുളിച്ച് ഡ്രസ്സുമാറുന്നതു കണ്ട് അമ്മ ചോദിച്ചു.

എങ്ങോട്ടാ ഇത്ര നേരത്തെ യാത്ര ?

ഒരു ചങ്ങാതിയെ കാണാൻ. വേഗം വരാം. അമ്മ കൂടുതലൊന്നും ചോദിച്ചില്ല. ഹാവൂ, സമാധാനമായി, സംശയിച്ച് സംശയിച്ചാണ് ഞാൻ പിള്ളസാറിന്റെ വീട്ടിലേക്കു ചെന്നത്. പൂമുഖത്ത് എന്തോ വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

ഓ രാമൻകുട്ടിയോ ? വാ, വാ - ഇരിക്ക് അടുത്ത കസാല ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയെങ്കിലും ഞാൻ ഭവ്യതയോടെ നിന്നതെയുള്ളൂ.

ഇരിക്കു കുട്ടി. പിള്ള സാർ.

മടിച്ച് മടിച്ച് ഞാൻ കസേരയിലിരുന്നു.

പറയ്, എന്തൊക്കെയുണ്ട് വിശേഷങ്ങൾ ? പത്താം ക്ലാസിൽ ഉയർന്ന മാർക്കോടെ പാസായെന്നു കേട്ടു. കോളേജിൽ പോകാഞ്ഞതെന്തേ ? നൂറു കൂട്ടം ചോദ്യങ്ങൾ.

കോളേജിൽ പോകാനുള്ള സാമ്പത്തിക ശേഷിയില്ല സാർ. ടൈപ്പും, ഷോർട്ട് ഹാന്റും ഹയർ പാസായി. ജോലിയൊന്നും കിട്ടിയിട്ടില്ല. പലയിടത്തേക്കും ഹർജി അയച്ചിട്ടുണ്ട്.

രാമൻകുട്ടി, എന്റെ കൂടെ മലായിലേക്ക് പോരുന്നോ ? എന്റെ തോട്ടത്തിൽ ഒരു റേറ്ററുടെ ജോലി ഒഴിവുണ്ട്. അത് വാങ്ങി തരാം. എന്റെ ഗസ്റ്റ് ഹൗസിൽ നിനക്ക് താമസിക്കുകയും ചെയ്യാം. എന്താ സമ്മതമാണോ ? എങ്കിൽ അച്ഛന്റേയും അമ്മയുടെയും സമ്മതം വാങ്ങിച്ചോളു. ഈ മാസാവസാനത്തിൽ ഞാൻ പോകും.

സന്തോഷം കൊണ്ട് എനിക്ക് വീർപ്പുമുട്ടി.

സമ്മതമാണ്. ഞാൻ പറഞ്ഞത് കുറച്ച് ഉറക്കെയായൊ.

ഭാര്യേം മോളും അമ്പലത്തിൽ പോയിരിക്കുകയാണ്. ഞാൻ നാളെ രാമൻകുട്ടിയുടെ വീട്ടിൽ വരുന്നുണ്ട്. അച്ഛനോടും അമ്മയോടും നേരിട്ട് സമ്മതം ചോദിക്കാമല്ലോ. പിള്ള സാർ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ വീട്ടിലേക്കു നടക്കുകയല്ല, ഓടുകയാണ് ചെയ്തത്. ലോകം മുഴുവൻ കീഴടക്കിയ സന്തോഷമായിരുന്നു എനിക്ക്. വീട്ടിലെത്തേണ്ട താമസം പിള്ള സാർ പറഞ്ഞതെല്ലാം ഒരൊറ്റ ശ്വാസത്തിന് അമ്മയോടു പറഞ്ഞു.

പ്രാന്തു പിടിച്ചോ ചെക്കാ നിനക്ക് ? കപ്പലുകേറി കണ്ണെത്താ ദൂരത്തേക്കു പോവ്വേ്യ ? പെട്ടെന്നൊന്നു കാണണമെന്നു നിരീച്ച്യാൽ ഓടിവരാൻ പറ്റണ ദൂരത്താണോ ? ഇവടെ വല്ല ജോലീം കിട്ട്യാ മതി. അമ്മയുടെ ഉറച്ച തീരുമാനം.

അമ്മയുടെ തീരുമാനമൊന്നും എന്നിലേശിയില്ല. എന്തു വന്നാലും പിള്ള സാറിന്റെ കൂടെ ഞാൻ പോകും. എങ്കിൽ പിന്നെ പോകാനുള്ള പണം ആരു തരും? മാതാപിതാക്കൾ സമ്മതിച്ചില്ലെങ്കിൽ പിള്ളസാർ കൊണ്ടുപോകുമോ ? ഇത്യാദി ചിന്തകളൊന്നും അപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിൽ വന്നില്ല. പറഞ്ഞമാതിരി പിള്ള സാർ രാവിലെ തന്നെ എന്റെ വീട്ടിലെത്തി. എങ്ങനെ സ്വീകരിച്ചിരുത്തണം അദ്ദേഹത്തെ. ഒരു നല്ല കസാല കൂടി എന്റെ വീട്ടിലില്ല. ഉള്ള പഴഞ്ചൻ കസാല തുടച്ചു വൃത്തിയാക്കി സാറിനോട് ഇരിക്കാൻ പറഞ്ഞു. കസേരയിൽ ഇരിക്കാതെ അദ്ദേഹം മിനുത്ത തിണ്ണയിൽ കയറി ഇരുന്നു.

ഈ തിണ്ണയിലിരിക്കാനാ സുഖം രാമൻകുട്ടി അച്ഛനെ വിളിക്കു.

ഉമ്മറുത്തു നിന്ന് ആരുടെയൊ സംസാരം കേട്ട് അച്ഛൻ പുറത്തേക്ക് വന്നു. സാറിനെ കണ്ട് അത്ഭുതത്തോടെ തെല്ലിടനിന്നു.

മാധവീ, നോക്ക്യേ ഇവിടെ ആരാ വന്നിരിക്കണേ ഒന്നിങ്ങോട്ടു വരൂ. അച്ഛൻ അമ്മയെ വിളിച്ചു.

പിള്ളക്ക് ഇങ്ങോട്ടുള്ള വഴിയൊക്കെ അറിയ്യോ ?

അച്ഛൻ ഭവ്യതയോടെ ചോദിച്ചു.

കാര്യണ്ട് രാവുണ്യാരെ. മാധവി അമ്മേം കൂടി വരട്ടെ. എന്നിട്ടു പറയാം. പിള്ള സാർ.

ഉമ്മറത്തേക്കു വന്ന അമ്മയും പിള്ള സാറിനെ കണ്ട് അത്ഭുതപ്പെട്ടു.

രണ്ടാളും ഇരിക്കിൻ, ഒരു ഗൗരവമുള്ള കാര്യം പറയാനാ വന്നത്. പിള്ള സാർ പറഞ്ഞു. രാമൻ കുട്ടിയെ ഞാൻ കൂടെ കൊണ്ടുപൊയ്ക്കോട്ടെ. തോട്ടത്തിൽ ഞാനവനൊരു നല്ല ജോലി വാങ്ങിച്ചുകൊടുക്കാം. ഞാൻ നാട്ടിൽ വരുമ്പോൾ എന്റെ കൂടെ കൊണ്ടു വരികയും ചെയ്യാം.

അത്പ്പൊ ഞാനെന്താ പറയാ-അവന്റെ അച്ഛൻ പറയട്ടെ. ഒരുപാട് ദൂരയല്ലെ മലയ. ഇടയ്ക്കൊന്നു കാണാനും കൂടെ കഴിയില്ലല്ലൊ. അമ്മയുടെ സംശയം.

അതല്ല പിള്ളേ, കപ്പൽ കൂലിക്ക് ഒരു പാട് കാശുവേണ്ടെ, എന്റെ കയ്യിലാണെങ്കിൽ ഒരു ദമ്പടിപോലുമില്ല. അവൻ അടുത്തെവിടെങ്കിലും ജോലി നോക്കട്ടെ. അച്ഛൻ.

അച്ഛാ എനിക്കു പോണം, നല്ല ചാൻസുണ്ടെന്നാ സാറു പറയുന്നത്. ഞാൻ ഇടക്കു കയറി പറഞ്ഞു.

പണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾ വിഷമിക്കേണ്ട. തല്ക്കാലം ഞാനെടുക്കാം. പിന്നെ അവന്റെ ശമ്പളത്തിൽ നിന്ന പിടിക്കാലൊ. എന്തായാലും കൊല്ലത്തിൽ ഒരിക്കൽ ഞാൻ നാട്ടിൽ വരും. അപ്പോൾ രാമൻകുട്ടിയും വരും പോരെ.?

മനസ്സില്ലാ മനസ്സോടെ അച്ഛനുമമ്മയും സമ്മതം മൂളി. അടുത്ത ആഴ്ച ഞങ്ങൾ യാത്രയായി. പോകാറായപ്പോഴേക്കും ഉള്ളിൽ പേടി തോന്നി. ഇല്ല, ഞാനും പിള്ള സാറിനെപ്പോലെ പണക്കാരനായി മടങ്ങി വരും. ആ ചിന്ത മനസ്സിലുദിച്ചപ്പോൾ പേടിയും പരിഭ്രമവുമൊക്കെ ഇല്ലാതായി.

മലയയിൽ, നമ്മുടെ നാട്ടിലെ കാലാവസ്ഥ. നല്ല വിനയമുള്ള ആൾക്കാർ. ഞാൻ പിള്ള സാറിന്റെ ഗസ്റ്റ ഹൗസിൽ താമസമാക്കി. ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. സ്വന്തം മകനെപ്പോലെയായിരുന്നു അദ്ദേഹം എന്നെ കരുതിയിരുന്നത്. സാറെന്നു വിളിക്കുന്നതിനു പകരം മാമാ എന്നു വിളിക്കാൻ തുടങ്ങി. മുമ്മൂന്നു മാസം കൂടുമ്പോൾ വീട്ടിലേക്കു പണമയക്കും. പിള്ളസാർ നാട്ടിൽ പോകുമ്പോൾ ഞാനും കൂടെ പോകും. അനുജൻ പഠിപ്പിൽ എന്നെപ്പോലെതന്നെ മിടുക്കനായിരുന്നു. അവനെ കോളേജിൽ ചേർത്തു. മെറിറ്റ് ക്വോട്ടയിൽ അവന് എം.ബി.ബി.എസ്.ന് സീറ്റും കിട്ടി. എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ സന്തോഷം. രണ്ടനുജത്തിമാരെ നല്ല നിലക്ക് കല്ല്യാണം കഴിച്ചു കൊടുത്തു. അനുജൻ ഡോക്ടറാവുകയും ചെയ്തു. വീടു പുതുക്കി പണിത് കുറച്ചുകൂടി കൃഷി സ്ഥലവും വാങ്ങി. രാപ്പകൽ ഓവർ ടൈം പണിയെടുത്ത് എന്റെ കുടുംബത്തെ നല്ല നിലയിലാക്കാനെനിക്കു കഴിഞ്ഞു. കുടുംബ സ്നേഹി എന്ന പട്ടവും നാട്ടുകാർ എനിക്കു തന്നു. ഒരിക്കലും ഞാനെന്റെ ഭാവിയെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല. മാമൻ ഇടയ്ക്കിടെ പറയും, രാമൻകുട്ടി, കുറച്ചു സ്വന്തം കാര്യം കൂടി നോക്കിക്കൊ എന്ന്. എന്റെ കുടുംബം നന്നാവുന്നതിലുമപ്പുറം എനിക്കെന്തു വേണം ? കൊല്ലം പതിനഞ്ചു കടന്നു പോയി. ഒരു ദിവസം മാമൻ വിളിച്ച് വൈകുന്നേരം ഊണു കഴിക്കാൻ വരാൻ പറഞ്ഞു. പതിവില്ലാത്ത ഒരു ക്ഷണം എന്തോ കാര്യമുണ്ട്. ആട്ടെ പോയി നോക്കാം. അപ്പൊ അറിയാലൊ. ഊണു കഴിക്കുന്നതിനിടയിൽ മാമന്റെ പെട്ടെന്നൊരു ചോദ്യം

രാമൻകുട്ടിയ്ക്കെത്ര വയസ്സായി ?

അതെന്താ മാമ അങ്ങിനൊരു ചോദ്യം?

അല്ല, പത്തുമുപ്പത്തിമൂന്നു വയസ്സായില്ലെ. ഇനി ഒരു കല്ല്യാണമൊക്കെ കഴി

ക്കണ്ടേ ? അനിയനും പെങ്ങമ്മാരും അവരവരുടെ കാര്യം നോക്കും. അപ്പോൾ രാമൻകുട്ടിയ്ക്കാരാ ഒരു തുണ?

ഓ, അതാണൊ കാര്യം ? ഞാൻ.

അതു തന്നെ കാര്യം. മാമൻ.

ഇവിടെ അടുത്തുള്ള ഒരു മലയാളി കുടുംബമില്ലേ-കരുണാകരൻ നായരുടെ ? നീയറിയും അവരെ. നല്ല കുടുംബമാ അദ്ദേഹത്തിനൊരു മകളുണ്ട് നിനക്ക് നന്നായി ചേരും. നീ ആ കുട്ടിയെ കണ്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഞാൻ വീട്ടുകാരുമായി ഒന്നാലോചിക്കട്ടെ?

വേണ്ട മാമാ ഞാൻ നമ്മുടെ ഓഫീസിലുള്ള മേരിയുമായി അടുപ്പത്തിലാ. അക്കാര്യം ഞാൻ മാമനോട് പറയാനിരിക്കയായിരുന്നു. മാമൻ ഞങ്ങളുടെ വിവാഹം നടത്തി തരണം ഞാൻ പറഞ്ഞു.

മേരി നല്ല കുട്ടിയാ, കല്ല്യാണവും ഞാൻ നടത്തി തരാം. പക്ഷെ നിന്റെ വീട്ടുകാർ സമ്മതിയ്ക്ക്വൊ, ഒരു നസ്രാണിപ്പെണ്ണിനെ കല്ല്യാണം കഴിക്കാൻ.?

സാരല്ല്യ. കല്ല്യാണം കഴിഞ്ഞ് മേരിയേയും കൊണ്ട് നാട്ടിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ അച്ഛനും അമ്മയും സമ്മതിക്കും ഞാൻ ഉറപ്പു കൊടുത്തു.

എനിക്ക് ജാതിയിലും മതത്തിലും വലിയ വിശ്വാസമൊന്നുമില്ല. നല്ല മനുഷ്യൻ ഹിന്ദുവും, ക്രിസ്ത്യാനിയും, മുസ്ലീമും എല്ലാമാണ്. എല്ലാ മതവും മനുഷ്യനെ സ്നേഹിക്കാനാണ് പഠിപ്പിക്കുന്നത്. പക്ഷെ സമൂഹാചാരങ്ങൾ വിഭിന്നമാണ്. അവിടെ ചില പൊട്ടലും, ചീറ്റലുമൊക്കെ ഉണ്ടാവും. സാരല്ല്യ നിങ്ങളുടെ വിവാഹം ഞാൻ നടത്തിത്തരാം. മാമൻ ഉറപ്പു തന്നു.

എനിക്ക് സന്തോഷമായി. അടുത്ത ആഴ്ച തന്നെ മതാചാരങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ പിള്ളസാറിന്റെ കാർമ്മികത്വത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ വിവാഹം നടന്നു. വീട്ടുകാർക്ക് ഒരു സർപ്രൈസ് ആവട്ടെ എന്നു കരുതി വീട്ടിലറിയിച്ചതുമില്ല. ആറു മാസം കഴിഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും നാട്ടിലേക്ക് കപ്പൽ കയറി. രണ്ടു പേരും കൂടി കയറി ചെല്ലുമ്പോൾ ചില പൊട്ടലും ചീറ്റലുമൊക്കെ ഉണ്ടാവും. സാരല്യാ അതൊക്കെ പറഞ്ഞു മാറ്റാവുന്നതല്ലെ ഉള്ളു. ഞാൻ സമാധാനിച്ചു.

വലിയ പ്രതീക്ഷയോടെയാണ് ഞങ്ങൾ വീട്ടിലേക്ക് ചെന്നത്. നിലവിളക്കും ആരതിയുമായി അമ്മയും സഹോദരങ്ങളും മേരിയെ എതിരേല്ക്കുമെന്നൊന്നും ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. എങ്കിലും വലിയ ദുർമുഖമില്ലാതെ സ്വീകരിക്കുമെന്നായിരുന്നു പ്രതീക്ഷ. പക്ഷെ വിശ്വസിക്കാനാവാത്ത പ്രതികരണമാണ് അമ്മയിൽ നിന്നു ലഭിച്ചത്.

ഒന്നും ഉരിയാടാതെ അമ്മ ചവിട്ടിക്കുതിച്ച് അകത്തേക്കു കയറിപ്പോയി. പാവം മേരി. അമ്മയുടെ ഭാവവും പോക്കും കണ്ട് വല്ലാതെ ഭയന്നുപ്പോയി.

സാരമില്ല, ഒക്കെ ശരിയാവൂന്നേ. ഞാൻ മേരിയെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. മേരിയുടെ കൈപിടിച്ചുകൊണ്ട് മുകളിൽ എന്റെ മുറിയിലേക്കു പോയി.

അമ്മേ, ചായ വേണലൊ. ഞാൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

വേണെങ്കിൽ അടുക്കളയിൽ വന്ന് കൊണ്ടോയ്ക്കോ അമ്മയുടെ ആജ്ഞ?

ഞാൻ അടുക്കളയിൽ ചെന്നപ്പോൾ അമ്മ ഗർജ്ജിച്ചു.

ഏതെടാ ആ പെണ്ണ് ? ആരോടു ചോദിച്ചിട്ടാ കണ്ട അലവലാതികളെയും കൊണ്ട് ഇങ്ങോട്ട് കയറിയത്. ?

അമ്മെ, അവളലവലാതിയൊന്നുമല്ല എന്റെ ഭാര്യ മേരിയാ. നല്ല സ്വഭാവമുള്ള കുട്ടിയാ അമ്മെ, അമ്മേം അച്ഛനേം അറിയിക്കാതെ കല്ല്യാണം കഴിച്ചതിന് മാപ്പ്.

ഈശ്വരാ, അമ്മ തലയിൽ കൈ വെച്ചു, ഒരു നസ്രാണി പെണ്ണിനേംകൊണ്ടാണോ നീ വന്നിരിക്കണെ ? കാരണോമ്മാരും ധർമ്മ ദൈവങ്ങളും കുടിയിരിക്കുന്ന തറവാടാ ഇത്. തൊട്ടു തീണ്ടാൻ സമ്മതിക്കില്ല ഞാൻ. എന്തായാലും അവൾ അടുക്കളേൽ കേറണ്ട. ഇനി അച്ഛൻ പാടത്ത്ന്ന് വന്നാലത്തെ സ്ഥിതി എന്താണാവോ. എന്റെ ഗുരുത്തം കെട്ട മോന് തോന്നിയ തോന്നലേ !. അമ്മ കരയാൻ തുടങ്ങി.

സാരല്യ അമ്മെ ധർമ്മ ദൈവങ്ങളൊന്നും കോപിക്കില്ല. ദൈവത്തിന് എല്ലാ മനുഷ്യരും ഒരുപോലെയല്ലെ. കൂടുതലൊന്നും പറയാതെ ഞാൻ ചായയും കൊണ്ട് മുറിയിലേക്കു പോയി. പോ, പോ ഊട്ട് പെമ്പ്രന്നോത്തിയെ. നിന്റെ പൈസോണ്ടാണല്ലോ ഞങ്ങൾ ജീവിക്കുന്നത്. ഇറങ്ങിപ്പോകാൻ പറയാനധികാരമില്ലല്ലൊ. അമ്മടെ കരച്ചിലും പറച്ചിലും തുടർന്ന് കൊണ്ടേ ഇരുന്നു.

അടുക്കളയിലെ ബഹളം കേട്ട് മേരി സ്തംഭിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. സാരമില്ല എന്ന ഭാവത്തിൽ ഞാൻ കണ്ണിറുക്കി കാണിച്ചു. ഇവരുടെ അനുമതിയില്ലാതെ വന്നത് തെറ്റായിപ്പോയി അല്ലേ ചേട്ടാ. നമുക്ക് മടങ്ങാം എന്തിന് മാതാപിതാക്കളെ സങ്കടപ്പെടുത്തുന്നു. ഇഷ്മില്ലാത്തിടത്ത് തങ്ങാൻ പറ്റില്ല. മേരി അറുത്തുമുറിച്ച് പറഞ്ഞു.

ആട്ടെ, രണ്ടു ദിവസം കഴിയട്ടെ. സൗകര്യം പോലെ ചെയ്യാം. അച്ഛൻ പാടത്തു നിന്ന് ഉച്ചയോടെ കയറി വന്നു. അപ്പോഴേക്കും ആരോ അച്ഛനെ വിവരമറിയിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ച മാതിരിയൊന്നും അച്ഛൻ പൊട്ടിത്തെറിച്ചില്ല. ഊണു കഴിഞ്ഞ് സാവകാശം അച്ഛനെന്നെ വിളിച്ചു. രാമൻകുട്ടീ വാ നിന്നോടല്പം സംസാരിക്കാനുണ്ട്.

ഭവ്യതയോടെ ഞാനച്ഛന്റെ മുന്നിൽ ചെന്നു നിന്നു. സാവകാശം അച്ഛൻ പറയാൻ തുടങ്ങി.

മോനെ, ഇതൊരു നായർ തറവാടാ. മറ്റുള്ള മതക്കാരുമായി ബന്ധം സ്ഥാപിക്കാൻ പറ്റില്ല. എനിക്കു വിരോധമുണ്ടായിട്ടല്ല. പക്ഷെ സമൂഹം സമ്മതിക്കില്ല. വിദേശത്തൊക്കെ പറ്റുമായിരിക്കും. പക്ഷെ ഇവിടെ നാട്ടുകാരെ പേടിക്കണം. പോരാത്തതിന് മരുമകളെയും അവരുടെ കുടുംബക്കാരെയും. മലയിൽ നീ എന്തു വേണമെങ്കിലും ചെയ്തോ. അവനവനിഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു പെൺകുട്ടിയെ കല്ല്യാണം കഴിക്കാൻ നിനക്കവകാശമുണ്ട്. എന്റെ എല്ലാവിധ അനുഗ്രഹാശ്ശിസുകളും നിനക്കുണ്ട്. പക്ഷെ ഇവിടെ മോനെ എനിക്ക് പലതും നോക്കണം. അച്ഛന്റെ കണ്ണിൽ വെള്ളം പൊടിഞ്ഞു. നീ ഈ തറവാടിനുവേണ്ടി ഒരുപാട് കഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, മോനെന്റെ പരിമിതി മനസ്സിലാക്കണം. നീ തന്നെ ഒന്നു ആലോചിച്ചു നോക്ക്. ശരിയെന്നു തോന്നുന്നത് ചെയ്യുക. ഇതും പറഞ്ഞ് അച്ഛൻ മുറിവിട്ടിറങ്ങി.

അച്ഛന്റെ വിഷമം കണ്ടപ്പോൾ എനിക്ക് സങ്കടം തോന്നി. അച്ഛൻ പറയുന്നതിലും കാര്യമില്ലെ. മടങ്ങുക തന്നെയാണ് നല്ലത്. ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ബുക്കിങ്ങ് കിട്ടിയ ഉടൻ മടങ്ങുക തന്നെ. അതിനായി കാത്തിരിക്കുമ്പോ

ഴാണ് അനുജന്റെയും മൂത്ത അനുജത്തിയുടേയും കലിതുള്ളിയുള്ള വരവ്.

ഏട്ടൻ ഒരു നസ്രാണിച്ച്യെ കെട്ട്യപ്പോ ഞങ്ങളെപ്പറ്റി വല്ലതും ചിന്തിച്ചോ ? ഞാൻ നാട്ടിലറിയപ്പെടുന്ന ഒരു ഡോക്ടറാണ്. എന്റെ ഭാര്യ വീട്ടുകാർ എന്നെപ്പറ്റി എന്തു വിചാരിക്കും? ഏട്ടൻ കാരണം തലയുയർത്തി നടക്കാൻ വയ്യാതായി, അനുജൻ. അവൻ ഡോക്ടറായതെങ്ങിനെയാണ് ? എന്റെ ചോരയും നീരും വറ്റിച്ചുണ്ടാക്കിയ പണം കൊണ്ടല്ലെ ? ഒറ്റ നിമിഷം കൊണ്ട് അവനതെല്ലാം മറന്നു. അനുജത്തിയുടെ കരച്ചിലും പറച്ചിലും ആക്ഷേപങ്ങളും അതിലുമപ്പുറം. ഞാനും മേരിയും ഇവിടെ താമസിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഈ വീട്ടിലേക്കു കാലെടുത്തു കുത്തില്ലെന്ന അന്ത്യശാസനം അമ്മക്കു കൊടുത്തിട്ടാണ് അവർ പോയത്.

അച്ഛൻ സംസാരിച്ചതിൽ തെറ്റൊന്നുമില്ല. പക്ഷെ, എന്റെ കൂടപ്പിറപ്പുകൾ. അവരെ ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്കാക്കിയ എന്നോട് ഇത്ര ധാർഷ്ട്യതയിൽ സംസാരിക്കാൻ എങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞു.? മയത്തിലെങ്കിലും അവർക്ക് സംസാരിക്കാമായിരുന്നില്ലേ ? വയറു നിറച്ചു കിട്ടി ഇനി പോകാം. നന്ദികേട് ഇത്രയുമാവാമോ ? എല്ലാറ്റിലും ഒരു മര്യാദയില്ലെ. ഞാനെന്തു വിഡ്ഢി. “സ്വന്തം കാര്യം സിന്ദാബാദ്” അതാണു ഇന്നത്തെ ലോക നീതി. സങ്കടപ്പെട്ടിട്ട് കാര്യമില്ല. പ്രതിഫലത്തിനു വേണ്ടിയല്ലല്ലൊ അവരെ സഹായിച്ചത്. അവർ ഉയർന്ന നിലയിലെത്തിയല്ലൊ. അതു മതി. ഭാഗ്യത്തിന് രണ്ടു ദിവസത്തിനു ശേഷം ബുക്കിംഗ് കിട്ടി. ഇനി ഒരിക്കലും ഇങ്ങോട്ടില്ലെന്ന് തീർച്ചപ്പെടുത്തിയാണ് പടിയിറങ്ങിയത്.

പടിയിറങ്ങുമ്പോൾ അമ്മ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. മോനെ, ഞങ്ങൾ നിന്റെ ഭാര്യയെ സ്വീകരിച്ചാൽ സമുദായം ഞങ്ങളെ ഒറ്റപ്പെടുത്തില്ലെ ? മരിച്ചാൽ മറവു ചെയ്യാൻ പോലും ഒരാളെ കിട്ടോ ? നിന്നോട് ഇഷ്ടമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല, എപ്പ വേണമെങ്കിലും നിനക്ക് നിന്റെ വീട്ടിലേക്കു വരാം. പക്ഷെ, ഇവളെ കൊണ്ടു വരരുത്.

ശരി അമ്മേ, എനിക്ക് അച്ഛനോടും അമ്മയോടും ഒരു പരിഭവവുമില്ല. തെറ്റ് എന്റേതാണ് മാപ്പ്.

അമ്മ ഏങ്ങലടി നിർത്തിയില്ല. അമ്മയല്ലെ അമ്മയ്ക്ക് മക്കളെന്തു ചെയ്താലും പൊറുക്കാൻ കഴിയും.

ശരി, പോയി വരട്ടെ അമ്മെ. പിന്നോക്കം തിരിഞ്ഞു നോക്കാതെ ഞങ്ങൾ ടാക്സിയിൽ കയറി. ഏയർപോർട്ടിലേക്ക്. മേരിയെ വേണ്ടാത്തിടം എനിക്കും വേണ്ട. ഹൃദയം പൊട്ടുന്ന വേദനയോടെയാണ് ഞാൻ മടങ്ങിയത്.

അച്ഛൻ മരിച്ചെന്ന ദുഃഖവാർത്ത അറിഞ്ഞപ്പോൾ സഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവസാനമായി ഒരു നോക്കു കാണാൻ പോലും കഴിഞ്ഞില്ല. മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് എന്നെ കാണാനാഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടാവുമോ ?

ക്രിയകൾ ചെയ്യാൻ ചേട്ടൻ വരണം പെങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം. എന്റെ കൊച്ചു പെങ്ങൾ രമയെ മറ്റാരേക്കാളും ഞാൻ സ്നേഹിച്ചു. അവൾക്കിങ്ങോട്ടും വലിയ സ്നേഹമായിരുന്നു. ചേട്ടാ ഒരു കാര്യം കൂടി തേങ്ങലോടെ രമ മൊഴിഞ്ഞു. ചേട്ടൻ ഒറ്റക്കു വന്നാൽ മതി കേട്ടൊ. ചേട്ടത്തിയമ്മ കൂടെ ഉണ്ടെങ്കിൽ ഏളേത് കാർമ്മികത്വം വഹിച്ചെന്നും വരില്ല. ബന്ധുക്കളും കൂടീന്ന് വരില്ല. ഏട്ടത്ത്യമ്മെ കാണാൻ എനിക്ക് വല്ലാത്ത കൊതിയുണ്ട്. എന്തു ചെയ്യും ? അവൾ തേങ്ങിക്കൊണ്ട് വീണ്ടും പറഞ്ഞു.

കരേണ്ട മോളെ, ഏതായാലും അച്ഛനെ അവസാനമായി ഒരു നോക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇനി വന്നിട്ടെന്താ. ക്രിയ ഞാനിവിടെ ചെയ്തോളാം. എന്റച്ഛന്റെ ആത്മാവ് പൊറുക്കും. രമയുടെ കരച്ചിൽ കൂടുതൽ കേൾക്കാതിരിക്കാൻ ഞാൻ പെട്ടന്ന് ഫോൺ താഴെ വെച്ചു. അന്നു മുഴുവൻ ഞാൻ ആരോടും സംസാരിച്ചില്ല. ഒന്നും കഴിക്കാതെ ഉപവാസമനുഷ്ടിച്ചു. മേരി എന്നെ സ്വൈര്യമായി വിട്ടു. എന്റെ ഭാവമാറ്റം മനസ്സിലാക്കാനും അതനുസരിച്ച് പെരുമാറാനും അവൾക്ക് കഴിയുമായിരുന്നു. എന്റെ ശിരസ്സ് തലോടിക്കൊണ്ട് അവളും എന്റെ കൂടെ ഇരുന്ന് ഉപവാസമനുഷ്ടിച്ചു.

കൊല്ലങ്ങൾ ഓടിപ്പോകുന്നതറിഞ്ഞില്ല. മക്കൾ വലുതായി എഞ്ചിനീയർമാരായി. ക്യാംപസ് ഇന്റർവ്യൂവിൽ ജോലി കിട്ടി വിദേശത്തേക്ക് പോവുകയും ചെയ്തു. അച്ഛൻ മരിച്ച് ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും അമ്മയും പോയി. പെട്ടെന്നുള്ള മരണമായിരുന്നത്രെ. അന്നും ക്രിയ ചെയ്യാൻ എന്നോട് വരാൻ പറഞ്ഞ് രമ ഫോൺ ചെയ്തു. ഇനിപോയിട്ടെന്താ. ആരെ കാണാൻ. ഇത്ര കാലമത്രയും വീട്ടിലേക്കു പണമയക്കുന്നതിൽ ഞാൻ മുടക്കം വരുത്തിയില്ല.

നാലഞ്ചു കൊല്ലങ്ങൾ പിന്നേയും കഴിഞ്ഞു. മാതാപിതാക്കളുടെ മരണ ശേഷം വീട്ടിലേക്കു പണമയക്കുന്നത് നിർത്തി. അനുജൻ പ്രസിദ്ധ കാർഡിയോളജിസ്റ്റ് പെങ്ങന്മാർ രണ്ടുപേരുടെയും ഭർത്താക്കന്മാർ വിദേശത്ത് ഉയർന്ന ജോലിയിൽ. ഇനി പണമയക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. എന്റെ കടമ ഞാൻ പൂർണ്ണമായും നിർവ്വഹിച്ചു. പശ്ചാത്താപത്തിനവകാശമില്ല.

മേരി ഒരു ദിവസം രാവിലെ എഴുന്നേറ്റില്ല. സാധാരണ നന്നെ രാവിലെ എഴുന്നേൽക്കാറുള്ള മേരി എന്താണിന്നിത്ര വൈകിയത്? ക്ഷീണം കൊണ്ടാവും ഉറങ്ങിക്കോട്ടെ. ഞാൻ വിളിക്കാൻ പോയില്ല. ഒമ്പതു മണി കഴിഞ്ഞിട്ടും എഴുന്നേൽക്കാതിരുന്നപ്പോൾ എനിക്കു പരിഭ്രമമായി. വിളിക്കുക തന്നെ. വിളിച്ചപ്പോൾ എഴുന്നേറ്റില്ല. കുലുക്കി വിളിച്ചു. മരവിച്ച ശരീരം. ഇളകാനാകാതെ ഞാൻ തരിച്ചിരുന്നു പോയി. പിന്നെ നടന്നതൊന്നും എനിക്കോർമ്മയില്ല. ഓർമ്മ വന്നപ്പോൾ വീടു നിറയെ ആൾക്കാർ. മേരിയുടെ മരണ കാരണം കാർഡിയാക് അറസ്റ്റാണെന്ന് ഡോക്ടർമാർ വിധിയെഴുതി.

മേരി കൂടി പോയപ്പോൾ ജീവിതത്തിനർത്ഥമില്ലാതായി. ശരിക്കും അർദ്ധാംഗി തന്നെയായിരുന്നു എനിക്കു മേരി. ഊണും ഉറക്കവുമില്ലാതെ ദിനരാത്രങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടി. എന്റെ തീരാവ്യഥയിൽ നിന്ന് എന്നെ കരകയറ്റിയത് എന്റെ ഉറ്റ ചങ്ങാതിമാരായിരുന്നു. എന്തിനും ഏതിനും അവരിലാരെങ്കിലും ഒരാൾ എന്റെക്കൂടെ എപ്പോഴമുണ്ടായിരുന്നു. ജീവിതം മടുത്തപ്പോലെ. അങ്ങിനെയാണ് നാട്ടിലേക്കു പോകാനുള്ള പ്രേരണ മനസ്സിലുദിച്ചത്. വിമാനം ഇറങ്ങാൻ പോകുന്നു. സീറ്റ് ബെൽറ്റ് ഇടുക അനൗൺസ്മെന്റ് കേട്ട് ഞാൻ മനോരാജ്യത്തിൽ നിന്ന് ഞെട്ടി ഉണർന്നു.

കൊച്ചി വിമാനത്താവളത്തിൽ സഹോദരങ്ങളാരും തന്നെ എന്നെ കാത്തു നിന്നിരുന്നില്ല. പക്ഷെ ദോഷം പറയരുതല്ലൊ, അനുജൻ കാറയച്ചിരുന്നു.

സാറിന് തിരക്കായതുകൊണ്ട് വരാൻ

പറ്റിയില്ല എന്നു പറയാൻ പറഞ്ഞു. ഡ്രൈവർ.

അവൻ പ്രസിദ്ധ കാർഡിയോളജിസ്റ്റല്ലെ. തിരക്കുണ്ടാവും കാറിന്റെ ഗ്ലാസു താഴ്ത്തി നാടിന്റെ ഗന്ധം ശ്വസിച്ചപ്പോൾ ഒരു വല്ലാത്ത ഉണർവ്വ്. എത്ര കാലമായി ഞാനീ കാറ്റു ശ്വസിച്ചിട്ട്. 'ഹോം സ്വീറ്റ് ഹോം' എന്ന് എന്റെ മനസ്സു പറഞ്ഞു. പട്ടണം വിട്ട് വിളഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന നെൽവയലിന്റെ ഓരത്തുകൂടെ കാർ ഓടിത്തുടങ്ങി. ഞാൻ പുറത്തേക്കു തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിന്നു. കാലങ്ങളായി കാണാത്ത കാഴ്ചകൾ ആവേശത്തോടെ നോക്കി കാണുകയാണ് ഞാൻ.

തറവാട്ടിലേക്ക് റോഡുണ്ട്. കാറു ചെല്ലും. ഡ്രൈവർ പറഞ്ഞു പണ്ട് പാടത്തിന്റെ അറ്റത്തായിരുന്നു തറവാട്. പാടത്തിൽകൂടെ റോഡ് വന്നോ? ഞാൻ ഡ്രൈവറോട് ചോദിച്ചു.

സാർ, പാടം നിരത്തി, അവിടെയെല്ലാം ഫ്ളാറ്റുകളാണിപ്പോൾ. സൂപ്പർ മാർക്കറ്റും, ബാറും, ക്ലബ്ബുമെല്ലാമുണ്ട്. നമ്മുടെ നാടിപ്പോൾ ഒരു സിറ്റിയാണ്. ഡ്രൈവർ അഭിമാനപൂർവ്വം പറഞ്ഞു.

പാടം നിരത്തിന്നൊ അപ്പോ കൃഷ്യൊന്നൂല്ല്യെ ?

കൃഷി എന്തിനാ സാറെ നല്ല അരി ഷോപ്പിൽ നിന്നു കിട്ടും. കൂടാതെ കൃഷിപ്പണിക്ക് ആളെ കിട്ടാനും ഇല്ല. എല്ലാരും കെട്ടിടം പണീലാണിപ്പോൾ നല്ല കൂലിയാ.

ഡ്രൈവർ വാചാലനായി.

ഇവിടേയും കോൺക്രീറ്റ് വനങ്ങളോ? മനസ്സിലെ വിചാരം ഉറക്കമായി.

അതെ സാർ. ഒരു പട്ടണത്തിനു വേണ്ടതല്ലാമുണ്ട്, ബ്യൂട്ടിപാർലറും കൂടിയുണ്ട്.

അപ്പോൾ നമ്മുടെ ചിറയോ, കൃഷ്ണൻകുന്നും, കാടും ഒന്നൂല്യേ?

ഓ, ചിറ എന്നേ മൂടി–പാടം നിരത്താൻ കൃഷ്ണൻകുന്ന് ഇടിച്ചു നിരത്തി അതിലൂടെ നല്ല റോഡുണ്ടിപ്പോൾ. കാടു വെട്ടി തെളിയിച്ച് റബ്ബർ നട്ടു. നാട് വളരെ പുരോഗമിച്ചു സാർ.

പുരോഗമിച്ചത്രെ നശിച്ചു എന്നു പറയുന്നതല്ലെ ശരി, ഞാനൊന്നും പറഞ്ഞില്ല മൗനം പാലിക്കുക മാത്രം ചെയ്തു.

കാറ് തറവാടിന്റെ മുന്നിലെത്തി എന്നു ഡ്രൈവർ പറഞ്ഞപ്പോൾ ചിന്തയിൽ നിന്ന് ഞെട്ടി ഉണർന്നു. വീടിന് വലിയ മാറ്റം വന്നിരിക്കുന്നു. പൂമുഖം വാർപ്പാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഭംഗിയുള്ള വ്യാളീമുഖം കൊത്തിവെച്ച തൂണുകളെവിടെ? പിലാവിന്റെ കാതൽകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ തട്ടെവിടെ ? വേനൽക്കാലത്തും നല്ല കുളിർമ അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു പൂമുഖത്ത്. ഇപ്പോൾ എ.സി. വെച്ച് കൃത്രിമ കുളിർ ലഭിക്കുന്നു. ചിറയില്ല, കൃഷ്ണൻകുന്നില്ല, നെല്ലു വിളഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന പാടമില്ല, കാടില്ല. എല്ലാം കൃത്രിമം. ചിറയിൽ നീന്തിത്തുടിക്കാനും ചങ്ങാതിമാരുമൊത്ത് കൃഷ്ണൻ കുന്നിൽ കയറി സ്വപ്നം കാണാനും കൊതിച്ചു വന്ന എനിക്ക് കോൺക്രീറ്റ് വനം മാത്രമെ കാണാൻ പറ്റിയുള്ളു.

കാറിന്റെ ഒച്ച കേട്ട് എന്റെ കുഞ്ഞുപെങ്ങൾ ഓടി ഉമ്മറത്തെത്തി. ഇരുപത്തഞ്ചുകൊല്ലം മുമ്പുള്ള പാവാട ധരിച്ചുള്ള മനോഹരിയായ ഒരു പെൺകുട്ടിയായിരുന്നു എന്റെ മനസ്സിൽ. മദ്ധ്യവയസ്കയായ ഒരു തടിച്ചി എന്റെ മുന്നിൽ. വിശ്വസിക്കാനായില്ല. കുറച്ചു നിമിഷം ഞങ്ങൾ അന്യോന്യം കണ്ണിൽ കണ്ണിൽ നോക്കി നിന്നു.

പെട്ടെന്ന് രമ, എന്റെ പെങ്ങൾ ഞെട്ടി ഉണർന്നു വല്ല്യേട്ടാ എന്നു പറഞ്ഞ് ഓടി അടുത്തു വന്ന് കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. ഏട്ടനങ്ങ് വല്ലാതെമാറിപ്പോയി വരൂ ഏട്ടാ, യാത്ര സുഖമായിരുന്നില്ലെ ?

രമെ, നീയും വല്ലാതെ മാറിയല്ലൊ. കൊല്ലം ഇരുപത്തഞ്ചു കഴിഞ്ഞില്ലെ നമ്മൾ കണ്ടിട്ട്. എവിടെ മക്കൾ ?

ഓ, ഇന്ന് ഞായറാഴ്ചയല്ലെ, അവർ ക്ലബ്ബിൽ കാണുമായിരിക്കും. ഇന്നത്തെ ചെറുപ്പക്കാരല്ലെ. വീട്ടിലിരിയ്ക്കോ? രമ.

മരുമക്കൾ ഓടിവന്ന് അമ്മാമയെ സ്വീകരിക്കുമെന്ന് ഞാനാശിച്ചിരുന്നു. ഒരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത അമ്മാമയെ സ്വീകരിക്കാൻ കാത്തുനിൽക്കുമെന്ന് ആശിച്ച ഞാനല്ലെ വിഡ്ഢി. കാലം മാറിയത് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയില്ല.

വരൂ ഏട്ടാ. ഒന്നു കുളിച്ച് ഫ്രഷ് ആയിക്കോളു എന്നിട്ട് ഊണു കഴിക്കാം. അപ്പോഴേക്കും കുട്ടികളു വരും.

രാത്രി പന്ത്രണ്ടു മണിയായിരിക്കുന്നു. കുട്ടികൾ ഇപ്പോഴും പുറത്ത്. പതിനഞ്ചും പതിനേഴും വയസ്സായ കുട്ടികൾ. ഈ പ്രായത്തിലൊക്കെ ഞാനും അനുജനും 7 മണിക്കപ്പുറം രാത്രി പുറത്തു പോയിട്ടില്ല. ഓ, ഞാൻ വീണ്ടും പഴപുരാണം ചിന്തിക്കുന്നു.

കുട്ടിക്കാലത്തു ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട അനുജത്തിയായിരുന്നു രമ. അവളുടെ ശരീരത്തിന് മാറ്റം വന്നതൊഴിച്ചാൽ ഇപ്പോഴും അവൾ പഴയ രമ തന്നെയാണ്. രാത്രി ഒരു മണിവരെ മരുമക്കളെ-ശ്യാം, ഹരി-കാത്തു ഫലമില്ല.

ഏട്ടൻ കിടന്നോളു ചിലപ്പോൾ അവർ വരാൻ വൈകിയേക്കും രമ പറഞ്ഞു.

ശരീരത്തിനും, മനസ്സിനും നന്നെ ക്ഷീണമുണ്ടായിരുന്നു. കിടന്നതറിഞ്ഞില്ല. ഉറങ്ങിപ്പോയി. രാത്രി എപ്പോഴാണ് മരുമക്കൾ വന്നതെന്നറിയില്ല. രാവിലെ ഞാനെഴുന്നേറ്റപ്പോൾ രണ്ടാളും കുംഭകർണ്ണ സേവയിലാണ്.

ഇന്നലെ എപ്പോഴാ കുട്ടികൾ വന്നത്? അർത്ഥവത്തായി ഞാൻ രമയെ നോക്കി. കാര്യം മനസ്സിലായ രമ ജാള്യതയോടെ പറഞ്ഞു. ഇന്നത്തെ കുട്ടികളല്ലെ. ഒട്ടുമിക്ക കുട്ടികളും ഇതു പോലെതന്നെയാണ്. ഒരു ക്ലബ്ബു വന്നതോടെ നാടു മുടിഞ്ഞു. ശാസിച്ചു നിർത്താൻ അവരുടെ അച്ഛനില്ലല്ലൊ ഇവിടെ. ഞാൻ പറഞ്ഞാൽ അവർക്കൊരു വിലയുമില്ല. അല്പം മനഃസ്ഥാപത്തോടെയാണ് രമ പറഞ്ഞത്. ഓ എല്ലാ നാട്ടിലും അങ്ങിനെയൊക്കെയാണ്. ബേജാറാവാനൊന്നുമില്യ. വലുതാവുമ്പോൾ ഒക്കെ ശരിയാവും അവളെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

രാവിലെ പത്തു മണിക്ക് ഡോക്ടറനിയൻ വന്നു.

ഞായറാഴ്ച വീട്ടിൽ ഒരുപാട് രോഗികൾ വരും. വലിയ തിരക്കായതിനാലാണ് ഇന്നലെ വരാഞ്ഞത്. ഇപ്പോൾ ഞാൻ മെല്ലെ ആസ്പത്രീന്ന് മുങ്ങീതാ. ഏട്ടൻ ഒരുമാസമുണ്ടാവില്ലെ? സ്ഥിരതാമസമാക്കാൻ വന്ന എന്നോടുള്ള അനുജന്റെ ചോദ്യം.

ഞാനിനി പോണില്ല. ശിഷ്ടകാലം നാട്ടിൽ കൂടാമെന്നാണുദ്ദേശം. ഞാൻ

ഓ, അതാണൊ പ്ലാൻ ? പിടിക്കാത്തതു പോലെയുള്ള അനുജന്റെ പ്രതികരണം.

നീയെന്താ ഭാര്യേം, കുട്ട്യോളെം കൊണ്ടരാഞ്ഞത് ?

അവർക്ക് കെന്നൽ ക്ലബ്ബിന്റെ ഒരു

മീറ്റിംഗ് ഉണ്ട്. എന്റെ ഭാര്യ കെന്നൽ ക്ലബ്ബിന്റെ പ്രസിഡന്റാ. ഒരു മകളെ ഉള്ളു സ്മിത. പത്തു വയസ്സായി. അവൾ അവളുടെ കൂട്ടുകാരിയുടെ വീട്ടിൽ സ്ലീപ്പോവവറൊ പോയതാണ്. സ്കൂൾ പൂട്ടിയകാലമല്ലെ ദൈവമെ, സ്ലീപ്പോറവൊ ? അറിയാതെ ഞാൻ പറഞ്ഞുപോയി.

അതിലെന്താ ഇത്ര അസ്വഭാവികത? ഏട്ടൻ ഇപ്പോഴും പഴയ യുഗത്തിലാ.

ശര്യാ അനിയാ ഞാനിപ്പോഴും കണ്ട്രി യാ. മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു. ശരി ഏട്ടാ, പിന്നെ കാണാം. എന്നു പറഞ്ഞ് അനിയൻ കാറിൽ കയറി ഓടിച്ചുപോയി.

ഗവർമ്മേണ്ടു ആസ്പത്രിയിലെ കാർഡിയോളജി പ്രൊഫസർ, ജീവനും മരണത്തിനുമിടക്ക് വീർപ്പു മുട്ടുന്ന രോഗികളെ വിട്ടിട്ടാണ് ഈ മുങ്ങൽ. മൂക്കത്തു വിരലു വെക്കുക യല്ലാതെ എന്തു ചെയ്യാൻ.

വന്നിട്ട് രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു പുറത്തേക്കിറങ്ങി പഴയ പരിചയക്കാരെ കാണാം. ഗ്രാമം പാടെ മാറിയിരിക്കുന്നു. വായനശാല നിന്നിടത്താണ് നൈറ്റ് ക്ലബ്ബ്. തൊട്ടടുത്ത് ബ്യൂട്ടി പാർലർ, ഹെയർ കട്ടിങ്ങ് സലൂൺ, ത്രീ സ്റ്റാർ ഹോട്ടൽ, ആനന്ദലബ്ധിക്കിനി യെന്തു വേണ്ടൂ കവി പാടിയതു പോലെ ആധുനികതക്ക് എല്ലാമായില്ലെ? പക്ഷെ പഴയ ഗ്രാമത്തിന്റെ ലാളിത്യം, പ്രകൃതി ഭംഗി, നാട്ടുകാരുടെ ആത്മാർത്ഥത ഇതെല്ലാം എങ്ങോ മറഞ്ഞുപോയി. ഏതായാലും എന്റെ കൂട്ടുകാരൻ വേണുവിനെ ഒന്നു കണ്ടേക്കാം. ഞാൻ നടന്നു. വേണുവിന്റെ പഴയ വീടിനു പകരം സുന്ദരമായ ഇരുനില മാളിക. സംശയിച്ചു സംശയിച്ചാ ണ് ഞാൻ ഗൈറ്റ് കടന്ന് അകത്തേക്കു ചെന്നത്. ഉമ്മറത്തൊരു കാറും ബൈക്കും കിടക്കുന്നു. തൊട്ടടുത്ത് ഒരു നായക്കൂട്. അതിൽ ഒരു അൽസേഷ്യൻ നായ. ഇടിവെട്ടുന്ന ശബ്ദത്തിൽ കുരക്കാൻ തുടങ്ങി.

എന്തെടാ ടൈഗറെ, ആരാ പുറത്ത് ? വാതിൽ തുറന്ന് ഒരു കിഴവൻ പുറത്തു വന്നു. വേണുവല്ലേ അത്. ഇത്രയും പടുകിഴവനോ ? 65 വയസ്സുള്ള വേണുവിനെ കണ്ടാൽ ഒരു എൺപത്തെഞ്ചു വയസ്സെങ്കിലും തോന്നിക്കും.

ആരാ അത് ? മനസ്സിലായില്ലല്ലൊ. വേണുവിന്റെ ഒച്ചക്ക് മാറ്റമില്ല.

ഞാനാ വേണു. നിന്റെ പഴയ സുഹൃത്ത് രാമൻകുട്ടി. ഞാനടുത്തേക്ക് ചെന്നു.

രാമൻകുട്ട്യോ മനസ്സിലായില്ല കെട്ടൊ. കണ്ണിന് കാഴ്ചക്കുറവാ. തിമിരാ. ഓപ്പറേഷൻ ചെയ്യണംന്നാ ഡോക്ടറു പറയുന്നെ. വേണു എന്നെ പൂണ്ടുറക്കം പിടിച്ചു. എത്ര കാലായിടാ കണ്ടിട്ട്. നിനക്ക് വല്യേ മാറ്റമൊന്നും വന്നിട്ടില്ല. ഭാര്യേം മക്കളും കൂടെയുണ്ടോ ? തുരുതുരാ ചോദ്യങ്ങൾ.

ഭാര്യ മരിച്ചതും മക്കൾ ദൂരദേശത്ത് ജോലി ചെയ്യുന്നതും എല്ലാം വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു. ശേഷിച്ച കാലം ഇവിടെ കൂടണമെന്ന ആഗ്രഹവും പ്രകടിപ്പിച്ചു.

വേണ്ട രാമൻകുട്ടി ഇത് നമ്മുടെ പഴയ ഗ്രാമമല്ല. നമ്മുടെ സുഹൃത്തുക്കളൊക്കെ പോയി. കണ്ടില്ലെ ഞാനൊറ്റക്ക് നിധി കാക്കുന്ന ഭൂതത്താനെ പ്പോലെ ഇവിടെ ഒറ്റക്കു കഴിയുന്നു. മക്കൾ വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അങ്ങ് അമേരിക്കയിൽ. പണമൊക്കെ അയച്ചു തരും. പക്ഷെ ഒന്നിനും ഒരു സഹായത്തിന് ആളെ കിട്ടില്ല. വയസ്സായവരെ ഇവിടെ ആർക്കും വേണ്ട. രാമൻകുട്ടിയെ കണ്ടാൽ ഇപ്പോഴും പ്രായം തോന്നില്ല. മടങ്ങിപ്പോയി ഒരു ചെറുപ്പക്കാരിയെ കല്ല്യാണം കഴിച്ച് സുഖമായി ജീവിക്ക് വയസ്സുകാലത്തു കൂട്ടു വേണ്ടെ ?

വേണുവിന്റെ നിരാശഭരിതമായ അഭിപ്രായം കേട്ടപ്പോൾ ചിരിവന്നു.

ചിരിക്കണ്ട-കാര്യമാ ഞാൻ പറഞ്ഞത്. വേണു.

ആലോചിക്കാവുന്ന വിഷയമാണ്. കുറച്ചു സമയംകൂടെ വർത്തമാനം പറഞ്ഞ് ഞാനിറങ്ങി. നാട് ചുറ്റി കാണാനുള്ള ആവേശമൊക്കെ കെട്ടടങ്ങി. ശേഷിച്ച ചങ്ങാതി ജോണിയെ കൂടി കാണണം നാളെയാവട്ടെ.

പിറ്റേ ദിവസം ജോണിയെ കാണാൻ പോയി. ജോണിക്കും പെട്ടെന്നെന്നെ മനസ്സിലായില്ല. ഗ്രാമത്തിലെ സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തിക മാറ്റങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒരു ഏകദേശ വിവരം ജോണിയിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കി. പാടമില്ല, കുളമില്ല, കാടില്ല, കുന്നില്ല്യ, മാമ്പഴക്കാലത്ത് മാമ്പഴമഴ പെയ്യിക്കുന്ന ജാംബവാൻ മാവുകളില്ല. പഞ്ഞമില്ല, പരിവട്ടമില്ല, കള്ളകർക്കടവുമില്ല. നാട് നഗരമായി. നൂറു ശതമാനം സാക്ഷരത. 75 ശതമാനം യുവാക്കളും ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവർ. അതിൽ മുക്കാൽ പങ്കും വിദേശത്ത് ഉന്നത ഉദ്യോഗം വഹിക്കുന്നവർ. അവരോടൊപ്പം സമൃദ്ധിയും പരിഷ്കാരവും, പാശ്ചാത്യ സമ്പ്രദായങ്ങളും (നല്ല വശങ്ങളെക്കാൾ കൂടുതലുംചീത്ത വശങ്ങൾ) ഇറക്കുമതി ചെയ്തു. പക്ഷെ ചിലതെല്ലാം നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പഴയ ആത്മാർത്ഥതയും സഹജീവി സ്നേഹവും. പണം തേടിയുള്ള അലച്ചിൽ ചെറുപ്പക്കാർ പലതും മറന്നു അതവരുടെ കുറ്റമാണോ ? പഴയതെല്ലാം ഉത്തമമാണോ ? ഇത് കാലം തെളിയിക്കും. പക്ഷെ ഇതിന്റെയെല്ലാം തിക്തഫലം അനുഭവിക്കുന്നത് വയസ്സായ മാതാപിതാക്കൾ. വലിയ വീടുകളിൽ നിധി കാക്കുന്ന ഭൂതങ്ങളെപ്പോലെ മക്കളുടെ വരവും കാത്ത് വഴിക്കണ്ണുമായി അവർ കാത്തിരിക്കുന്നു.

എന്റെ വരുമ്പോഴുണ്ടായിരുന്ന ആവേശമെല്ലാം രണ്ടാഴ്ച കൊണ്ട് ആവിയായിപ്പോയി. നാട്ടിൽ സ്ഥിരതാമസമാക്കണോ വേണ്ടയോ എന്ന് ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങി. വിരസമായ ദിനങ്ങൾ തള്ളിനീക്കി. രമയുടെ മക്കളുടെ പോക്ക് അത്ര പന്തിയല്ലെന്ന് എനിക്ക് ആദ്യം മുതലെ തോന്നിയിരുന്നു. എന്നെ കാണുമ്പോൾ ഹായ് അങ്കിൾ എന്ന ഒരു സംബോധന, കഴിയുന്നതും അവർ എന്നെ കാണാതിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥികളാണ് സ്കൂളിൽ നിന്നുള്ള വരവ് തോന്നുമ്പോഴാണ്. വന്ന ഉടൻ മുറിയുടെ കതകടച്ച് കാതടപ്പിക്കുന്ന ഡിസ്കൊ പാട്ടിടും പാതിരവരെ മുറിയിൽ വെളിച്ചം കാണാം. 1-ാംതിയും ഞായറും അവർ അധികനേരവും വീട്ടിലുണ്ടാവില്ല. അവരുടെ ഡിസ്കൊ താവളമൊന്നു കണ്ടേക്കാം ഞാനുറച്ചു. ഒരു ഞായറാഴ്ച ഡിസ്കൊ താവളത്തിന്റെ പിന്നിൽ കൂടെ ചെന്നു എത്തി നോക്കി. ഒരു ഇടുങ്ങിയ ഹാൾ, കുറെ ആൺകുട്ടികളും പെൺകുട്ടികളും കാതടപ്പിക്കുന്ന ഒച്ചയിലുള്ള സംഗീതം. ആൺ പെൺ വ്യത്യാസമില്ലാതെ ചാടിക്കളിക്കുന്ന ഡാൻസെന്ന വിരോധാഭാസം. ചിലർ മുക്കിലിരുന്ന് വലിക്കുന്നു. കഞ്ചാവാണെന്നു തോന്നുന്നു. രൂക്ഷ ഗന്ധം അധികനേരം ഞാനവിടെ നിന്നില്ല. ഒളിഞ്ഞു നോക്കുന്നത് ആരെങ്കിലും കണ്ടാൽ വേഗം പുറത്തിറങ്ങി. ഗ്രാമം സിറ്റി ആയതിന്റെ അനന്തരഫലം ഇത്രയും പരിഷ്കാരം വേണോ? ഞാൻ സ്വയം ചോദിച്ചു. പഴമയിൽ

നിന്നുള്ള കുതിച്ചു ചാട്ടമാണ് ഇവിടെ കണ്ടത്. അതിൽ നല്ലതും, ചീത്തയും വേർതിരിക്കാതെയുള്ള പരിഷ്കാരം. വീട്ടിൽ വന്ന് രമയെ ഉറക്കെ വിളിച്ചു. ഉച്ചത്തിലുള്ള എന്റെ വിളികേട്ട് രമ ഓടി വന്നു. അവിടെ കണ്ട കാഴ്ചകളെല്ലാം ഒട്ടും വിടാതെ രമയെ ധരിപ്പിച്ചു. ഇവിടെയാണോ നിന്റെ മക്കൾ ഡിസ്കൊ എന്നും പറഞ്ഞ് പോകുന്നത് ? അവർ കൃത്യമായി ക്ലാസിൽ പോകുന്നുണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിക്കണം. ചീത്തയാവാൻ പറ്റിയ പ്രായമാണിത്.

രമ ഇതെല്ലാം കേട്ട് തരിച്ചു നിന്നു. ചേട്ടൻ പറയുന്നത് ശരിയാ അവരെ നിയന്ത്രിക്കാൻ ആരുമില്ല. ഇഷ്ടം പോലെ പോക്കറ്റുമണി അച്ഛൻ അയച്ചുകൊടുക്കും. ധാരാളം ചങ്ങാതിമാരുണ്ട് അവർക്ക്, അവരെങ്ങിനെയുള്ള വരാണെന്നൊന്നും എനിക്കറിയില്ല.

ഞാൻ പറയുന്നതെല്ലാം മരുമക്കൾ പുറത്തു നിന്ന് കേൾക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ നിർത്തിയപ്പോൾ അവർ കയറി വന്നു.

മാമൻ ഞങ്ങളുടെ കാര്യം അന്വേഷിക്കണ്ട, ഞങ്ങൾക്ക് ചെലവിനു തരുന്നത് ഞങ്ങടെ അച്ഛനാ എന്നും പറഞ്ഞ് ചവിട്ടിക്കുതിച്ച് അകത്തേക്കു കയറിപ്പോയി.

അന്നു രാത്രി വെള്ളമെടുക്കാൻ വേണ്ടി ഞാൻ അടുക്കളയിലോട്ടു ചെന്നപ്പോൾ മകൻ അമ്മയോട് കയർക്കുന്നതു കേട്ടു.

അമ്മെ, മൂപ്പിലാന്റെ പെരുമാറ്റം ഞങ്ങൾക്കത്ര പിടിക്കുന്നില്ല. ഇവിടെ താമസിച്ചിട്ട് ഞങ്ങളെ ഭരിക്കാൻ വരണ്ട. ഇനി എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ ചുട്ട മറുപടി കൊടുക്കും. അതുകൊണ്ട് അമ്മ അയാളോട് മാറി താമസിക്കാൻ പറയ്, മക്കൾ.

മക്കളെ, മാമനും ഈ വീട്ടിലവകാശമുണ്ട്. ഞങ്ങളെയൊക്കെ പഠിപ്പിച്ച് വലുതാക്കിയത് മാമനാ. ആ മാമനെ പ്പറ്റിയാണീ നിങ്ങളിതു പറയുന്നത്.

ഞങ്ങൾക്കാരോടും കടപ്പാടില്ല. കടപ്പാടും കിടപ്പാടും ഒന്നും എനിക്കറിയണ്ട, വേണ്ടതെന്തെന്നു വെച്ചാൽ അമ്മ ചെയ്യ്. ഇല്ലെങ്കിൽ എനിക്കതു ചെയ്യേണ്ടി വരും. രമക്ക് മകന്റെ മേൽ നിയന്ത്രണമില്ലെന്നെനിക്കു മനസ്സിലായി. വെള്ളമെടുക്കാതെ ഉടൻ ഞാൻ മുറിയിലേക്കു മടങ്ങി. കാര്യങ്ങളുടെ കിടപ്പ് മനസ്സിലായില്ലെന്ന് നടിക്കുന്നത് ശരിയല്ലല്ലൊ. ഞാനവർക്കൊരു തടസ്സമാണ്. മൂപ്പിലാൻ, അയാൾ ഉഗ്രൻ പേരുകൾ. കൂടുതൽ പേരുകൾ ലഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് സ്ഥലം കാലിയാക്കുന്നതല്ലെ നല്ലത് ? ഞാൻ കൊതിച്ച സ്വൈര്യ ജീവിതം ഇവിടെ കിട്ടില്ല. നാൽപ്പതുകൊല്ലം സന്തോഷത്തോടെ ജീവിച്ച മലേഷ്യ തന്നെയാണ് എനിക്കു നല്ലത്. എന്റെ കൂട്ടുകാരെല്ലാം അവിടെയാണ്. അങ്ങോട്ടു തന്നെ മടങ്ങാം.

പിറ്റെന്നു തന്നെ ഞാൻ മലേഷ്യയിലേക്ക് ടിക്കറ്റ് ബുക്ക് ചെയ്തു. അനിയൻ ഒരിക്കൽ എന്നെ കാണാൻ വന്നതല്ലാതെ പിന്നീട് വരികയുണ്ടായില്ല. അവനോട് പോണകാര്യം പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ല. മടിച്ചു മടിച്ചാണ് ഞാൻ മടങ്ങുന്ന കാര്യം രമയോട് പറഞ്ഞത്. അവൾക്കതിഷ്ടപ്പെട്ടില്ലെന്നെനിക്കറിയാം. എന്റെ തീരുമാനം കേട്ടപ്പോൾ രമയുടെ കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞു. ഇപ്പോഴും സ്നേഹം നിറഞ്ഞ കൊച്ചനുജത്തിയാണവൾ.

കുട്ട്യോള് വല്ല കൊള്ളരുതായ്മയും പറഞ്ഞു എന്നു വെച്ചിട്ടാണൊ ചേട്ടൻ പോകാൻ നിശ്ചയിച്ചത്? അവറ്റക്ക് ബുദ്ധില്യാ. ചേട്ടനോട് അങ്ങനെ പറയരുതായിരുന്നു. ചേട്ടൻ ക്ഷമിക്ക് ഞാനവരെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാം. ചേട്ടൻ പോകരുത്. ചേട്ടൻ വന്നപ്പോൾ എനിക്കെന്തു സന്തോഷമായിരുന്നെന്നോ. സഹായത്തിനൊരാളായി എന്ന സമാധാനം. രമ കരയാൻ തുടങ്ങി. എന്നും അവളിങ്ങനെയാണ് വേഗം കരയും.

കരേണ്ട മോളെ, അവളടെ കണ്ണുനീർ തുടച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ മടങ്ങി വരും. അവളെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ ഒരു കള്ളം പറഞ്ഞു. മക്കളുടെ കാര്യത്തിൽ നീ കുറച്ചുകൂടി ശ്രദ്ധിക്കണം. സ്കൂളിൽ അവർ കൃത്യമായി ചെല്ലാറുണ്ടോ എന്നന്വേഷിക്കണം. എല്ലാം നന്നാവും ഞാനാശ്വസിപ്പിച്ചു.

ഈ അന്യേത്തി ഏട്ടനുവേണ്ടി എന്നും കാത്തിരിക്കും അതു മറക്കരുത്. തേങ്ങലിനിടയിൽ അവൾ പറഞ്ഞു.

കൂടുതൽ നേരം അവിടെ നിന്നാൽ ഞാനും കരഞ്ഞുപോകും. രമയെ എനിക്കത്രക്കിഷ്ടമാണ്.

ചെറ്യേട്ടനെ കാണുന്നില്ലേ ? രമ.

ഇല്ല, പറഞ്ഞാൽ മതി. അവന്റെ തിരക്കിനിടയിൽ ഞാനൊരു ശല്യമാവണ്ട.

തിരിഞ്ഞു നോക്കാതെ ഞാൻ ടാക്സിയിൽ കയറി. ഒരു കാര്യം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. രക്തബന്ധമല്ല, കൂടിക്കഴിയുന്ന സ്നേഹബന്ധമാണ് യഥാർത്ഥ ബന്ധം. പലകാരണവശാലും പ്രവാസികൾക്ക് നാടുമായും, സ്വന്തക്കാരെയും എപ്പോഴും കൂടിക്കഴിയാൻ കഴിയുന്നില്ല. നല്ല കാലം മുഴുവൻ കുടുംബത്തിനു വേണ്ടി ചെലവഴിക്കും. വയസ്സാവുമ്പോൾ ആർക്കും വേണ്ടാതേയുമാവും.

എന്റെ വിമാനത്തിൽ കയറാനുള്ള അവസാന അനൗൺസ്മെന്റ് കേട്ടപ്പോൾ മനോരാജ്യത്തിൽ നിന്ന് ഞെട്ടി ഉണർന്ന് മറ്റുള്ള യാത്രികരുടെ കൂടെ വിമാനത്തിലേക്ക് കയറി. വീണ്ടും മലേഷ്യയിലേക്ക് എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട മേരി ഉറങ്ങുന്ന സ്ഥലത്തേക്ക്...

●

OUR TRIP TO BANGKOK

■ K.P. Karunakaran

It is said that opportunities come our way unexpected. In the first week of October this year, Baiju, our son, was planning to go on a holiday to Bangkok with his family. He surprised us by asking us whether we too would like to join them. We were a bit hesitant at the first instance. Could we make this visit at this rather an advanced age? I wondered. But Baiju instilled confidence and courage in us by saying that his friend, Rahul from Kolkata, whom we all knew very well, is also joining the party with his wife and daughter. Our confusion receded further when our house owner Sangeeta and her husband Krishna Kumar also encouraged us' We agreed and decided to seize the opportunity. In fact after our visit to Australia and Singapore in 2004, we had not gone overseas anywhere. Our Passports were also due to expire and this was a God-given opportunity to make a visit abroad once again.

And thus on the evening of Saturday, 1st October 2011, all of us were aboard the Air Asia Flight from New Delhi International Airport to Bangkok. The Flight took off at 11.10 pm. and landed at "Suvarnabhumi International Airport", Bangkok, in the wee hours of the next day (4 am local time, corresponding to 5.30 am in India). Immigration check and other formalities over, we boarded a Toyota van outside the Airport, enjoying the polite and pleasant hospitality of the Airport personnel. Bangkok is about 30 KM ride from the Airport. As the early rays of the rising sun touched the earth, we did not stop over anywhere and rode straight away to Pattaya, the Beach City of Thailand, about 130 KM away. Any visit to Bangkok, it is said, is incomplete without seeing Pattaya, as much as a visit to Singapore is incomplete without visiting Santosa Islands. We were fortunate enough to have been put up in a beach-facing Al class Royal Cruise Hotel in Pattaya City. From the balcony of this hotel, we could get a panoramic view of the immaculately beautiful Gulf of Thailand and all the activities there. Speeding motorboats spread out in large numbers like bees outside a disturbed beehive, parachutes rising up and ebbing thereafter at the sea, foreign tourists taking their sunbath and enjoying occasional dips in the swimming pools, and all, were mesmerizingly beautiful. We even felt we need not have to go anywhere but keep watching the view from the quiet of our balconies!

After *a* brief stroll in the beach we came back soon. The scenic beauty of Pattaya is beyond any description. The bluish green water waves of the Gulf of Thailand reaching unto the shore, speeding motor boats racing to and fro ferrying tourists to the Coral Islands and back, white foams forming in abundance at the coasts and all were a marvelous sight which we watched with great awe and interest. During the remainder of the day we went a spree of sight-seeing in Pattaya City. Tiger Park was the first destination. An attraction here was that the tourists, including the children, were allowed to feed the tiger cubs (some of which, I may mention, were as big as Alsatian dogs here!) with milk in bottles. The restless tigers partaking fresh meat in their cages enthused the children and quite expectedly, they were reluctant to leave the spot very soon! In the Park, the trained tigers excelled in performing some 'circus' items while the pigs did some running races.

Crocodiles' Den was our next stopover. With their open mouth and ferociously lined up blade-like teeth it is an amazing sight to watch the crocodiles, big and small, grazing in the water or on the sur

face and the acrobatics the trainers made them to perform. We watched with baited breath trainers putting their head into the crocodile-mouth and coming out unscathed! In the Elephant park, we could not take a ride due to paucity of time though the children enjoyed feeding the tuskers with plantains, who raised their trunks and moved sideways as a token of love and acknowledgement to the little ones. Though the under-water aquarium did not appeal much to us (having seen bigger ones during our Australian and Singapore voyage), for children it was a food experience. During the drive through the transparent tunnel we came in closer proximity with marine animals.

We woke up the next day and were soon dressed up in 'Bermuda shorts' and water-proof *chappals* we boarded a boat somewhat near our hotel. The boat roared ahead at a speed of 150 KM per hour towards the mid-sea! We enjoyed every minute of the ride with the trailing path splitting on either sides thick white foam. About thirty minutes later the boat stationed near a big barge to which it was fastened with a thick plastic rope. We were told that the depth of the sea at this point was about 25 feet. To our astonishment we were told to climb up to the big barge, clasping the extended hands of the youngsters, I was sure even an accidental slip could end one's life once and for all in this delicate climb above! All around the silence of the mighty sea reverberated with wind blowing across from all sides. While some of us rested in the deck on the spread-out armchairs, watching with amazement the parachute riders, Rahul and my daughter-in-law, Sumi, seemed more adventurous. Both of them had a ride during which they had a dip in the sea and were brought back wet, but thrill writ large on their faces.

Back again in the boat we were cruising for the next 45 minutes toward the Coral Island, With natural beauty and scenic splendor bristling in their optimum effulgence, I felt this place to be one gifted with an enchanting beauty of mind and heart. We all felt as if we were altogether in a different world and the cool breeze was soothing beyond one's imagination giving us peace and serenity in unimaginable abundance. We then were taken in a banana-shaped tubular boat to about two furlongs into the sea. The passengers into this cruise were sporting life-jacket. At the end-point the boat is tilted throwing everyone into the lap of the sea! But no one is into any causality as the life-jacket ensure that they are kept floating even after going down the seawater below. We saw numerous rescue-boys who are well-equipped to save anyone in any such eventuality of drowning, which we were assured is a rarity.

Back in our hotel in Pattaya, we were soon headed towards Bangkok, the last leg of our brief, though memorable, tour. 130 KM far from Pattaya, the cosmopolitan Bangkok City is the capital of the Kingdom of Thailand, famous for its "Constitutional Monarchy". Rightly referred to as the "Venice of the East",

Bangkok City is famous as the land of quintessential Buddhism as well as for its various handicrafts. Buddhists are in plenty here and one may remember the concept of Greater India when places such as Thailand is visited. As we neared the City I looked amazingly at the "Furama Hotel" where we were to stay for the rest of our stay in Thailand. The people of Thailand are very polite and polished and equally hospitable. Tourists are greeted in their customary style and they also expect to be thus reciprocated, at least with a smile. Thais regard head as the most vital part of the human body and the legs as the most degraded part. Though Bangkok is well-known for its art and practice of foot-massaging, they consider anyone touching any part of the body with the foot as impolite and despicable.

Sukhothai Traimit (The Golden Buddha Temple) was our first spot of visit. The star attraction of this temple is the world's largest Golden Buddha image. Made of 5 tonnes sparkling gold measuring 16 feet in height and 12 feet in diameter, Buddha in all its grandeur could be visualized. In the second temple a gigantic gold-plaited Reclining Buddha, about 46 metres long and 15 metres high, with Buddhist monks sitting in meditating pose in the front, could be seen. Visitors kneel down to obtain the Buddha's blessings. The third temple we visited was the marble temple believed to have some relics of the Buddha.

We next visited the international Gem centre run by the Thai Government. The exquisite collection of diamonds and emeralds, both in variety and texture, and their shaping and cutting, were indeed marvelous. We had a pass-over of the Grand Palace, built by King Rama I. We were told that the commodious interiors of this Palace is still used for some State functions, banquets, etc. It is also a treasure house of Thai arts. On our way back, we stopped at Thai Village, where masterpieces of handicrafts of the Thai people are tastefully displayed. We spent some time seeing these and also went on to partake the Thai food served over there. In the evening we went on a shopping spree in a ten-storey shopping mall. We found that it was a world all by itself that despite our faster paces we could complete only three of the ten floors!

After devoting some hours for shopping the next day, we were back in the Suvarnabhumi Airport by the afternoon. As the Air Asia flight hovered around the gigantic runway before leaping up nautical miles above, I was silently recalling every moment of my stay in Thailand, an experience that has left in all of us an indelible joy and fervor that would remain fresh and green for all the years to come.

The Mountain

■ Akash Jayaram
Year 4

In the ancient times the kingdom Viratnagar was one of the most powerful kingdoms in India.
It was the biggest empire in India.This is why it was getting attacked about 15 times a year.
The king could not watch his soldiers getting killed.He ordered his prime minister to constructed a wall around his kingdom.The prime minister agreed. So a wall was constructed all around the kingdom.But a builder came to the king and said Sir, a mountain has come in the way of the wall. We have tried. to get it out of the way, but in vain. "The king said 'You bungling idiot' ! When I ventured out to my kingdom,I've never seen a mountain!. I think you're just trying to get away with it! Now get back to work or I'll behead you But the builder refused. After a long argument,the king said "All right. Iwill send my whole army to remove this mountain. But remember,if I find out that you are lying,I will have you beheaded"
So the builder went out with the army,and soon came back with the army carrying a cartload of people tied up. The king asked what this is,the builder replied "These are the people from the enemy neighboring kingdom. Every night,they come and break the wall. Luckily we saw them running away".
So the king rewarded the builder with many gifts and he became a minister. The wall construction was neglected and the king defeated the enemy in war. ●

OCEANS 50*

■ Varad
Year 7

"The wildest wave ever", said John in a shallow voice. Mark on the other hand didn't agree. He said ", I've been on a greater wave than that. Legends call it the OCEANS 50*!! Let me start from the very beginning."
It all started when I won a trip to Argentina from a lotto draw. When I arrived there I tried to make friends with the locals and natives.
When I met the natives I felt like talking to the chief of the tribe. Luckily I got the chance to speak to the Chief. When I was talking to him about surfing, he told me about the Legend of Katoomba too (OCEANS 50*). He said that no one had ever surfed and survived. That's when I thought of being the first man to ever survive OCEANS 50*. A shiver went up my spine as I thought of it.
The natives said that the wave only comes twice a year in the Tot To and the Machopalo festivals. Fortunately the Tot To festival was due the next week. I asked the chief if I could surf the OCEANS 50*. He gave me a lucky pearl and asked me to leave. So I did.
The time came for me to take my chance. Everyone looked in astonishment as I dared to take on the Legend. Some locals thought that I was a fool trying to take on the mother of all waves, but that didn't stop me.
As the wave approached I felt the ground rumbling as if a volcano was to erupt. I got my surf board and headed straight for the beast. I caught the wave and started to surf. Suddenly I slipped and got swallowed by the wave. Rapidly silence filled the air. Fortunately for me I grabbed my board and resurfaced. Everyone started cheering for me as if I won a gold medal in the Olympics. I swam towards the shore. The chief came towards me and gave me a hug and congratulated me.
Mark Interrupted and said ", like I would ever believe that." I said ",if you don't believe me then why am I in the Guinness World Records." Mark said ", surfers luck" and left. ●

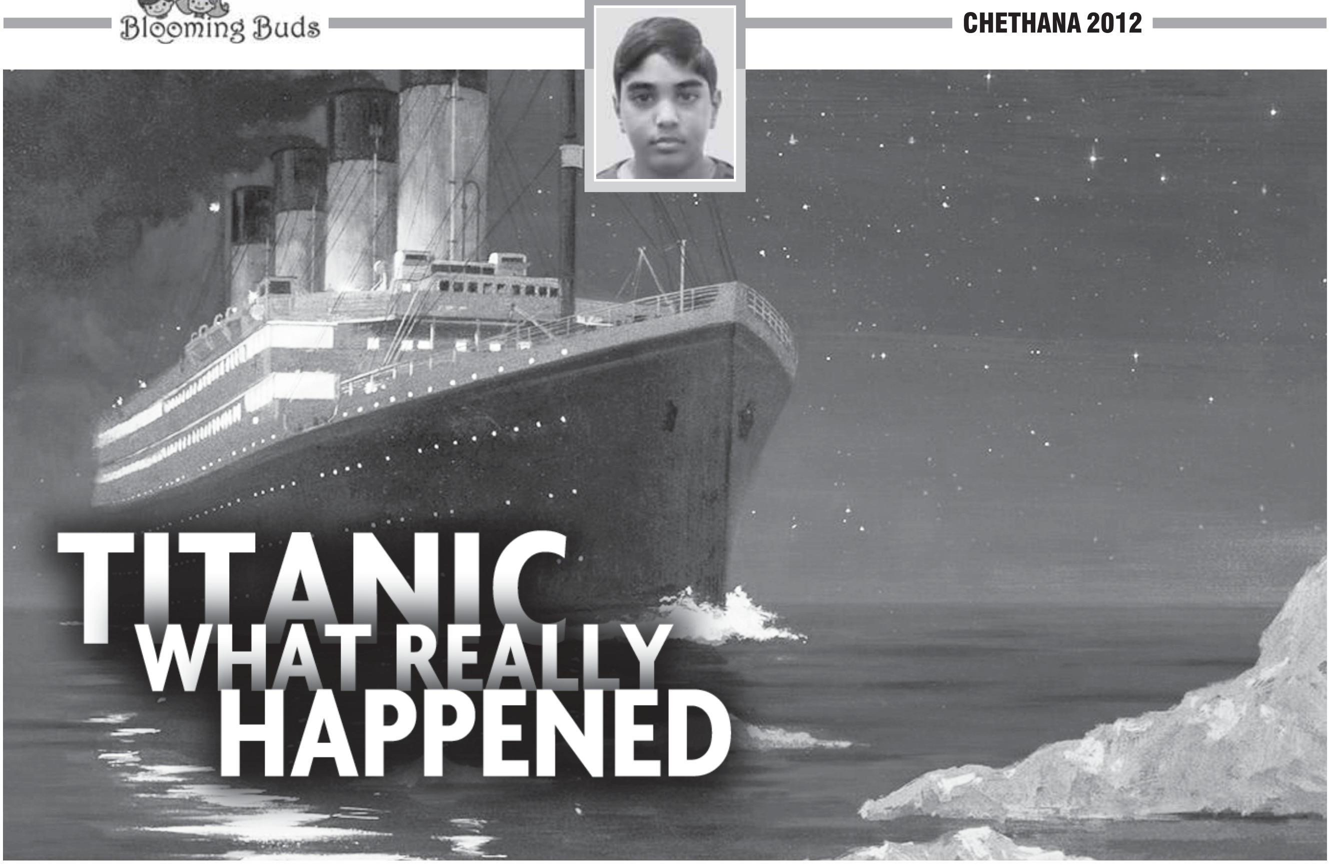

TITANIC WHAT REALLY HAPPENED

■ Navaneed Nanda
Year 3

It has been a hundred years since the giant unsinkable Titanic sunk. That is what drew me straight to Titanic. Soon Titanic was my most favourite ship (or ship wreck).Not many people know exactly how it sunk. Here is a **bit about my research on Titanic**.

MAIDEN VOYAGE

10th March 1912 Titanic leaves the quay to port. Many people waved Titanic, their friends, the crew and the passengers off. Everyone said that the Titanic was unsinkable. The last words of Captain Edward John Smith before Titanic left are "This is a ship that cannot be sunk even by God".

Titanic's super waves caused another ship, " New York's" moorings to break and caused her to come in to Titanic's way but " Vulcan" a tugboat and another tugboat kept the ships away from colliding. The reversing Titanic could then continue on her maiden voyage. Titanic the luxury liner slowly cruised off in to the Atlantic Ocean from South Hampton.

NEAR COLLISION

On 14th April 1912 an ice berg was sighted dead ahead. The giant ship is too fast to turn. The Titanic is designed for avoiding damage from the direct hit of a ship or an iceberg. The captain tries to turn the giant ship around the iceberg. Titanic turns but it is too fast to quickly slow down, it will have to sideswipe the iceberg. So the only way to steer the ship away from danger is to turn straight to the iceberg. But it is too late… the ship's side got swiped. every crew member on board thought they missed but under the bridge in third class, passengers felt a little nudge and ice fell in. They went and asked the look out if they had hit something but the look out said that they had missed. So the passengers believed the look out and complained to the captain that ice was falling in their rooms but the captain asked them not to worry as the ship is unsinkable. So the passengers simply played with the ice and went to sleep. Under the third class dining area in the room with the hundred boilers, fire men hear loud bangs, then a blast of water breaks in. (workers in boiler rooms had secret passages to reach these rooms and other places without being seen). After sometime Captain Edward John Smith knew that the Titanic was flooding. He ordered for the one ton water tight doors to be closed and the engines to be stopped. The red light went on which meant that the ship was going to stop and the water tight doors would close but the ship didn't stop. It takes thirty seconds for the doors to close. The doors were closing but a lot of people got stuck under in the water tight rooms. One really brave man went to the engine room to check

the engines. Unfortunately he snapped his foot under a door and perished in the sinking. The bulkheads were not high enough and water flooded through the whole ship. Captain Smith ordered people to evacuate the ship. Women and children were asked to get out of the ship first. First class passengers were asked politely being acknowledged as Madam and Sir, whereas third class passengers were ordered rudely to come out. Music band leader Wally Hartley decided to play on the music to keep the people calm to the end. Many lifeboats were lowered with passengers, the initial ones having few passengers and later on making the life boats full. As the men from third class pushed hard to come on to the life boat docking area, they were pushed aback and the gates were closed. In two and a half hours the ship sank, drowning passengers screaming, mainly men. Some women decided not to leave their husbands back. Many passengers jumped over board wearing life jackets. Titanic soon sunk with the captain and 2500 people. The captain was last seen holding the steers as the ship sunk. Bruce Ismay the chief of White star liner (owner of Titanic) had repeatedly said that no crew member should get off ship in case of a wreck, however he safely escaped at the time of the real wreck. (Although some people say he did help a lot of women and children to escape safely before he came down). This then has been the most famous ship wreck in a hundred years.

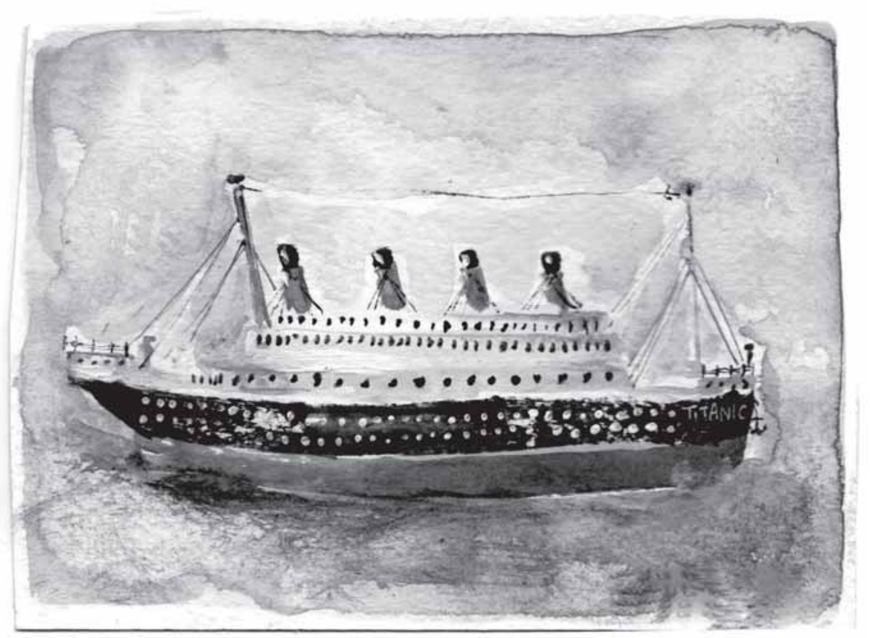

That was the end of the TITANIC….

MISTAKES

1. Harland and Wolff the construction company who created Titanic and White Star Liner(owner of Titanic) were in a hurry to finish off the ship as they knew that their competitors Cunard lines were also about to finish their biggest ship and were already putting furniture in. Hence a reduction was made in the number of lifeboats as the workers were rushed to finish the ship. Anyway large ocean liners like the TITANIC WERE NEVER EXPECTED TO SINK !.

2. The bulkheads were designed to stop water from one compartment getting into the other. However they were not high enough and water leaked through the top of bulkheads.

3. A wireless message was received about the sightings of several icebergs by "Carpathia" and "Californian", other ships. (Carpathia's Captain Sir Arthur Henry Rostron was a great friend of Captain Smith). However the operator ignored it as he was busy writing messages to the first class passengers about a new café opening soon.

4. One of the crew members, who had to leave the ship before the voyage, took the keys of a box which contained the spare binoculars. This was realised late when the crew member responsible for the lookout was about to start his shift.

5. The lifeboats which left the dock early were not filled with passengers as everyone was in a hurry or many more passengers especially men could have been saved.

6. Carpathia the nearest ship took four hours to reach to the rescue of Titanic

7. Many of the life jackets were faulty and injured people as they jumped from the ship.

FURTHER MORE….

Many pictures of the Titanic has emerged after a dive by Film maker and explorer James Cameron in 2001 and many companies are planning to make profit by excavating and exhibiting Titanic. I think this should never happen as it is a graveyard to many people. Has everyone forgotten the bad omens before the titanic sunk?? The nightmares, the bold declaration by Captain Smith challenging God!...

●

THE BOY WHO JUMPED OVER THE STICK

■ Krishna Suresh
Year 6

"Words are but pictures of our thoughts"

It was winter and Tim was jumping over a stick which he thought was very magical. Was it confidence he developed or just plain luck ? Tim but had lots of confidence, though all the time so he thinks it gives him both, luck and more confidence. The object was very long just like most of the sticks you find in a normal tree. It didn't have any small branches here and there but did have a brushed look; black in colour it looked dry just like it was in some old shed without getting hydrated for a long time. In front of Tim's house there was a medium sized Maple tree which the narrow stick was from. Close to the tree, underneath layed a small stream connecting to it another narrower stream layed, it looked like Tim's stick which gave him both confidence and luck. Tim thought, "Is this where the power comes from?" But Tim was much more concerned about the entrance exam which was coming up, his parents need him to contribute so if he has high marks it will lead him to a much better future. Tim would practice hard for the test and each day would work harder and harder for it. After he worked hard he would jump over the stick a few hunderds of times till he had to go to bed. All the plants, the stream and the Maple tree but especially one small leaf who would see Tim everyday and would feel sorry for him but would give good luck to him.

It was a Saturday, the most nerve-wracking, timid, petrified day for Tim. He forgot everything he learnt and eventually lost all his confidence. Because of his exam he went to the toilet several times and had a stomach ache most of the time. "Mom, will I pass" he asked doubtfully "of course you will" she replied. "Students" said the head of department "Please come to the testing room" Tim hugged his parents and went. It took Tim the whole day for the test and came back at night. From the next morning Tim jumped over the stick hours, day by day. 2 weeks later the result came, Tim jumped few more time, he opened the red envelope slowly, took out the paper and there it said "Average mark: 98.7% "Tim was in shock "MUM" "DAD" COME QUICK" Tim shouted. He showed his parents the mark and while his parents were saying "well done" a small cold blistering wind came and the leaf who hoped to give him good luck was saying 'goodbye' to his brother leaves and sister leaves as they cry in sorrow but did see a better for Tim. The leaf gracefully landed to the stream which looked like a stick and died happily. Tim thought, maybe the stick is really a lucky charm. ●

The Girl

■ Arshaq Siraz
Year 5

Her lone shadow flickers across the wall,
She curls her hands into a tight ball,
"Please kind sir,give me a coat of fur,
To help me keep warm throughout the heavy storm."
No one would answer her pleas and calls,

But she'll keep going until she falls,
And in her dreams she flies up high,
Among the dark clouds that fill her night sky,
And in the morning she comes to meet,
The final partner, Death.

A Day In The Life Of A Paediatrician

Ankith Nair
Year 7

I am a paediatrician.

6 am: I wake up in order to get ready for work.

7am: I am ready to take on my interesting day at work. As I work around children, my day is never really that dull. I climb into my white BMW M3 and head off to work, battling the intense rush hour.

7.20am: I arrive at Princess Margaret Hospital. The day starts off with a simple pop quiz the hospital gives us every morning in order to get our minds grinding.

10.30am: My first patient. Matthew White. He suffered a minor arm injury due to an accident involving a banana peel, a baseball bat and another clumsy student.

Noon: The hospital usually gets a huge wave of children as most injuries happen at lunchtime.

2pm: The hospital settles down a little. We are still darting from room to room trying to help children but it isn't as hectic.

2.40pm: I get a patient called Adam Qin. He has a cute appendicitis and needs an emergency appendectomy. I go to see him during my break to make sure he is alright. I crack a few jokes and make a few impressions of certain people to break the tense atmosphere. Most paediatricians do like to do this because it provides a bit of a laugh to their day. It has been proven that positive thinking can in fact heal people faster.

I then visit a few other wards to tell them about the play room. In the hospital there are two rooms dedicated to providing enjoyment for children; one is a under 12 room full of video games and the other is a teenagers room full of pool tables and other games.

3pm: I then go back to the examination room to tend to a small boy who broke his foot. A new doctor needed my help to find the resources needed to help heal his foot. The doctor's name as I later found out was Chris Hawk.

4pm: I have to leave the hospital as I have a conference to attend.

The conference is a bit tedious, but it does teach us a little bit about medical engineering and shows us some incredibly useful medicines that may be used in the future. The highlight of the conference was the introduction to a strong painkiller called Exceed. The drug was quite powerful and, in my opinion, a bit too powerful for anyone under 7 years old. The conference was held at the Burswood Entertainment Complex so we were catered by the Atrium Restaurant which is established inside the complex.

8pm: After the conference, I found my car keyed quite badly. It happened to Dad a few years ago as well. I drive back to my apartment in Mount Pleasant angered by the event but looking forward to my next day at work. Children have that healing effect on people.

Cyber Bullying

■ Prajna Menon
Year 7

Lately on the news, we have heard about many cyber bullying issues here in Australia. Here are some of my tips on what cyber bullying is and how we can prevent it from affecting us.

What is cyber bullying?

Cyber bullying is when people use certain technology devices such as computers or phones to send you:

- Disturbing pictures
- Insulting messages, emails or texts
- Unkind messages or images being posted
- Excluding others online

This can make you feel uncomfortable, lonely and sometimes leaves you feeling depressed, such that you are unable to concentrate on your social and/or school life.

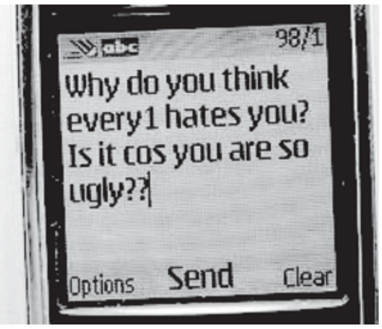

How is it different from face-to-face bullying?

Cyber Bullying differs quite a bit from normal bullying. The main thing is that most of the time, the person who is the bully stays unknown to the victim. It is also extremely invasive and you can be targeted while at home. It can have a very large audience and can cause permanent damage.

'What Do I Do?'

Do **NOT** retaliate or respond. If you are on a social network such as twitter, MySpace or facebook, report the comment or simply just block the user. If it continues for more than a week, talk to a trusted adult, parent or friend. Also try to collect evidence (print out emails and save the text messages) just in case you end up going to the police.

What are the consequences of cyber bullying?

Cyber bullies face very harsh consequences. Because cyber bullying includes identity theft, hacking and stalking, which are all criminal activities, Investigative Agencies are likely to get involved.

Here are some consequences if proved guilty:

- Federal charges - fined or imprisoned for two years
- Prosecution under stalker laws
- School Suspension
- Internet Service Provider (ISP) account closure and/or banishment.

I hope you have learnt something about cyber bullying through my article. Please remember that you must NEVER EVER cyber bully anyone as there are harsh consequences involved and that if you are being cyber bullied, you must talk to a trusted adult or friend.

The Alien Encounter

■ Nived Nanda
Year 5

It was a beautiful Saturday morning and I was lazily rolling around in my bed. I could hear the annoying magpie pecking on my glass window and my snoring brother. Suddenly I realised that it was Saturday! IT WAS THE FREE DAY with no school work.

I quickly jumped out of my bed, brushed my teeth and changed into my tees. Mum had kept my breakfast on the table. It was dosa my favourite food. I gulped it up and ran outside the door before my brother could follow me. Dad shouted "come back in time for lunch!" I took my bike and ran across Sheldrake Park to my friend Thej's house.

Thej's mum opened the door and said "Thej has been waiting for you for a long time." Suddenly he appeared behind me on his bike. "Let's go!" I said.

We went to our favourite spot near the Shelley River. We parked our bikes and started skipping pebbles in the water as always. However this time Thej was winning, I blamed it on my round pebbles and told him, "hey Thej let me get some flatter ones then I will show you who the best is."

I walked into the bush to get some more pebbles. When I came back I could not see Thej. I looked around to find him then suddenly I saw a bright light in front of my eyes. IT WAS A U.F.O and it was sucking Thej into it. I ran and grabbed his legs and pulled as hard as I could. But it was no match for the U.F.O's sucking power. As a last resort I started throwing pebbles from my pocket into it. I kept on throwing until I had one last pebble. I could feel the force weakening. I aimed the last one into the center of the huge opening. Whoooooooosh! Thej and I fell onto the water. We saw the U.F.O disappearing into thin air. We swam a shore and took our bikes and rode home as quickly as we could.

When I reached home, I told my brother you won't believe what I saw today "A U.F.O" and I started telling him of the happenings and my mother said " STOP MAKING UP STORIES NIVED !"

I am war

■ Rahul Retheesh
Year 7

I am war
Who brings sadness,
Through the country
I am the soldiers
Who get killed every second
Like the pupils of time
I am death
The one that brings sweam to the dead,
And happiness to the won, while the others are red.
I am the bullets
The murders of all time,
The wave of fear and death
I am the patriotism
The one that brings the soldiers,
And his country pride to war,
I am war,
The cause of death,
The killing of soldiers,
The shooting of bullets of all time
I am the wave of farewell
When I ride through a country
They cry
I am the wrathless war,
Cause I am the wreak of countries
Cause I am war.
I spread within seconds
In lands with no meadows
Cause I am war
I am the helping hand for the bad for I have ranks
I ride with heavy tanks
Cause I am war
When ones finished
I start another
Cause I am war
There's world war one and world war two
And many more
Cause I am the strongest and the best,
Cause I am war.

India's Worst Air crash

■ Harsh Nair
Year 9

Mid Air Collision

In November 12, 1996 a flight of Saudi airlines 793 took off from Indira Gandhi international airport Delhi india one of the most busiest airports in India and at the same time Kazakhstan airlines 1907 coming from Kazakhstan was going to land at Indira Gandhi airport.

The air traffic controller V.K Dutta had 7 to 8 flights in his control; another flight of American air force was about to land at Delhi airport, flight Kazak and Saudi were supposed to pass each other at the difference of 1000ft. Saudi airline had 273 passengers and kazk had 73 passenger both in total had 349 passenger.

Atc controller V.K Dutta was in touch with every, flight there was no miscommunication.V.k dutta had told the flight pilot to have the safe distance, but he noticed on his radar they are coming on to a common height, dutta warned the pilots but now there were some miscommunications between the pilots, suddenly there was a blast in the air. TheAmerican air force pilot noticed a large blast; he thought that was a missile he told the atc controller dutta about the blast, even dutta noticed both the flights disappeared from the radar he tried to contact them a lot but there was no response, after a while the American air force pilot told dutta that he saw to blasts on land and then dutta was shocked he then got it that both the planes had with collided. Dutta went to his senior and told about the crash, dutta was very much tensed and worried, the plane crashed in charkha dadri a small town in Haryana. Vishnu Som the CNN journalist was informed and he travelled to the site he was told that there may be a crash of jumbo jet, as soon he reached there it was dark, the crash took place after 7:00 pm Indian timing, Vishnu couldn't see anything in the dark, there was a bit of moon light, the plane crashed on to the mustard field, when Vishnu stepped on the field he felt something weird he couldn't see anything in the dark he then told the cameramen to turn on his light and when he turned the light on Vishnu could see that there was only remains of the aircraft and dead bodies all over.as soon it was morning the investigation team reached the site all 349 people on board were killed.

It was one of the worst air crashes in the history of aviation. Captain KPS Nair was the chief of the investigation team, he was horrified, and he had never seen such a worse crash ever in his life. Both the flight fell seven km far away fro each other.Investigation team had two sites to examine. Now the question was how the crash took place? How both the plane crashed each other? After the crash the atc team and airport authority of India thought this happened because of Dutta and then he was suspended from his job. The first priority of investigation team was to find the black box and then they were- found in the first day of investigation, but it would take experts several months to take data out of it. All the doubts were on dutta he was in an enormous pressure. Dutta told the investigation team that his radar didn't show the altitudes of the plane, so the controller doesn't know the level; it has to be confirmed by the pilot.One of the two plane were not were it should have been. Investigators were convinced after looking at his notes that he did nothing wrong, and three days after the crash he was back on duty. Then investigators returned to sight, excavators were called to dig out the parts of Saudi airlines.

The altitude meter of Kazak flight was found.Investigators found that there was something strange between the alti meters of both the flights. Both the pilots have an alti meter in front of them of course with the same rating but in this case it had a difference of only 300 feet. The investigators thought how the Saudi flight, which was supposed to be 1000 feet lower than the Kazak flight, ended up to low end. After two weeks of investigation captain.The black boxes were sentto England for the recovery. The Kazak flight was told tobe at 15000 feet but they were at 14100 feet, perhaps a sudden burst of turbulence forced the plane to come lower. The flightdata shows two disting and a sudden drop of 400 hundred feet. The investigators say that thishappened due toturbulence, they even discovered there was no problem with the Kazak's alti meters, investigators discovered that the pilot of Kazak, told the controller he was at 15000 feet but actually he was at 16000 feet, they wondered why? Dutta had warned the Kazak flight to watch out for the Saudi flight but they still came lower. The investigators say that the pilots of Kazak air passed the English exam but they still dint had a fluent English. The investigators discovered that the Kazak flight pilots were confused they thought they are cleared to be at 14000 feet followed by Saudi and continued their descend. The pilot did not pay attention towards the radio operator sitting it the cockpit.A simple misunderstanding between the radio operator and the pilot lead to death of 349 people. But a better technology or system would have prevented this accident.It was now clear this accident took place because of misunderstanding between the radio controller and pilot. After the accident Indian government placed order for an advanced air traffic control system worth 118 million dollar.

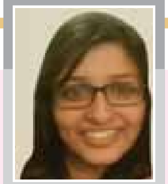

Talking to the Moon

■ Vaishnavi Sidharth
Year 11

It was a calm and blissful evening, the sky tinted with a golden glow from the sunset.
"How has your day been Emma?" Harry asked as he picked a beautiful white rose from the garden.
"Tired and long as usual, nothing new," she said, reluctantly shifting her eyes from the bottom of the hill to Harry's pale face.
Harry gave a slight chuckle, "Same answer, every time."
"Same situation, every time," Emma replied in return, her mouth forming a crooked smile.
The hill served as a Quite retreat for both Harry and Emma, a place where they could forget about all their problems and enjoy the serenity of nature without the harsh reminders of their usual city life, which was filled with noisy cab drivers and people that refused to give you the time of day.
"Do you remember the first time we discovered this place, in 8th grade when we missed the field trip to the science observatory and had nowhere to go?" Emma said smiling, watching the sky turn from yellow to pink.
"How could I forget?" Harry said with a broad but weak smile as he reminisced, " I still remember Mum throwing a fit at us, thinking we were becoming young delinquents or something."
"Today, it's skipping school, who knows what it'll be tomorrow, I didn't raise you both to become juvie kids." Emma mocked her mother as she and Harry burst into laughter.
"Those were the good times," Emma said smiling, gazing at the sky as it turned to dusk, " Everything went downwards from there."
"Hardly!" Harry said in disbelief, "If anything, it went upwards."
Emma scoffed, "How are 10 hour long shifts and being on call 24/7 a part of the good times?"
"When they belong to a well-qualified surgeon who is a graduate from Yale Medical School and earns more than $200,000 a year, maybe?" Harry replied sarcastically.
"You forgot the 10 years' worth of pain and torture I had to endure as well as landing one of the worst jobs possible."
Harry sighed, "Emma, I've told you a million times, if you don't like the place, find another one."
"Because every hospital in New York is just dying to take me in," Emma replied, thinking of how naïve Harry could be, "It's not easy."
"You've got to at least give it a shot," Harry said looking into Emma's grey eyes, " You have to learn how to let go, Emma."
Emma didn't reply, she had it heard it all before, people promising never to leave your side yet finding them gone the next day. Just like her father, who abandoned Harry and Emma during their teenage years.
"Ahh!" Harry exclaimed suddenly as he gripped onto his arm tightly, his face as white as a chalk.
"Are you alright Harry?!" Emma panicked, as she rose to help him.
"I'm fine, I'm fine," Harry said, even though his expression said otherwise. "You had me scared for a second there."
"You worry too much," Harry said chuckling to himself as if nothing had happened.
Emma had to worry, Harry's erratic ways usually never ended well.
"I hate what's happened to you," Emma said staring back at the ground, the blades of grass slightly piercing her fragile skin.
"Well, I guess it's not exactly the most attractive feature about me," Harry said jokingly as lifted his arm tenderly.
Emma stared into his face blankly, "Why do you treat it like a joke?" she said, her tolerance almost reaching its limit.
"I can't afford not to," Harry said lifting his gaze towards the dark blue sky, "Life's too short…"
Harry stood up slowly, holding on to a tree branch for support as a bright red scar became apparent on his right arm.
"I'm sorry," Emma said, suddenly feeling overwhelmed with grief, "I should have done something."
A faint smile appeared on Harry's face, he turned to look at Emma, tears glistening on her soft face, "It's not your fault," he said, "He was the one driving."
Emma lifted her pale grey eyes to the darkly painted sky, the stars shining as bright as ever.
She turned to look at the empty patch of grass next to her, wiping away a tear from the corner of her eye.
"Guess I was talking to the moon again…" she said as she walked off, leaving a pale, white rose behind.

- Hridya Sachidanandan
  Year 9

A Digital Painting

" Digital painting is an emerging art form in which traditional painting techniques such as watercolor, etc are applied using digital tools by means of a computer. Digital painting differs from other forms of digital art, particularly computer-generated art, in that, it does not involve the computer rendering from a model.

- Rishabh Nair
  Year 9

An Acrylic Painting

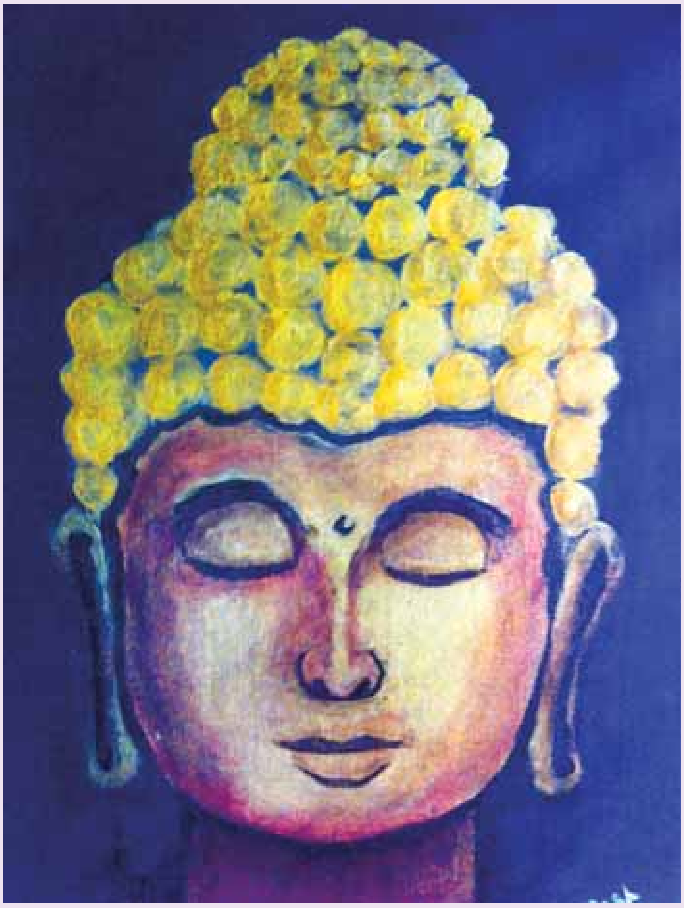

THE LITTLE LOST JOEY

Devanarayan Venugopal
Year 3

Rostrata Primary School Best Story (Year 2) Award Winner

It was a scary dark forest where owls were staring into the darkness. There was a Joey with its mum. The Joeys name was Ben.

On that day Joey woke up and started walking to a river to drink fresh water. When he walked towards the river, suddenly Frankie the fox chased him to the other side of the river,but Ben tripped over a rock and fell into the river.

Ben floated in the river and after some time, he washed up on the river bank. Then he felt something pecking him,he shouted HELP

But the creature said aye aye *it's* okay I'm just a parrot

Joey said I went to the river to drink fresh water,but Frankie chased me into the river.

The parrot said "Oh No!",then the parrot told him where to find food and after that he flew off.

When evening came Ben was sitting alone, under a gum *tree,* but Frankie crept up on him again,but Ben woke up and ran for his life. He was running until Frankie chased him into a cave, Ben was frightened,he was cold he was alone with a *fox,* but suddenly, Frankie got wacked on the face and he shouted "Oowwwoooooo". Ben turned around and saw his mum Ben quickly went to her and

hugged and kissed her. Then they lived happily ever after.

Vaidehi Sidharth
Year 6

A QUICK & SIMPLE RECIPE FOR A YUMMY DESERT
TANGY LEMON SQUARES

INGREDIENTS: (SERVES 6 KIDS)

125 g butter
40g icing sugar
185 g plain flour
220 g caster sugar
125ml lemon juice
3 eggs
2 teaspoons finely grated lemon rind filling

DIRECTIONS:

1. Preheat oven to 180°.
   Grease a 23 cm pan and line with baking paper.
2. Beat butter and icing sugar in a small bowl with a beater until smooth. Stir in 150g of sifted flour. Press over base of pan. Bake for about 15 minutes.
3. Whisk eggs, caster sugar, remaining flour, rind and juice in medium bowl until combined. Pour over hot base, bake for ~ 20 minutes.

Lift slice from pan, cut & ENJOY

■ Sunitha Jayaram

ANDHRA EGG PLANT CHUTNEY

METHOD

1. First wash the eggplant and cut into rough cubes. Deep fry the eggplant in Sunflower/Canola oil and keep aside to cool down. Strain the excess oil by placing the eggplant on kitchen towel tissues.
2. In a small fry pan, heat the Sesame oil (Gingelly oil). To the hot oil, add the red chilies, mustard seeds and fenugreek seeds. Lightly sauté this with a spoon. When the seeds crackle, add the asafetida powder. Remove the fry pan from the heat.
3. Now put the deep fried eggplant and all the ingredients into a blender. To this add the tamarind paste and salt. Blend this into a fine paste. You may add some sesame oil into the blender to make a smooth paste.

INGREDIENTS

Eggplant – 1 whole eggplant (large)
Whole dried red chillies – 12 (depends on flavor)
Fenugreek seeds – 1 teaspoon (small)
Mustard seeds – 1 large tablespoon
Asafoetida powder- 1 teaspoon
Seedless Tamarind paste– 1 lemon size
Salt – to taste
Sunflower /Canola oil – for deep frying
Sesame oil (gingelly oil) – 5 tablespoons.

Eggplant chutney is ready. If stored in the fridge it lasts for 4-5 days.
This chutney tastes best with Idli, Dosa and also as a spread for sandwiches.

■ Baburaj Manat

RECIPE ARIKADUKKA (Stuffed Mussels)

METHOD

Coarsely grind ingredients (except mussels & Powder) in a mini food processor.
Dilute salt in water & add to the rice powder.
Add blended mixture onto it and mix well
Cover the bowl with a damp cloth & keep aside for an hour.
Preparing Mussels
Shells must be scrubbed in water with a stiff brush to remove any barnacles & sand.
With a knife open the shell, cut off the beard & wash.
Take a prepared dough ball & stuff the mussels with it (Repeat this process for all mussels.)
Steam cook the stuffed mussels for 20-25 min.
Keep aside to cool.
Scoop the stuffed mussels out of their shells.
Make a spicy mixture using chilli powder, turmeric powder & salt.
Dip each stuffed mussel in this spicy mixture & fry.

INGREDIENTS

20 fresh mussels (large) (Serves 6 hungry people)
3 cups Rice powder (puttu podi)
1 Cup cooked boiled rice
1 cup desiccated coconut / freshly grated coconut
5 shallots (chopped)
2 tsp fennel seeds
1 tsp chilli powder
1 small tsp turmeric powder
Salt to taste
Oil & 1 ½ cup water for frying

Ready to serve – a spicy snack for afternoon tea or as a starter at a dinner party

CLUB TRAVEL

YOUR TRAVEL AGENCY OF CHOICE

NOW IN OUR 14TH YEAR OF BUSINESS

WE ARE:

QUICK AND EFFICIENT AND EXTREMELY FRIENDLY!

AVAILABLE 24 HOURS DAILY!

AND WE HAVE MANY YEARS OF EXPERIENCE!!

We specialize in:
Domestic and International Travel
Package Holidays to All Major Destinations
World Wide Hotel Bookings
Visa and Passport Formalities
Corporate and Leisure Travel
Group Tours and Cruises
Ski and Adventure Holidays
Travel Insurance
Car Hire and
All Other Travel Requirements

WE ALSO HAVE GREAT COFFEE!!!!!!!

DOES YOUR TRAVEL AGENT MEET YOUR EXPECTATIONS???

IF NOT, GIVE US A CALL AND ASK FOR:

Bisha, Sue or David.

8/29 Strickland Street Mt Claremont Western Australia 6010
Phone 08 9284 3223 Fax 08 9284 3224
Email: clubtravel@westnet.com.au
ABN NO 22 741 665 769 Lic No 9TA 00788

OzRemit

Send and Receive Money Worldwide

- **GUARANTEED BEST EXCHAGE rates for your remittances worldwide.**
- **$ 15.00 Flat fee for send & receive. [India - $ 10.00]**
- **Register now on our secure website to receive one FREE transfer.**
- **Call us now to get a FREE quote before you do any fund transfer.**

Contact: Janeet Kollankandy
Oz Remit Pty Ltd ABN: 35 194 098 905
Unit 3/222 Walter Road West, Morley, WA - 6062
Website:www.ozremit.com.au
Email: info@ozremit.com.au
Mobile:0414 404 177 **Phone:** 0892768555

- Why not get your finance sorted before you go house hunting?
- Knowing how much you can borrow gives you added bargaining power & peace of mind.

Please give me a call to discuss your options

Janeet Kollankandy
Finance Manager

SELECT

0414 404 177 or 9276 8111
janeet.kollankandy@gmail.com

Unit 3, 222 Walter Road Morley WA 6062 ASIC Lic No 381645